

תפ"ח 19391/05/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 19391-05-18 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד
כב' השופט שלמה פרידלנדר
כב' השופטת דינה כהן

המאשימה: מדינת ישראל
על ידי ב"כ - עו"ד עינת בלנרו מפמ"ד
נגד
הנאשם: פלוני (עצור)
על ידי ב"כ - עו"ד נעם אליגון

הכרעת דין

נאסר בזאת פרסום כל פרט המזהה את הקטינות או מי מבני משפחתן, לרבות פרסום שם, שם משפחה, מקום מגורים, עיר מגורים מקום לימודים ומקום עבודה ולרבות פרסום שם הנאשם או כל פרט כל העלול להביא לזיהוי מי מאלה.

במסמך זה הושמטו שמות המתלוננות הקטינות והן כונו גם בקטעים מצוטטים, קטינה 1, קטינה 2 וכו', בהתאמה לסדר האישומים על מנת להגן על פרטיותן.

השופטת דינה כהן:

א. כתב האישום

1. בחודש אפריל 2018, פנתה אמה של הקטינה 2 לבית לין (מרכז הגנה לילדים ובני נוער). בעקבות פניה זו פתחה משטרת ישראל בחקירה ובסיומה הוגש נגד הנאשם, מדריך לריקודים, כתב אישום לפיו הואשם בביצוע עבירות מין, של אינוס ומעשה סדום בנסיבות מחמירות, מעשים מגונים, הטרדה מינית והדחה בחקירה, ב- 5 מתלמידותיו, קטינות בנות 12-16.

2. בכתב האישום שתוקן בשנית (בכך שהוסף בו האישום החמישי), בחלק הכללי, צוין כי במועדים הרלוונטיים, עבד הנאשם כמדריך לריקודים סלונים לילדים ובני נוער. בין היתר לימד הנאשם שיעורי ריקוד במתנ"סים ושיעורי ריקוד פרטיים ליחידים או זוגות במתנ"סים. במהלך הקשר עם תלמידותיו נהג הנאשם להעביר להן מסרים באמצעות יישומון "ווטסאפ".

3. בתום פרשת התביעה ובסיכומיה, הודיעה המאשימה כי היא חוזרת בה מהאישום החמישי נגד הנאשם,

מהטעם שהמתלוננת על פי אותו האישום, "לא רצתה" להעיד; על כן, יאמר כבר עתה שיש לזכות את הנאשם מעבירה אחת של מעשה מגונה מושא אותו אישום (פר' מיום 2.5.19, עמוד 469, שו' 16-17; פר' מיום 31.12.2019, עמוד 570 שו' 24-28).

4. הנאשם, שכפר ככלל במיוחס לו, מואשם בביצוע העבירות והמעשים לפי המפורט להלן:

אישום ראשון (המתלוננת: הקטינה 1):

5. קטינה 1, ילידת חודש דצמבר 2002, למדה ריקוד אצל הנאשם משנת 2010 עד שנת 2016 במקומות שונים בעיר והייתה בת 12-13 שנים במהלך האירועים שיפורטו.

6. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך השנים 2014-2015, אמר הנאשם לקטינה 1 כי על מנת לשפר את יכולות הריקוד שלה עליה לקיים יחסי מין עימו. הנאשם הנחה את קטינה 1 לומר לאמה כי עליה לצאת לריצת אימון עם הנאשם על מנת שיוכלו להיפגש לבד.

הנאשם שב והציע לקטינה 1 הצעה זו מספר פעמים, וקטינה 1 התחמקה בתירוצים שונים. לבסוף, באחד מימי השישי, הגיע הנאשם לאסוף את קטינה 1 מבית הוריה והביא אותה לביתו על מנת לקיים עמה יחסי מין. באותה עת לא היה איש בבית.

בהמשך לאמור, הראה הנאשם לקטינה 1 סרטוני פורנוגרפיה בטלוויזיה ואמר לקטינה 1 כי "ככה עושים את זה" ו"אין לה מה לפחד". קטינה 1 חששה מהנאשם.

הנאשם הכניס את קטינה 1 לחדר השינה בביתו, הושיב אותה על מיטה והפשיט אותה מבגדיה לגמרי. הנאשם נגע בקטינה 1 בכל חלקי גופה. הנאשם פשט את בגדיו, השכיב את קטינה 1 על גבה ונשכב מעליה. הנאשם נגע בידו באיבר מינה של קטינה 1 וכן נגע באיבר מינו שלו.

בהמשך לאמור החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של קטינה 1 ואמר לה שהוא "לא מכניס עד הסוף". מעשיו הכאיבו לקטינה 1, היא ביקשה מהנאשם שיחדל ממעשיו ואמרה לו כי היא חשה כאב, אך הנאשם המשיך והשיב לה ש"יעשה בעדינות".

בהמשך לאמור, ניסה הנאשם לגרום לקטינה 1 להגיע על סיפוקה, ואף הביא מארון סמוך מכשיר חשמלי רוטט, אותו הצמיד לאיבר מינה של קטינה 1.

בהמשך לאמור, הנאשם אמר לקטינה 1 "אם את לא גומרת, לפחות אני אגמור" או מילים בדומה לכך. הנאשם הוציא את הקטינה 1 מחדר השינה, הורה לה לעמוד על ברכיה ליד מראה, אחז באיבר מינו ואמר לקטינה 1 שתחדיר את איבר מינו לפיה. הקטינה 1 סירבה והנאשם אמר לה "תכניסי מהר שאמא שלך לא תתקשר ותחפש אותך".

בהמשך לאמור, החדיר הנאשם את איבר מינו לפיה של הקטינה 1, ואז על מנת להגיע לסיפוק מיני, אחז

בראשה של הקטינה 1 ודחף את איבר מינו עמוק לתוך פיה וכן הורה לקטינה 1 לגעת בידה באיבר מינו. קטינה 1, בשל חששה מהנאשם, עשתה כן. הנאשם המשיך במעשיו עד אשר הגיע לסיפוק, על רצפת הבית.

בהמשך לאמור, לקח הנאשם את הקטינה 1 לביתה והורה לה לומר לאמה כי היו באימון ריצה.

7. לאחר האירוע האמור, שלח הנאשם הודעות כתובות לקטינה 1 ושאל אותה איך היה לה והאם חשבה על האירוע. בהמשך, באחד משיעורי הריקוד, לקח הנאשם את הקטינה 1 הצידה, ושאל אותה האם חשבה על מה שהיה. הקטינה 1 השיבה בשלילה. הנאשם ביקש ממנה שתנשק אותו והקטינה 1 סירבה.

8. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, לאחר המתואר לעיל, הציע הנאשם לקטינה 1 כי ייקח אותה לביתה לאחר שיעור הריקוד, הקטינה 1 הסכימה. במהלך הנסיעה, אמר הנאשם לקטינה 1 שהיא ילדה יפה וביקש ממנה לגעת באיבר מינו לשם גירוי וסיפוק מיני. הקטינה 1 סירבה.

בהמשך לאמור, פתח הנאשם את מכנסיו, וחשף את איבר מינו. הנאשם שב ואמר לקטינה 1 לגעת באיבר מינו כי יש לו זקפה ושהוא לא יכול לחזור כך לביתו. הקטינה 1 סירבה והנאשם סירב לנסוע עד אשר תיגע בו. הקטינה 1 נגעה באיבר מינו של הנאשם וסובבה את ראשה הצידה. הנאשם פתח את דלת הרכב והגיע על סיפוקו מחוץ לרכב, אז לקח את הקטינה 1 לביתה.

בין היתר, בעקבות מעשיו של הנאשם, הפסיקה הקטינה 1 לרקוד.

9. במעשיו אלו, בעל הנאשם את המתלוננת הקטינה 1 בהיותה קטינה מתחת לגיל 16, שלא בהסכמתה החופשית, ביצע במתלוננת מעשה סדום וכן ביצע במתלוננת מעשים מגונים שלא בהסכמתה. בנוסף הציע הנאשם למתלוננת-קטינה מתחת לגיל 15- הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני.

10. בגין מעשים אלו, הואשם הנאשם בביצוע עבירות של **אינוס בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), **מעשה סדום בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, **מעשים מגונים** - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, **והטרדה מינית** - מספר עבירות לפי סעיף 3(א)(3)+6(א) לחוק למניעת הטרדה מינית התנ"ך - 1988 (להלן: "**החוק למניעת הטרדה מינית**").

אישום שני (המתלוננת: הקטינה 2):

11. קטינה 2, ילידת חודש אפריל 2001 למדה ריקודים סלונים אצל הנאשם בין השנים 2010-2017. בין משפחתו של הנאשם למשפחתה של קטינה 2 היה קשר קרוב והנאשם הסיע את קטינה 2 פעמים רבות לביתה לאחר שיעורי הריקוד.

12. במהלך שיעורי הריקוד, בסוף שנת 2016, מספר פעמים, נגע הנאשם בקטינה 2 בחזה ובישבן מעל לבגדיה, זאת לצורך סיפוק, גירוי או ביזוי מיניים. באחת הפעמים קטינה 2 הזיזה את ידו של הנאשם מישבנה במהלך השיעור.

במהלך שיעורי הריקוד, בסוף שנת 2016, מספר רב של פעמים, הנאשם אחז בקטינה 2 כשגבה מופנה אליו והושיב אותה על ברכיו. באחת הפעמים הראה הנאשם לקטינה 2 תמונות עירום בטלפון הנייד שלו, הכל לשם גירוי וסיפוק מיני.

13. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך בסמוך לחודש דצמבר 2016, הסיע הנאשם את הקטינה 2 ברכבו אל ביתו. בחניית ביתו, נישק את הקטינה 2 על שפתיה. הקטינה 2 התנגדה למעשיו של הנאשם וביקשה ממנו שיחדל כי זה לא נעים לה. הנאשם המשיך במעשיו.

בהמשך לאמור, הגיעו הקטינה 2 והנאשם לביתו, שם אמר הנאשם לקטינה 2 כי היא נראית כמו "כוכבת פורנו", השכיב אותה על גבה במיטה בסלון ושכב מעליה, כשהוא לבוש בחלוק.

בהמשך לאמור, ניסה הנאשם להוריד את בגדיה של קטינה 2 אך היא סירבה והתנגדה למעשיו. הנאשם נישק את הקטינה 2 בשפתיה, קם וכיבה את האור.

בהמשך לאמור, הרים הנאשם את חולצתה של הקטינה 2 וליקק את בטנה. בנוסף פשט הנאשם את תחתוניו, אחז בידה של הקטינה 2 ושם אותן על איבר מינו. הקטינה 2 הזיזה את ידה מעלה מטה על איבר מינו של הנאשם, עד שהקטינה 2 הרחיקה את ידה מאיבר מינו של הנאשם.

בהמשך לאמור, הנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של הקטינה 2 ושפשף בידו את איבר מינה. הקטינה 2 ביקשה מהנאשם שיפסיק, אך הוא התעלם מבקשתה.

14. סמוך לאחר מכן, בערב, התקשרה אמה של הקטינה 2 אל הנאשם וביקשה שיחזירה הביתה. הנאשם הפסיק את מעשיו, לקח את הקטינה 2 לביתה ברכבו, שם נישק אותה שוב על שפתיה.

הנאשם אמר לקטינה 2 שתיזהר לא לספר למשפחתה דבר על שאירע כי הוא יהיה בבית כלא.

בהמשך, שלח הנאשם לקטינה 2 הודעות כתובות שיש בהן התייחסות למיניותה ובהן: "האם נהנית" ו-"תעשי ביד את תהני".

15. בתאריך 9.4.2018 בשעה 22:05 והלאה, שלח הנאשם לקטינה 2 הודעות המתייחסות למיניותה, תוך ניצול יחסי המרות ביניהם ולמרות שקטינה 2 הראתה לנאשם כי אינה מעוניינת. בין היתר כתב הנאשם לקטינה 2: "למרות שאני בכיף הייתי נותן לך לגמור" וקטינה 2 השיבה כי היא מעדיפה משהו בגילה.

16. במעשיו אלו, בעל הנאשם את המתלוננת שהיא קטינה מתחת לגיל 16 שלא בהסכמתה וביצע בה מעשים מגונים רבים שלא בהסכמתה. בנוסף התייחס הנאשם למתלוננת, שהיא קטינה, תוך ניצול יחסי חינוך

ביניהם, התייחסויות חוזרות המתמקדות במיניותה. כמו כן, הניע הנאשם את הקטינה 2 לא למסור הודעה בחקירה על פי דין.

17. בגין מעשים אלו, הואשם הנאשם בביצוע עבירות של **אינוס בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, **מעשים מגונים** - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, **הטרדה מינית** - מספר עבירות לפי סעיף 345(א)(4)+(6) לחוק למניעת הטרדה מינית, **הדחה בחקירה** - עבירה לפי סעיף 245(א) לחוק.

אישום שלישי (המתלוננת: הקטינה 3)

18. הקטינה 3, ילידת יולי 2003, למדה ריקודים סלוניים אצל הנאשם החל משנת 2013 עד 2016.

במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, בשנת 2015, במהלך שיעור פרטי שערך לקטינה 3 ולבן זוגה לריקוד, ביקש הנאשם מבן הזוג שיעזוב את אולם הריקודים, ונשאר לבדו עם הקטינה 3.

הנאשם ביקש מהקטינה 3 לשכב על ספסל ולעשות "תנועות של סקס", הנאשם הסביר לקטינה 3 כי עליה להרים את ישבנה ולעשות "גל עם הבטן". הנאשם חזר על כך בשיעור שלאחר מכן.

במהלך המתואר לעיל, אמרה הקטינה 3 לנאשם כי אינה מבינה מה בדיוק הוא מבקש, וביקשה שידגים לה. הנאשם השיב לה "מה להדגים לך פורנו"? או מילים בדומה לכך.

19. לאחר האמור, במהלך שיעורי הריקוד, אחז הנאשם בישבנה של הקטינה 3, סטר לה על ישבנה וליטף את איבר מינה, הכול לשם גירוי סיפוק וביזוי מיניים.

20. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 2016, במהלך שיעור פרטי בו נכחה קטינה נוספת, תלמידה ילידת 2003 (עדת תביעה מס' 9), בזמן שהקטינה הנוספת רקדה, קרא הנאשם לקטינה 3 וביקש ממנה לשבת על כיסא כשפניה מופנים למשענת ורגליה מפוסקות. הנאשם נצמד עם גופו לקטינה 3 וליטף אותה ברגלה, בידה ובשערה לשם גירוי סיפוק וביזוי מיניים.

בהמשך לאמור, הקטינה הנוספת, שראתה כי הנאשם נגע בקטינה 3, נבהלה ועזבה בבכי את השיעור והקטינה 3 עזבה אחריה. לאחר מכן המציאה הקטינה 3 תירוץ על מנת שלא לשוב לשיעור.

בהמשך לאמור, שלח הנאשם לקטינה 3 כשלוש הודעות כתובות, ובהן שאל את הקטינה 3 האם אוננה, וכתב לה כי ברצונו ללמד אותה כיצד לאונן, הקטינה 3 השיבה לו כי הודעותיו אינן נעימות לה. בנוסף, במהלך שיעורי הריקוד אמר לקטינה 3 כי עליה לרקוד כמו "שרמוטה", כדי שהקהל ירצה לראותה.

21. בעקבות מעשיו של הנאשם, הקטינה 3 הרגישה מוטרדת והפסיקה להגיע לשיעורים.

22. במעשיו אלו, ביצע הנאשם בקטינה 3 שהיא קטינה שטרם מלאו לה 16 מעשים מגונים שלא בהסכמתה, והתייחס לקטינה 3 שהיא קטינה שטרם מלאו לה 15, התייחסויות והצעות חוזרות המתמקדות במיניותה, למרות שקטינה 3 הראתה לו שאינה מעוניינת בכך, ותוך ניצול יחסי חינוך.

23. בגין מעשים אלו הואשם הנאשם בביצוע עבירות של **מעשים מגונים** - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, **הטרדה מינית** - מספר עבירות לפי סעיף 3(א)(3), (4)+(6)א לחוק למניעת הטרדה מינית.

אישום רביעי (המתלוננת: הקטינה 4):

24. הקטינה 4 היא ילידת מאי 2000 ולמדה שיעורי ריקוד אצל הנאשם החל משנת 2014 ועד שנת 2016 לפחות.

25. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 2016, שלח הנאשם הודעות כתובות לקטינה 4 ובהן שאל אותה אם קיימה יחסי מין, והאם יש לה חשק. קטינה 4 השיבה בשלילה. הנאשם המשיך וכתב לה כי כדאי שבפעם הראשונה תשכב עם מישהו מנוסה.

26. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 2016, באחד משיעורי הריקוד, נישק הנאשם את הקטינה 4 על שפתיה וזאת לשם גירוי ספוק וביזוי מיניים. לאחר השיעור, שלח לקטינה 4 הודעה כתובה בה כתב כי יש לה שפתיים רכות והוא היה רוצה לנשקה כל הזמן.

27. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 2016, היו הנאשם והקטינה 4 אורחים באירוע בר מצווה. הנאשם קרא לקטינה 4 וביקש ממנה שתצא עמו החוצה. הקטינה 4 סירבה אך לבסוף יצאה עמו. מחוץ לאולם, חיבק הנאשם את הקטינה 4 כשגבה מופנה אליו ונצמד אליה בחוזקה, הכל לשם סיפוק גירוי וביזוי מיניים.

28. במעשיו אלו ביצע הנאשם מעשים מגונים במתלוננת וכן הציע לה הצעות מיניות חוזרות תוך ניצול יחסי חינוך ולמרות שהמתלוננת סירבה להצעותיו.

בגין מעשים אלו הואשם הנאשם בביצוע עבירות של **מעשים מגונים** - שתי עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, **הטרדה מינית** - מספר עבירות לפי סעיף 3(א)(3)+(6)א לחוק למניעת הטרדה מינית.

ב. התשובה לכתב האישום ויריעת המחלוקת

29. תשובתו של הנאשם לכתב האישום, הסתכמה בכפירה כללית בנוגע לעובדות הנוגעות לעבירות המין (פר' מיום 05.06.18, עמ' 5 שו' 3-4).

30. מטעם המאשימה, להוכחת האישומים כפי שפורטו לעיל, העידו הקטינות עצמן, אמה של הקטינה 2 שבעקבות פנייתה לבית לין נפתחה החקירה, אמה של הקטינה 3 ומספר עדים נוספים. הנאשם צפה בחלק מן העדויות באמצעות היוועדות חזותית כשהעדה נמצאת באולם בפניו והנאשם נמצא בחדר אחר בבית המשפט וצופה במתרחש.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ו-7 עדים נוספים וביניהם, אימו של הנאשם, תלמידות ותלמידים לשעבר של הנאשם.

על גרסת הנאשם

31. במסגרת החקירה שנפתחה בעקבות פניית אמה של הקטינה 2 לבית לין, נחקר הנאשם 4 פעמים וכן עומת עם 3 מהקטינות ומתוך אלה ניתן ללמוד אודות עיקרי גרסתו, לתלונות הקטינות.

הנאשם נחקר לראשונה בתאריך 26.4.18 (ת/25). בחקירה זו הוזכר הנאשם באופן כללי בנוגע לחשדות נגדו מבלי שנשאל ספציפית אודות איזשהו אירוע. בהודעתו זו, בהתייחסו לקטינה 2, המתלוננת באישום **השני**, ציין כי הוא יודע על החשדות בנוגע לתלמידה שהיא קרובת משפחה, לדבריו **"קרה נשיקה של שתיים שלוש עד שהתאפסתי, ונעצרה במקום המשכנו לדבר.."** (שו' 8,9 להודעה). בהודעה זו התייחס הנאשם לנסיבות האירוע, אליהן נדרש בהמשך.

32. הנאשם נחקר שוב בתאריך 30.4.18 בשעה 09:05 (ת/26) בחשד לבעילת קטינה מתחת לגיל 14, בעילת קטינה בגיל 16, תוך ניצול מעמדו כמדריך הקטינות. בחקירה זו נשאל אודות טענות המתלוננות באישומים הראשון והשני, הקטינות 1 ו-2, הנאשם הכחיש את גרסתה של הקטינה 1 לאירוע, וטען כי הקטינה 1 לא נכחה בביתו מעולם, אף כי נכחה בביתה של אימו משום שתפרה לה שמלה לריקודים.

באותו היום בשעה 17:03, נערך עימות בין הנאשם לבין הקטינה 1 (ת/9); במהלך העימות מסרה הקטינה 1 את גרסתה והנאשם בתגובתו כפר בחשדות שיוחסו לו.

33. למחרת, בתאריך 01.05.2018 בשעה 11:14 (ת/23), נחקר הנאשם בנוגע לטענתה של הקטינה 3 המתלוננת על פי האישום השלישי. בתגובתו מסר כי טענותיה לגביו הן שקר וכי האירועים לא התרחשו כפי שסיפרה.

באותו היום, בשעה 12:11, מיד לאחר חקירת הנאשם, בוצע עימות בין הנאשם לבין הקטינה 3. בעימות הציגה המתלוננת את גרסתה לאירוע, והנאשם בחר שלא להגיב לכך.

בשעה 13:59 נחקר שוב הנאשם (ת/24). בחקירה זו נשאל אודות גרסת המתלוננת על פי האישום הרביעי, הקטינה 4. הנאשם הכחיש לשאלות החוקר, את החשדות נגדו בכל עניין "מילולי או פיזי" וכשנשאל מדוע שהקטינה 4 לא תמציא דברים חמורים יותר, הנאשם השיב שאין בפיו מענה לשאלה זו, וניתן לשאול את ההורים שמנחים אותן או את אמה של הקטינה 2.

לאחר מכן, בשעה 14:20, בוצע עימות בין הנאשם לבין הקטינה 4. המתלוננת פירטה בעימות את גרסתה לאירועים שהתרחשו. בתגובה לכך מסר הנאשם כי גרסתה אינה תואמת את האירועים כפי שהתרחשו במציאות והוסיף כי תלונתה הוגשה על מנת לעזור לחברתה - הקטינה 2.

34. בעדותו בבית המשפט שיתף הנאשם אודות נסיבות חייו; כרקע ציין כי הוא בן 31 נשוי, אב לשני ילדים קטנים, מורה לריקודים סלוניים בישראל מזה 14 שנים. הנאשם ציין כי סובל הוא מבעיות בריאות ועבר 4 אירועים מוחיים (פר' מיום 02.05.2019, עמ' 471 שו' 21-22, עמ' 480 שו' 16-18).

לדבריו, התלונות נגדו הן עלילת שווא. הנאשם הסביר כי המתלוננות היו תלמידות קבועות, והתקיימה בין לבין מערכת יחסים של מורה ותלמיד (שם, עמ' 481 שו' 12-16). לדברי הנאשם, המשמעות של מערכת יחסים בין מורה לתלמיד, הינה שיש "גבולות" **"אני לא הופך לחבר שלהם"** (עמ' 481 שו' 17-18 ועמ' 482 שו' 1-2). הנאשם העיד שאת ההבנה שלו לאותם הגבולות, קיבל מהמורה שהייתה לו בישראל **"לא היו מסייעים לתחרות, לא היו מגיעים אליהם הביתה, לא היו מדברים איתם מחוץ לשיעור, אלא אם קובעים איתם שיעור פרטי"** (שם, עמ' 483 שו' 23-32 ועמ' 484 שו' 1-2). לכן, מבחינתו אין להחזיר תלמידים לביתם **"זה הפרינציפ האישי שלי"**, **"זה הגבול שלי. בשבילי זה פסול"** (שם, עמ' 484 שו' 7-10 ושו' 18 ועמ' 485 שו' 15-17).

הנאשם הכחיש שקיים שיחות בעלות אופי מיני עם מי מן המתלוננות, לבד מהקטינה 2 אך שלל שימושים בביטויים כמו "תרקדי בצורה סקסית", "תרקדי כמו שרמוטה", "תעשי תנועות של סקס", "תאונני"; ואמר, **"אני יכול לשאוף לכיוון הזה אבל אני בחיים, אני עם בנות בוגרות יותר, בנות 20 פלוס, 25, ואני לא משתמש בביטויים כאלה"**. הנאשם הוסיף שהכול עלילה שהומצאה על ידי אימה של הקטינה 2 (פר' מיום 24.06.19 עמ' 687 שו' 10-30 ועמ' 688 שו' 6-11 ושו' 21-22).

35. בהמשך, נעמוד עוד על גרסתו הקונקרטית של הנאשם, בנוגע לדברי כל אחת מן הקטינות, בנפרד בפרק הרלוונטי לכל אישום.

על פרשת ההגנה

36. ב"כ הנאשם עורר, בין היתר, טענת הגנה הרובצת לפתחם של כל האישומים ולפיה עדויות הקטינות תואמו, הונעו ונמסרו בהנחייתה ובהשפעתה של אמה של הקטינה 2 ש"זיהמה" בהתנהלותה את החקירה. על פי הטענה, מאחר שהקטינות הן חברות, היה להן נוח לשתף פעולה עם קו זה, עד כי לא ניתן לומר שעדויות הקטינות עצמאיות ולא ניתן לקבוע על פיהן כל ממצא עובדתי לחובת הנאשם.

לשיטת הסנגור, סביבת הריקודים הסלוניים, גם כך, היא "... סביבה שיש מי שיפרש אותה כסביבה מינית...".
ובתוך הספקטרום הזה, אימה של הקטינה 2 עברה מתלוננת, מתלוננת ויצרה מציאות, העולה לכדי מסירת
עדויות שקר בחלקים נרחבים במשפט (פר' מיום 5.1.2020, עמ' 576 שו' 10-22 ; עמ' 580 שו' 26-31).
לטענת ההגנה, אם הקטינה 2 הייתה מעורבת יתר על המידה "בניהול התיק" כנגד הנאשם, ובהתנהלותה גרמה
לנאשם נזק ראייתי.

כך למשל הטעים הסנגור, שאין חולק כי אמה של הקטינה 2, ניגשה לקטינה 1 שעה שזו הסתובבה עם חברתה
בקניון ובצירוף מקרים מטריד, העדה לקחה את קטינה 1 הצידה לשיחה שארכה מספר דקות (פר' מיום
05.01.2020, עמ' 571 שו' 14-30). במהלך שיחה זו, אם הקטינה 2 סיפרה לקטינה 1 על כך שהיא הגישה
תלונה במשטרה כנגד הנאשם. היא גם הסיעה את קטינה 1 לביתה לאחר שקטינה 1 נחקרה במשטרה, כאשר
בזמן זה אמה הביולוגית של קטינה 1 אינה מודעת כלל לכך שבתה נלקחה לחקירה או שהיא מתלוננת בעבירת
מין.

הסנגור ציין בסיכומיו, כי קהילת הריקודים הסלוניים היא סוג של חברה סגורה שיש לה קבוצת ווטסאפ משלה,
היוצאת לפיקניקים יחד ומהווה מעין "קיבוץ" בתוך העיר, אנשים מאוד מוגדרים. לשיטתו, השיח של אם הקטינה
2 בתוך אותה קבוצה סגורה, עונה על מה שבית המשפט העליון הגדיר כ-"חקירה" על ידי גורם בלתי מקצועי.
בית המשפט העליון הזהיר מפני קיום שיחות בין קטינות לבין אותו גורם שמעלה חשש לזיהום ושלא מדובר
בראיה עצמאית טהורה. הסנגור הפנה לעניין ע"פ 4649/01 **אסולין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1) 616
(2001), שם אחת האימהות חקרה את כל הקטינות המתלוננות לפני חקירתן במשטרה, ועל כך בסופו של יום
הנאשם שם זוכה (שם, עמ' 574 שו' 1-9).

37. כנדבר נוסף לחיזוק קו הגנה זה ומעבר לראיות ההגנה בעניין האירועים הספציפיים הנטענים, הפנה
הסנגור לעדויות בדבר שיטת עבודתו של הנאשם שהייתה אך ורק מקצועית. כך למשל הופנינו לעדויותיהן
של שתיים מתלמידותיו לשעבר של הנאשם עדת הגנה מס' 4 ועדת הגנה מס' 5 ולעדויות של אם הנאשם
שהייתה פעילה ודומיננטית בניהול עסקו.

38. עדת ההגנה מס' 4, הייתה בת 21 במועד בו העידה לפנינו, מסרה כי למדה ריקודים סלוניים אצל הנאשם
במשך כ-8 שנים, גם בתקופה בה רקדו המתלוננות (פר' מיום 1.7.19, עמ' 533 שו' 11-16).

היא תיארה את מהלך השיעורים הקבוצתיים, הדגישה כי אימו של הנאשם והורי התלמידים תמיד נכחו באולם,
שישנם כ-10 זוגות בקבוצה הבוגרת ובמהלך השיעור הנאשם מסתובב בין הזוגות (שם, עמ' 533 שו' 17-29).
כאשר הנאשם נתן הסברים, הוא כינס את כל הקבוצה לאמצע הרחבה, הסביר על עצמו, הביא זוגות מקצועיים
שידגמו, צייר על הלוח או הסביר באופן מילולי. הוא היה אומר להן "**להיראות לידי**", ובתגובה לשאלת
הסנגור, האם אמר לרוקדות "**תרקדי כמו שרמוטה, תעשי פורנו, סקסית**", העדה השיבה, "**בחיים לא
שמעתי דבר כזה. לא קרה. לא היה דבר כזה**" (שם, עמ' 534, שו' 1-12).

העדה ציינה כי הגיעה להעיד כדי שהאמת תצא לאור, שכן בעיניה הנאשם לא אשם "**אף פעם לא ראיתי דבר**"

שבאמת יכול לעורר חשד שהבן אדם עשה משהו רע, תמיד התייחס באופן מקצועי כלפי התלמידים, באופן מאוד מכבד" (שם, עמ' 536 שו' 2-10).

39. עדת ההגנה מס' 5 רקדה אצל הנאשם מגיל 9 במשך כ-11 שנים. תיארה את מהלך השיעורים הקבוצתיים, בהם הנאשם היה עובר בין הזוגות, מעיר ומתקן. **"הוא מעיר מילולית קודם כל". "כשאנחנו לא מבינות הוא מדגים על עצמו", אם הטעות נמשכת הנאשם ביקש מתלמידה שמצליחה את התנועה להציגה בפני זו שלא מצליחה, הוא מעולם לא נגע בהן באיברים מוצנעים לא נגיעות בישבן ולא טפחות בחזה (פר' מיום 01.07.19 עמ' 537 שו' 17-32; עמ' 538 שו' 1-4).**

היא העידה שבהסבריו, הנאשם לא השתמש במונחים מילוליים, **"כמו שרמוטה תעשי, כאילו את בפורנו", אלא היה השתמש במילים כמו "את צריכה להיות לידי, את יכולה להציג סיפור, את צריכה להיות נשית"** (שם, עמ' 538 שו' 9-12).

כשנשאלה מדוע הגיעה להעיד היא השיבה **"אני בעד הצדק, אומרת את מה שהאוזניים שלי שמעו ואת מה שהעיניים שלי ראו. הייתי נוכחת"** (שם, עמ' 538 שו' 13-14). היא סבורה שהנאשם לא עשה את המעשים המיוחסים לו **"מעולם לא ראיתי בעיניים שלי שהוא עשה", היא ציינה שההורים נכחו בשיעורים "אם אנחנו רוקדים, אנחנו יכולים לא לראות משהו. ההורים צופים במתרחש, הם נמצאים שם. אז לשאלתך אם פספסתי משהו, היו אנשים שעסקו רק בלראות את זה"** (שם, עמ' 539 שו' 10-19).

40. עוד על מאפייני עיסוקו של הנאשם ושיטת עבודתו, כמדריך לריקודים, הובאה לעדות אימו של הנאשם שניהלה את החוג בהתנדבות כך שתפקידו של הנאשם היה רק ללמד. בכל שיעור היו בין 10-15 תלמידים, ולהורי התלמידים נאמר שנוכחותם בשיעורים היא בגדר חובה, לטובת הצלחת ילדיהם והתקדמותם בתחרויות (פר' מיום 01.07.19, עמ' 546 שו' 7-18 ועמ' 556 שו' 12-23, עמ' 546 שו' 19-30, עמ' 561 שו' 27-32 ועמ' 562 שו' 1-13). לדבריה היא והנאשם הקפידו על "דיסטנס" בינם לבין ההורים והתלמידים (שם, עמ' 562 שו' 6-19).

לדבריה, תמיד נכחה בשיעורים, הן בפרטיים והן בקבוצתיים, ולא החסירה אפילו פעם אחת **"זה כמו עבודה שלי. הייתי אתו כל הזמן. הוא היה בא לקחת אותי מהבית עם אוטו, נסענו לאולם, הייתי אתו כל הזמן עד סיום העבודה שלו ואחר כך הוא היה מחזיר אותי הביתה ונוסע לבית שלו"** (שם, עמ' 547 שו' 13-21).

העדה ציינה שהיא בטוחה שהבנות לא התלוננו, אלא שאם הקטינה 2 דאגה לזה **"אני יודעת ש (אם הקטינה 2) דיברה עם הבנות, אני יודעת שהבנות משקרות וזה בלתי אפשרי"**. כשנשאלה מדוע זה בלתי אפשרי, השיבה **"כי הוא היה איתי כל הזמן. אני נוכחת בכל השיעורים, לא ראיתי בעיניים שלי שהנאשם עושה דברים כאלה ולא שמעתי באוזניים שלי שהוא מדבר כך"**.

41. טרם שנתייחס לכל אישום ואישום, הערת מסגרת: לאור אופייה של טענת הגנה מרכזית החולשת על כלל האישומים בדבר מעורבותה של אמה של הקטינה 2 וההשלכות הנטענות מכך על שאר עדויות הקטינות, כפי שפורט לעיל, ומאחר שהחקירה כולה נפתחה בעקבות פנייתה לבית לין, נידרש תחילה לראיות מושא האישום השני ולאחר מכן, נשוב לבחון את שאר האישומים, כסדרם.

ג. האישום השני

42. על פי אישום זה, הנאשם הואשם בעבירות של מעשים מגונים ואינוס בנסיבות מחמירות כלומר שלא בהסכמת הקטינה 2 ובטרם מלאו לה 16 שנים ושלא בהסכמתה, הטרדה מינית והדחה בחקירה, על פי העובדות שפורטו בכתב האישום המתוקן בשנית כאמור לעיל.

עדות הקטינה 2

43. הקטינה 2 העידה לפנינו בשני מועדים שונים ואף בהם לא הושלמה עדותה בשל קשייה להעיד ונוכח מצבה הנפשי. בתאריך 25.12.18 העידה בחקירה ראשית ותחילת החקירה הנגדית ובתאריך 12.2.19 נחקרה בחקירה נגדית חלקית.

הקטינה 2 היא ילידת אפריל 2001 ובמועד הראשון בו העידה, בתאריך 25.12.18, הייתה בת 17 וחצי. לדבריה רקדה אצל הנאשם במשך 7 שנים, מכיתה ג' ועד סוף כיתה י', אף זכתה בתחרויות וציינה את הקשר המשפחתי שבינה לבין הנאשם - היותו נשוי לבת דודתה ולדבריה, מטעם זה היא ראתה בנאשם וברעייתו חלק מהמשפחה (פר' מיום 25.12.18, עמוד 333, שו' 1-6, עמ' 352 שו' 14-25 ועמ' 353 שו' 1-3, ומיום 12/2/19 עמ' 437).

44. **בעניין המעשים המגונים והטרדתה** - בחקירתה הראשית, תיארה כיצד בשנים הראשונות בהן למדה אצל הנאשם, הכל היה בסדר, היא גם זכתה בתחרויות וכשהייתה בת 15 החל הנאשם לגעת בגופה שלא על פי "החוקים" במהלך שיעורי הריקוד הפרטיים ובחוג, סיפרה כיצד "**מספר פעמים**" הנאשם נגע בחזה ובישבנה, ובלשונה: "**הוא היה מאחוריי, הוא חיבק אותי מאחורה ובאמצע חוקים של ריקודים סלוניים, הוא חיבק אותי מאחורה ונגע לי בחזה ובטוסיק, אני זוכרת את זה.**" (פר' מיום 25.12.18, עמ' 338 שו' 12-18, עמ' 344 שו' 6-23 ועמ' 345 שו' 22-23). לשאלת התובעת האם "**זה חלק מהריקוד לגעת בחזה ובטוסיק**", השיבה הקטינה, "**לא...זה לא היה נעים, אני הייתי בת 15, לא ידעתי מה עובר עלי, הייתי תמימה**" (פר' מיום 25.12.18, עמוד 344 שו' 14-24).

בעדותה ציינה שהיא הרגישה מובכת בסיטואציה, שלא נעים לה וביקשה מהנאשם שיפסיק: "**אמרתי לו די, מה אתה נוגע בי**" (שם, עמ' 351, שו' 20-26; עמ' 352, שו' 1-7; עמ' 376 שו' 12-13).

לדבריה, בן זוגה לריקוד דאז, נכח בשיעורים הפרטיים וראה את הסיטואציה, אך הם לא דיברו על כך (שם, עמ' 345 שו' 1-17), אולם בחקירתה הנגדית אישרה לשאלות הסנגור כי דבריה שבן זוגה לריקודים ראה את הנאשם

נוגע בה, הם מסקנה שלה ולא שהוא אישר בפניה כי כך ראה (פר' מיום 12.2.19 עמ' 459 שו' 1-26 ועמ' 460 שו' 1-11).

לדבריה, במועד מאוחר יותר, במקום עבודתו של בן הזוג לריקודים היא פנתה וסיפרה לו ולקטינה 4, על כך שהנאשם נגע בה. לאחר שבחקירתה הנגדית הסנגור עימת את קטינה 2 עם כך שבמקום אחר טענה שהשותף שלה לריקוד פנה אליה ואמר לה שראה שהנאשם נגע בה, הופסקה החקירה הנגדית שוב ומשלב זה לא הושלמה עוד.

יצוין כי הסנגור לא ציין בפני הקטינה 2, או לא הספיק לציין, נוכח הפסקת חקירתה, היכן לשיטתו טענה במקום אחר, שהשותף שלה לריקוד אמר לה שראה כיצד במהלך השיעורים הנאשם נגע בה (פר' מיום 12.2.19, עמ' 461 שו' 1-13).

45. קטינה 2 ציינה עוד בחקירתה הראשית, כי גם לאחר שהפסיקה לרקוד, היא הגיעה לחוג לבקר חברה. באחת הפעמים, הנאשם ניגש אליה והראה לה במכשיר הסלולארי שלו תמונה של בחורה ערומה, שלטענתו הוא קיים אתה יחסי מין, "**...שהנה אני שכבתי איתה. הוא הראה לי ממש הכל, איך שהיא נראית, עירומה כולה**" (שם, עמ' 375 שו' 15-24).

46. **בעניין נסיבות האינוס הנטען והטרדתה** - לדברי קטינה 2 בחקירתה הראשית, לאחר שעזבה את חוג הריקוד, ביום אחד בחורף, הנאשם שלח לה הודעה, בה הוא כתב לה שהוא רוצה להיפגש עמה, כדי לשכנע אותה לחזור לריקודים ושהוא יסיע אותה לדירה שלו. היא הסכימה להיפגש עם הנאשם, לדבריה משום שגם אמה רצתה שהיא תחזור לריקודים ובאותו השלב, אמה לא ידעה על כך שהנאשם נגע בה במהלך השיעורים (שם, עמוד 354, שו' 6-18; עמ' 353 שו' 19-25, עמ' 354 שו' 1-6 ועמ' 355 שו' 11-13, עמ' 354 שו' 19-25; עמ' 355 שו' 1-5).

47. לדבריה הנאשם הגיע לקחת אותה מביתה ברכבו, והשניים עלו לדירתו. בדרך לביתו של הנאשם, ברכבו, סיפר לה הנאשם איך להתנהג עם גברים, איך להיות איתם, איך לדבר ואיך להיות רומנטית (שם, עמ' 377 שו' 11-13 ועמ' 378 שו' 10-24). לשאלת ב"כ המאשימה מה עוד עשה הנאשם כשהיו ברכב, השיבה קטינה 2 שהנאשם נישק אותה (שם, עמ' 378 שו' 25; עמ' 379 שו' 1-3).

כשהגיעו לדירת הנאשם, היא התיישבה על ה"ספה" בסלון, שהייתה בפועל מעין מיטה וחצי, מול הטלוויזיה בה הוקרן סרט משנות ה-90. הנאשם הגיש לה כיבוד ונכנס להתקלח (שם, עמ' 356).

לאחר זמן ממושך, יצא הנאשם מהמקלחת לבוש בחלוק ללא דבר מתחתיו (שם, עמ' 357 שו' 13-24). הוא נשכב לידה במיטה, כאשר שניהם פונים לכיוון הטלוויזיה, כשהיא שוכבת על גבה. בנקודה מסוימת, הנאשם גהר מעליה. קטינה 2 תיארה בחקירתה הראשית:

"אני שכבתי על הגב והוא התחיל לעלות עליי", "הוא היה פשוט מעליי, לא ידעתי מה לעשות באותו רגע, פשוט שכבתי רגיל והוא ניסה לנשק אותי", "הוא נישק אותי", "צרפתי" (שם, עמ' 358).

קטינה 2 הוסיפה וסיפרה בחקירתה הראשית:

"לא הייתי במצב של עכשיו להגידהכל, כאילו, להתנגד כי לא היה לי נעים בזמן הזה, לא ידעתי מה להגיד לו.....הוא התחיל להרים לי את החולצה עד החזה ואז הוא נישק אותי והוא התחיל...התחיל ללקק לי את הבטן...הרים את החולצה... מהחזה עד לבטן התחיל, כאילו, קצת להפשיט אותי וללקק לי מלמעלה ועד למטה" (שם, עמ' 359 שו' 5-18).

לדבריה, הנאשם קם לכבות את האור, והיא נשארה על המיטה, הנאשם אמר לה שהיא נראית **"כמו כוכבת פורנו"** (שם, עמ' 359 שו' 19-25 ועמ' 360 שו' 1-17) **"הייתי בפוזזה, והוא אמר לי הנה, את נראית נחשקת בעיני, את נראית כמו כוכבת פורנו וסקסית"** (שם, עמ' 377 שו' 10-12).

קטינה 2 המשיכה ותיארה שכאשר הנאשם חזר למיטה, היא ישבה, הנאשם הכניס את ידו למכנסיה ולדבריה:

"הוא הרים קצת את התחתון שלי והתחיל להכניס לי את האצבעות לתוך איבר המין והתחיל לשפשף" (שם, עמ' 361 ועמ' 365 שו' 17-22). קטינה 2 תיארה שהיא חשה צמרמורת והייתה רטובה (שם, עמ' 366 שו' 4-13).

בהמשך חקירתה הראשית, תיארה קטינה 2 שהנאשם לקח את ידה והניחה על איבר מינו, והיא החלה לשפשף את איבר מינו. קטינה 2 השיבה לשאלה מדוע החלה לעשות זאת, **"לא השתלטתי על עצמי"** **"לא הייתי בתחושה טובה באותו רגע"** והוסיפה שהייתה בתחושה לא נעימה ומביכה (שם, עמ' 362 ועמ' 363 שו' 1-8).

48. קטינה 2 המשיכה וציינה בחקירתה הראשית כי הנאשם אמר לה שאסור לה לספר למשפחתה על מה שאירע, אחרת הוא יכנס לכלא, היא כיבדה את בקשתו ואמרה שלא תספר להוריה. רק לאחר שנה וחצי החליטה לספר להוריה, לדבריה, משום שלא יכלה נפשית עוד לשתוק (שם, עמ' 367). לשאלת בית המשפט מדוע לא סיפרה קודם לכן, השיבה:

"אני הייתי תמימה, אני לא ידעתי מה הולך איתי....לא היה לי בראש לספר להורים" **"פחדתי מאיך שהם יגיבו בהתחלה"** (שם, עמ' 371 שו' 1-15).

49. לדברי קטינה 2 בחקירתה הראשית, הנאשם אמר שהשעה מאוחרת והחזיר אותה לביתה (שם, עמ' 366 שו' 15). כשהגיעה לביתה, קיבלה מהנאשם הודעות **"מה את עושה, מה את עושה כרגע ואז הוא שאל אותי 'ביד?' ככה, זה היה בהתכתבות ואז עניתי לו שאני לא...עניתי לו שאני לא עושה כלום, כאילו... הוא שאל אותי אם את עושה ביד...הוא גם שאל אותי האם יש לך עוד בנות, כאילו, חברות שיכולות גם.. שאני גם אעשה איתן את זה ואז אמרתי לו תחפש בנות באינטרנט, מה אני עכשיו קשורה לספר את זה לבנות אחרות?"** (שם, עמ' 371, שו' 17-21; עמ' 372 שו' 1-6).

50. **בנוגע להטרדתה בשליחת הודעות בעלות תוכן מיני** - בהמשך החקירה הראשית, תיארה קטינה 2 שהנאשם כתב לה שאשתו לא מספקת אותו, ושאל האם יש לה חברות שיהיו מעוניינות. קטינה 2 השיבה לו **"למה אני צריכה עכשיו לחפש חברות שעכשיו יהיו איתך, מה אני קשורה אליהן?"** (שם, עמ' 374).

שו' 21-25 ועמ' 375 שו' 1-8).

51. בראשית חקירתה הנגדית, נחקרה הקטינה אודות מועדים שונים, הרלוונטיים לעדותה.

בתוך כך נשאלה קטינה 2 אודות התאריך שבו התרחש האירוע הנטען בביתו של הנאשם וציינה שאינה זוכרת מתי אירע (פר' מיום 25.12.18, עמוד 394, שורה 7).

בהמשך, נשאלה קטינה 2 על המועד שבו נודע לה לראשונה שהנאשם **"עשה דברים מיניים"** לקטינה 4, ותשובתה בעניין זה לא הייתה ברורה; לאחר שהסנגור שב על השאלה מספר פעמים, ציינה שכחודש לפני שפנתה לבית לין, התכתבה עם קטינה 4 אודות מעשי הנאשם כלפי קטינה 4 (פר' מיום 25.12.18, עמוד 399, שו' 1-25 עמוד 400, שו' 1-23). בהמשך מסרה שאין המדובר במועד שבו שמעה לראשונה **"שגם קטינה 4 עברה את זה"**.

בתכוף לאחר תשובתה זו, ביקשה העדה לצאת להפסקה, חקירתה הנגדית הופסקה ולאחר שב"כ המאשימה ציינה כי נועצה בפסיכיאטר המטפל של הקטינה, המשך החקירה הנגדית נדחה למועד אחר (פר' מיום 25.12.18, עמוד 400 שו' 21-26 עמ' 387-328 ועמ' 401-387).

52. במועד הנדחה, בהמשך חקירתה הנגדית, לשאלות הסנגור בנוגע למועד אירוע האינוס הנטען העידה הקטינה: **"אני לא מבינה למה אתה מתקיל אותי בתאריכים.....אני לא זוכרת תאריכים בדיוק, 2017, 2018, אני לא זוכרת...אני לא זוכרת תאריכים בכלל"** (פר' מיום 12.2.19, עמוד 440, שו' 18-21).

53. עוד נחקרה ע"י הסנגור אודות אמירות כביכול "שלה" בחקירתה הראשית מדיון קודם, מה שיתברר כמשגה ודאי בתום לב של הסנגור, שכן, מעיון בפר' הדיון מיום 12.02.2019, עמ' 461, עולה כי, יוחסו לעדה אמירות שהן רלוונטיות לעדה אחרת קטינה (שאינה מתלוננת), הנושאת שם דומה לשמה של הקטינה 2, שעלתה על דוכן העדים כעדת תביעה מס' 9, מטעם המאשימה והעידה מיד לאחר שהופסקה חקירתה של הקטינה 2, בהקשר לאירוע מושא האישום השלישי.

לאחר מכן, לאור מצבה הנפשי של קטינה 2 הופסקה חקירתה הנגדית שוב, והיא לא חזרה עוד אל דוכן העדים (פר' מיום 12.02.2019, עמ' 461, שו' 1-15; עמ' 433-431).

למעשה, הסנגור הספיק לחקור את הקטינה 2 בנושאים הנ"ל בלבד.

עדות אמה של הקטינה 2

54. עדות אמה של קטינה 2 הייתה רווית פרטים ותיאורים; מדבריה לא תמיד ניתן היה להבין את סדר השתלשלות האירועים וניכר כי הייתה "מוצפת רגשית" עת העידה לפנינו בשני מועדים שונים. מדבריה עולה

שלאורך תקופה התמודדה עם מצב נפשי מורכב אצל בתה קטינה 2 במהלכה אף ביקרו פעמיים בחדר המיון.

בעדותה התייחסה העדה לנסיבות ההיכרות עם הנאשם של בתה ומשפחתה, לשלבים בהם נחשפה בהדרגה למעשיו של הנאשם ולאז דווקא מפי בתה, למצבה הרגשי והנפשי של בתה, לפעולותיה השונות לרבות שיחותיה עם הנאשם וכלה בשיחות שניהלה עם מי שסברה שנפלו קרבן למעשי הנאשם בדומה לבתה.

55. בעדותה סיפרה העדה כי בתה החלה ללמוד אצל הנאשם מגיל 8 לערך, בסוברה כי השתתפות בתה בחוג לריקודים תהיה עבודה מקור להעצמה, לאור קשיי למידה מגיל צעיר על פי אבחון

פסיכודידקטי. העדה ציינה בחקירתה הראשית כי בתה למדה אצל הנאשם כ- 8 שנים ולאחר הפסקה בת שנה במהלכה ניסתה בתה לרקוד אצל מורה אחר, חזרה ללמוד אצל הנאשם למשך 3 חודשים, כך שהיא הפסיקה לרקוד לגמרי בחודש דצמבר 2017 (פר' מיום 2.7.18, עמוד 229, 230, 231). בחקירתה הנגדית שהתקיימה במועד אחר, תיקנה העדה וציינה שבתה עזבה את הריקודים בחודש **דצמבר 2016** ולא כפי שציינה בטעות קודם לכן (פר' מיום 13.9.18 עמ' 303 שו' 25-31 ועמ' 309 שו' 27).

56. **אודות שלבי החשיפה של האירוע** אם הקטינה 2 תיארה כי בשלושת החודשים האחרונים בהם השתתפה בתה בחוג הריקוד, היא ביקשה "**כל הזמן**" לעזוב את הריקודים, אך היא הכריחה אותה להישאר (פר' מיום 2.7.18, עמוד 230, שו' 11-14). היא הוסיפה כי בתה בדיוק זכתה בתחרות מסוימת והייתה בהכנה לתחרות הבאה והיא לא הבינה מדוע היא מבקשת לעזוב. בעקבות זאת, העדה שוחחה עם הנאשם ואימו שניהלה את הסטודיו, בשיחת טלפון וציינה שדבר מה אינו כשורה עם התנהגות בתה (שם, עמ' 230 שו' 12-26).

לדבריה, גם הנאשם מצידו, לא רצה שקטינה 2 תעזוב את הריקודים, על כן היא הסכימה שבתה תגיע לביתו של הנאשם לשיחה בנושא. לדבריה לא חשדה בדבר ובתה הקטינה 2 לא סיפרה לה שום דבר על מה שהתברר לה שאירע שם (שם, עמ' 231 שו' 11-16 ועמ' 309 שו' 27).

לדבריה, בחודש אפריל 2017, החלה לקבל שיחות מיועצת בית הספר, אודות בעיות התנהגות אצל בתה שאמרה: "**משהו קורה עם קטינה 2 היא לא כל כך יפה מדברת עם בנים והיא השתנתה מאוד אנחנו צריכים הערכה פסיכיאטרית**" (שם, עמ' 231 שו' 17-20).

העדה התייעצה עם עובדת סוציאלית במקום עבודתה והן החליטו לקחת את קטינה 2 למיון. לדבריה בחדר המיון הרופאה שאלה אותה "**את יודעת שהייתה הטרדה מינית?**" "**למה הילדה הייתה אצל המורה בבית?**" "**למה שחררת אותה? את לא מבינה שלא עושים את זה?**" (שם, עמ' 231 שו' 21-30), לדבריה נאמר לה שם שבכדי לאבחן את בתה יש לאשפזה, אולם העדה סרבה לאשפוז, פנתה לפסיכיאטר של קופת החולים ובהמשך פנתה לפסיכיאטר פרטי והמשך הטיפול היה מולו (שם, עמ' 230 שו' 26-32, עמ' 232 שו' 7-14, שם, עמ' 251 שו' 1-9).

העדה הדגישה שכאשר ביקרה בחדר המיון עם בתה בחודש מאי 2017, כל שידעה, היה מתוך הדוח הרפואי ובו

צוין כי בתה התלוננה על הטרדה מינית ושהנאשם הושיב את בתה על רגליו וחייב אותה מאחור; היא אישרה שבאותו שלב קטינה 2 לא סיפרה לה על מעשי הנאשם אלא שלמדה על כך מבית החולים הפסיכיאטרי (פר' מיום 13.9.18, עמוד 308, שו' 10-12).

אם הקטינה 2, הוסיפה שאותה העת רצתה להתקשר לנאשם בעניין זה אך סברה ש"לא נעים אנחנו משפחה, אבל בסדר, היא יושבה אצלו על הרגליים, כאילו לא נורא..." והחליטה שלא להתייחס לכך "אני עזבתי את הנושא הזה", לדבריה גם משום שסברה שיתכן שהמקרה אירע בטעות בשל סגנון הריקודים שהנאשם מלמד (פר' מיום 2.7.18, עמוד 231, שורה 32; עמוד 232, שו' 1-4, עמ' 304 שו' 9 ועמ' 309).

57. להתמצאות בשרשרת האירועים עליהם העידה העדה ולמועדים הרלוונטיים מושא דבריה, נציין כאן, כי תוכן של תעודות חדר המיון, מלמד כך: בפעם הראשונה בתאריך 11.5.2017, הופנתה לחדר המיון בהתערבות וביוזמת יועצת בית הספר בשל שינויים בהתנהגות הקטינה 2 שהייתה "מוזרה ולא תואמת", חוסר שקט ועודף אנרגיות, שהופיעו שבועיים קודם. עלה חשד להפרעה אפקטיבית/ ביפולרית. ע"פ תעודה זו נציין (לעצם מתן אמרה להבדיל מאמיתות תוכנה), תיארה קטינה 2 אירוע של הטרדה מינית בשיעור ריקודים, "אך לא סיפרה לאף אחד וככל הנראה זו הייתה סיבה שעזבה"; סבלה מדיכאון, לכן הוצע אשפוז במחלקה או אשפוז יום אולם המשפחה סירבה ולכן שוחררה.

בפעם השנייה, כעבור כמעט שנה, בתאריך 17.4.2018, הגיעה לחדר המיון עם תיאור התנהגות דומה ושוחררה עם המלצה לחידוש מעקב פסיכיאטרי וטיפול תרופתי, אותו נטלה. לאחר שטופלה לפני שנה ע"י פסיכולוג, מצבה השתפר והיא הפסיקה את הטיפול. צוין, כי לדברי הקטינה שכשאימה להתאבד, לא התכוונה לכך, אלא עשתה כן משום שרצתה בחזרה את המכשיר הנייד שנלקח ממנה ע"י משפחתה (תעודות רפואיות ת/19).

58. **בעניין הודעות הוואטסאפ** - לדברי העדה, באפריל 2018, פנתה אליה בתה הקטינה 2 באומרה, "אמא את לא תאמיני מה ... (=הנאשם) כתב לי", העדה שאלה אותה מה הוא כתב וקטינה 2 ענתה כי היא מתביישת לספר. לבסוף, סיפרה לה שהוא כתב "יש לי סקס עם אשתי כל יום, אבל היא לא מספקת אותי ואני מחפש איפה להכניס את הזין". לאחר שקטינה 2 הקריאה לה את ההודעות, אם הקטינה 2 ראתה אותן לדבריה גם בעצמה (שם, עמ' 236 שו' 16,17 ועמ' 237 שו' 1-32 ועמ' 238 שו' 1-5). ההודעות נשלחו בסביבות 22:30, על פיהן לדבריה, הנאשם שאל את קטינה 2 אם היא יכולה לצאת לשעה או לשעתיים החוצה. קטינה 2 ענתה לו שהיא יודעת למה הוא צריך אותה, וש "זה לא סתם". והנאשם השיב שהוא מחפש מישהי אם יש לה. קטינה 2 ענתה שאין לה חברות זונות ושיחפש באינטרנט (שם, עמ' 238 שו' 1-5).

לדברי העדה, בד בבד להתכתבות בתה עם הנאשם ממכשירה הנייד, הקטינה 2 התכתבה בהודעות גם עם הקטינה 4. העדה יושבה ליד בתה וצפתה בהתכתבות בין השתיים, היא גם הקליטה בעצמה הודעות שנשלחו לקטינה 4 כלומר הייתה מעורבת, משלב מסוים, בניסוח ההודעות שנשלחו לנאשם ע"י בתה והקטינה 4. העדה ציינה שהיא נכנסה ללחץ, שאינה זוכרת את תוכן ההתכתבויות. היא ביקשה מקטינה 4 לשלוח לה חלק מההתכתבויות, משום שלא הצליחה לראותן בצורה טובה במכשיר הסלולרי השבור של בתה; קטינה 4 שלחה

לה את ההודעות שהעדה ביקשה (שם, עמ' 235 שו' 1-22).

לדברי העדה, בשלב מסוים, הבין הנאשם שקטינה 2 אינה משיבה לגמרי בעצמה על ההודעות והוא כתב לקטינה 2, כפי שיובא גם בהמשך, "**אני הבנתי שאימא על ידך ואת מספרת לה**" והחליף את נושא השיחה (שם, עמ' 238 שו' 13-16).

59. אם הקטינה 2 העידה כי לאור התנהלות זו, החליטה לשוחח עם הנאשם אודות ההודעות ששלח לבתה ואמרה לו בשיחת טלפון שהיא יודעת הכול ושהיא יכולה לפנות למטרה. בעקבות שיחה זו היא והנאשם קבעו להיפגש (שם, עמ' 239 שו' 22-27).

לדבריה כשנפגשו, במועד סמוך, אמר לה הנאשם שבן זוגה האחרון לריקודים של בתה אמר לו שמשהו לא מוצא חן בעיניו במה שקורה עם קטינה 2 ושהיא מאוד השתנתה ולכן, הנאשם כתב לה את אותן ההודעות. לדבריה הנאשם הודה בפניה שהוא לא היה צריך לכתוב בסגנון הזה ותירץ זאת גם במצבו האישי והרפואי הקשה (שם, עמ' 240 שו' 22-24, עמ' 241 שו' 1-23 עמ').

לדברי העדה במהלך אותה פגישה אמרה לנאשם, "**יש לך אישה וילדים, אני יודעת על קטינה 4 ועל קטינה 1 שהיו לך יחסים עם קטינה 1**" והוא שאל אותה אם היא דיברה עם קטינה 4 או עם קטינה 1. העדה ציינה כי התרשמה שהנאשם חשש מכך שהיא תדבר איתן. העדה השיבה לנאשם בשלילה, ובעדותה ציינה שמספר ימים לאחר שיחה זו דיברה עם קטינה 4 (שם, עמ' 244 שו' 22-28).

לנסיבות שיחה זו, נשוב ונדרש במסגרת האישום הרביעי הרלוונטי לקטינה 4.

60. לדברי אם הקטינה 2, במסגרת המפגשים אצל הפסיכולוגית, נוכח תכנים עליהם סיפרה קטינה 2 לפסיכולוגית, הפנתה אותם הפסיכולוגית לבית לין ובתאריך 22.04.18 פנתה העדה לבית לין, ושם התחילו החקירות של ילדיה, קטינה 2 ואחיה עד התביעה 6 (שם, עמ' 246 שו' 1-10, עמ' 256 שו' 14-19 ועמ' 293 שו' 23-24).

61. במקביל, לדברי העדה, קטינה 2 החלה לספר לה ולבנה, אחיה של קטינה 2 על המקרים שהיו עם הנאשם במהלך השנה וחצי האחרונות. הם שאלו את קטינה 2 מדוע לא סיפרה על כך קודם לכן ועל כך השיבה להם "**אני פחדתי לספר כי אני לא ידעתי מה תהיה התגובה שלכם, ואני קיבלתי את הבקשה של ... (=הנאשם) שהוא ביקש לא לספר כי אם אני אספר הוא יהיה בכלא**" (שם, עמ' 247 שו' 21-27).

לשאלות הסנגור, העדה אישרה, כמו גם בנה עד התביעה מס' 6, לשאלות הסנגור, ששמו של הנאשם כפוגע לא עלה בפניהם לפני התאריך 13.4.18, המועד בו הוא שבר לאחותו את המכשיר הנייד שלה, לאחר שאסף אותה ברכבו בעקבות חיפושיו אחריה בשל התנהגות מטרידה ובעייתית שלה לשיטתו בנוגע ל"**בנים**" (עמ' 305 פר מיום 13.9.18, עמ' 306 ש' 1-11).

62. בחקירתה הנגדית, ציינה עוד העדה שבעקבות האמור, היא יצאה לחופשה מעבודתה למשך חודש וחצי ונשארה להשגיח על בתה בביתה ממנו יצאו בתקופה זו לשיעורים פרטיים של בתה על מנת שיתאפשר לבתה להיבחן בבחינות הבגרות (שם, עמ' 250 שו' 1-14).

לדבריה עוד, במהלך תקופה זו העדה תחקרה את בתה על המקרה ושאלה אותה:

"...את בטוחה שזה מה שקרה? היא אמרה שהוא הכניס את הידיים לנרתיק ואמרתי מה זה היה כל כך נעים לך? היא אמרה לא, אני אמרתי שזה לא נעים אבל הוא המשיך, היא אמרה שאחר כך הוא הוציא את הידיים אבל היא התחילה במשך הזמן לספר את הסיפור. היא אמרה שהוא יצא מהמקלחת ערום עם חלוק, והיא ישבה ככה בשכיבה קצת, הוא התחיל לנשק אותה צרפתית גם, והרים את הסוודר והתחיל לנשק את הבטן. אחר כך הוא ביקש ממנה לשים את היד על איבר המין שלו ולעשות כל מיני דברים שאני מתביישת להגיד" (שם, עמ' 251 שו' 23-32).

אשר לאמרות הבת מפי אמה, יאמר כאן, כי אלו הובאו כראיה לעצם מסירת האמרות ולא כראיה לאמיתות תוכן בהיותן בבחינת עדות שמועה.

63. עוד בעדותה אישרה העדה כי היא זו ששלחה את מספר הטלפון הנייד של הקטינה 1 לחוקרת מבית לין וכן לקחה קטינה נוספת (הקטינה ע"פ האישום החמישי שלא העידה לפנינו) מביתה לבית לין (שם, עמ' 255). לדבריה לאחר השיחה, שלחה לה הפסיכולוגית (שלא העידה לפנינו), הודעות שהסיפור של קטינה 2 מטלטל, ומדובר בפגיעה מתמשכת (שם, עמ' 248 שו' 6-9).

גרסת הנאשם

64. בנוגע לקשר עם הקטינה 2 הגדיר הנאשם בהודעתו במשטרה את הקשר בריקודים בינו לבין קטינה 2 **"כמו כולם, איתה אולי קצת יותר ואמא שלה ישבה אצלנו הרבה היו מגיעים לביקורים, היה מעבר קצת לריקודים עם אמא שלה"** (הודעה במשטרה ת/25 עמ' 4 שו' 87-89).

65. בעדותו בבית המשפט, הנאשם תיאר את אם הקטינה 2 כמי שהשפילה את בתה גם בצרחות בפומבי ובפני הנאשם ושמצבה הנפשי של קטינה 2 נגרם בשל התנהגות אמה אותה תיאר כאם מכה ולא בשל התנהגותו (פר' מיום 11.06.19, עמ' 605-607 ומיום 19.05.19, עמ' 552 שו' 20-26).

הנאשם העיד שבניגוד לשאר התלמידים, את קטינה 2 הוא היה מחזיר לביתה מחוג הריקוד, משום שהם "משפחה". לדבריו, במהלך שנות ההיכרות שלו עם קטינה 2 אמה פנתה אליו פעמים רבות "שמשו מתרחש" עם בתה ושהיא עצמה אינה מצליחה לתקשר איתה ביקשה ממנו שידבר עם קטינה 2 ואכן כך עשה הוא יחד עם קטינה 2 דיבר איתה **"על כל מה שקורה"**, שיחות שהתקיימו בעיקר ברכבו, מתחת לביתה או בביתו בלי שקטינה 2 ידעה על כך מראש (פר' מיום 19.05.18, עמ' 513, שו' 12-25 ועמ' 514 שו' 29-30 עמ' 515 שו' 8-32). לדבריו, קטינה 2 סיפרה לו שאין לה חברות, שיש לה בעיה בבית שאיש לא מקשיב לה, אמא ואחיה "רק

צועקים". לדבריו סיפר זאת לאימה אולם היא בתגובה הייתה משיבה שהיא יודעת ומבינה, אך אין לה זמן (שם, עמ' 515 שו' 1-6).

66. הנאשם העיד שבאחת הפעמים בהן החזיר את קטינה 2 לביתה מחוג הריקוד, היא הסתובבה אליו עם דמעות בעיניים, סיפרה שכל הזמן צועקים עליה בבית ושיש לה בעיות. לאחר שקטינה 2 יצאה מרכבו, הוא התקשר לאמה וסיפר לה על שאירע ברכבו והם קבעו פגישה עתידית בינו לבין קטינה 2 (פר' מיום 19.05.19, עמ' 516 שו' 6-18 ועמ' 517 שו' 3-32). לדבריו:

"....בפעם האחרונה אמא שלה פנתה אליי וסגרנו שהילדה תבוא אליי הביתה ואני אדבר איתה" (שם, עמ' 477 שו' 26-32 ועמ' 478 שו' 1-4). לדבריו סיכם עם האם, שהקטינה 2 תגיע אליו ביום ובשעה ספציפיים בינואר 2017 (פר' מיום 19.05.18, עמ' 511 שו' 4-7) ובהמשך ציין שהיא התלמידה היחידה שהגיעה לביתו (פר' מיום 19.05.19, עמ' 529 שו' 26-31).

הנאשם הוסיף כי בכל פעם ששוחח עם קטינה 2 השיחה הייתה לפי בקשת האם (שם, עמ' 478 שו' 10-12). כן ציין, במקום אחר, כי האם פנתה לבתה ואמרה לה ללכת אל הנאשם כדי שישכנע אותה לחזור לרקוד (פר' מיום 11.06.19, עמ' 599 שו' 5-6). הנאשם העיד, כי אותה עת כלל לא ידע על כך שיש לקטינה 2 **"בעיות עם בנים"**, אלא רק ידע שיש לה בעיות בבית ובעיות חברתיות (פר' מיום 11.06.19, עמ' 626 שו' 4-17).

67. **אשר לנסיבות הביקור של קטינה 2 בביתו** - הנאשם הכחיש את דברי קטינה 2 לפיהם כשהיו בביתו הפשיט אותה, ביצע בה מעשים מגונים, הביא את ידו לאיבר מינה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, ואמר **"כעיקרון (הקטינה 2) לא ילדה בריאה ואמא שלה במקום לטפל בה מכניסה לה שטויות לראש. כל זה שקר ועלילה, אני גם לא בטוח שזו קטינה 2 יכול להיות שזו פשוט אמא שלה שעושה הכול"** (שם, עמ' 478 שו' 26-30 פר' מיום 19.05.19, עמ' 574 שו' 26-32). הנאשם טען שקטינה 2 הייתה מעל לגיל 16 בעת הביקור בביתו (פר' מיום 19.05.19, עמ' 518-521).

68. לגבי ההתכתבויות בינו לבין קטינה 2 הנאשם ציין שהוא זה שהציג אותן בעצמו במשטרה ואלה צולמו ממכשירו הנייד והוגשו בהסכמה (ת/11, ת/13) הנאשם העיד **"בעיקרון ירדתי לרמה שלה בדיבור, היום אני בטוח שזאת לא הייתה השיטה הנכונה, אני גם לא פסיכולוג, המטרה הייתה להוציא ממנה כמה שיותר מידע, מה קורה איתה, מה מתרחש איתה, מי נמצא איתה, מי נמצא בסביבה"** (פר' מיום 24.06.19, עמ' 664 שו' 20-27, עמ' 478 שו' 5-9).

69. לדבריו, לאחר ההתכתבויות, אם הקטינה 2 התקשרה אל הנאשם וביקשה ממנו לשוחח על קטינה 2 הוא הגיע אל מחוץ לביתה והשניים ישבו ברכבו. הנאשם לא זוכר כיצד התנהלה השיחה, אך הוא זוכר שהם החלו לדבר על אירוע הנשיקה בינו לבין קטינה 2 ועל ההתכתבויות ביניהם כשאלה הקטינה 2 מתעמתת אתו על ההתכתבויות, הנאשם עונה שהוא לא מבין מה

היא רוצה, משום שהיא הייתה חלק מההתכתבויות (פר' מיום 19.05.19, עמ' 585 שו' 1-12, 588 שו' 14-25,

פר' מיום 24.06.19 עמ' 651 שו' 8-10, עמ' 672 שו' 13-24 עמ' 678 שו' 12-13).

בתגובה לשאלת התובעת מדוע בחקירתו במשטרה הנאשם אמר כי בשיחה זו "לא ברחתי מהאחריות של הנשיקה", ולקח אחריות לנשיקה, אם קטינה 2 היא זו שנישקה אותו, השיב "שלא חזיתי את זה מראש שיכול לקרות משהו כזה" (פר' מיום 24.06.19 עמ' 670 שו' 11-24).

בהודעתו הוסיף כי רעייתו וילדיו לא נכחו בבית בעת הפגישה, והוא וקטינה 2 היו לבד בבית (שם, עמ' 4 שו' 64-69). הנאשם יזם את הפגישה, הפגישה תואמה עם אם הקטינה 2, הקטינה 2 הייתה בדיכאון ובכחה ולכן הנאשם דיבר איתה והעביר לאימה את פרטי השיחה ביניהם (שם, עמ' 4 שו' 70-74). עוד מסר הנאשם בהודעתו שהקטינה 2 היא התלמידה היחידה שהוא התנשק איתה (עמ' 4 שו' 92-93).

טענות המאשימה

70. לשיטת המאשימה, יש להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו במסגרת אישום זה.

המאשימה התייחסה להתנהגותה של אם הקטינה 2, אותה הגדירה כהתנהגות אימהית אחראית, לאחר שגילתה שבתה ותלמידות נוספות נפגעו מעברייני מין סדרתי; המדובר באם, שחרב עליה עולמה ושבתה סובלת מפוסט טראומה בעקבות הפגיעה שפגע בה הנאשם. אלא, שזו הואשמה על ידי הנאשם שהיא הבימאית, התסריטאית וההוגה של כלל התלונות במשפט זה. יתרה מכך, נשמעו כלפי אם הקטינה 2 גידופים, טענות שהיא מנהלת רומנים, שהיא מכה את בתה ליד שאר ההורים בחוג הריקוד, צורחת, מקללת וסוטרת לקטינה 2. כל התיאורים הללו נעשו בכדי להציג את האם כדמות שלילית שהמציאה ושתלה במוח המתלוננות תסריטים מפורטים.

לשיטת המאשימה, גם אם אם הקטינה 2 לקחה את המתלוננת קטינה 1 למשטרה בעצמה, ואמה של קטינה 1 לא ידעה על כך, עדיין אין להסיק שאם הקטינה 2 המציאה עבור קטינה 1 סיפור שלם על "הביצית", אביזרי המין, וכל "הזוועות" שעשה בה הנאשם בעודה בת 12 וחצי, כפי שיפורט בהמשך בהתייחס לאישום הראשון.

המאשימה התייחסה לטענותיו של הנאשם שמעשיה של אם הקטינה 2 אמנם אינם זדוניים אך עולים לכדי זיהום, וציינה כי לשיטתה מדובר בטענות חסרות בסיס ואף מופרכות שהרי, המתלוננות אינן ילדות בגילאי 5-8, לא מדובר כאן במעשים דומים - אף לא של קטינה 2 ושל קטינה 1, על אף ששתיהן נעשו בבית הנאשם, מדובר לכל היותר בשיטת ביצוע - משום שהאירועים עצמם אינם דומים, כל אחת והסיפור שלה.

71. לטענת המאשימה, הסיבה בגינה קטינה 2 לא יכלה להשלים חקירה נגדית, נובעת מהפגיעה שפגע בה הנאשם. המאשימה ציינה כי עדות העדה קטינה 2 נשמרה לסוף פרשת התביעה, בשל המלצת הפסיכיאטר שטיפל בה (שם, עמ' 578 שו' 19-25). נטען שאמנם החקירה הנגדית חסרה משמעותית שכן נקטעה יחסית בהתחלה אך אינה חסרה לחלוטין ושגם אם לא היו ראיות נוספות המשלימות את עדותה של קטינה 2 עדיין ישנה דרך משפטית להרשיע את הנאשם לאור ההתכתבויות בין הנאשם לבין קטינה 2 שהנאשם עצמו אישר ששלח והשאלה היא איזה משקל יש לתת להן, מה ההשלכות שלהן ביחס לאירועי העבר הנטענים

ומה היה הלך הרוח של הנאשם (שם, עמ' 580 שו' 4-1 ועמ' 584 שו' 16-17).

אשר לגיל המתלוננת- לטענת המאשימה, הנאשם ידע היטב שגילה של קטינה 2 בעת האירוע בביתו, הוא פחות מגיל 16, או לכל הפחות עצם את עיניו ולא בירר את גילה.

לטענת המאשימה, ההתכתבויות בין קטינה 2 לנאשם, אופן התייחסותו של הנאשם והסבריו להודעות, משלימים את עדותה של קטינה 2 בבית המשפט באופן שאינו משאיר ספק סביר בשאלת אשמת הנאשם.

טענות הסנגור

72. אשר לעדותה של קטינה 2 טען הסנגור, בין היתר, כי בשל כך שחקירתה הנגדית הייתה חלקית ולא ניתנה אפשרות להשלים את החקירה הנגדית, לא ניתן לבסס כל ממצא עובדתי על בסיס עדותה שממילא רצופה פרכות וסתירות. בסיכומיו (החלק שבכתב), הופניו ע"י הסנגור לפסיקה התומכת בעמדתו.

אשר לעדות אימה של הקטינה 2, הסנגור הדגיש כי הוא אינו מייחס לה, כוונות זדוניות, ופנייתה למתלוננות הקטינות (קטינות 1,4 והקטינה על פי האישום החמישי) נעשתה בשל כך שהיא האמינה ברמת שכנוע גבוהה מאוד שבתה קטינה 2 אכן נפגעה מינית מהנאשם וביקשה לחזק במעשיה את עדותה.

ליבון והכרעה

73. על החקירה הנגדית נאמר, כי היא חלק מזכותו של הנאשם להליך הוגן, והיא מאפשרת לנאשם להתמודד עם ההאשמות המופנות נגדו.

עם זאת, בהתאם לפסיקת בתי המשפט, עדות שלא עמדה במבחן החקירה הנגדית לא נפסלת אך מטעם זה אולם תהיה לכך השפעה על משקלה. נקבע כי כאשר מדובר בחקירה נגדית שלא הושלמה עקב נסיבות אובייקטיביות, העדות מוחזקת כקבילה, ומופעל כלל גמיש המותיר לשופט הערכאה המבררת את שיקול הדעת ביחס למשקלה של העדות, בהתחשב במהות החסר של החקירה (ראו, בין היתר, ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.2015) בפסקאות 20-32 לפסק הדין וההפניות שם).

בהקשר זה צוין במקום אחר:

"עדותו של עד שלא עמדה במבחן חקירה נגדית היא, אפוא, עדות שנפל בה פגם. אלא שפגם זה אינו יורד לשורש קבילותה של העדות ואינו חוסם את קבלתה כראיה הנמנית על ראיות המשפט; אלא שהפגם מחייב הערכה של משקלה של העדות בשים לב למום שנפל בה, ומצריך התייחסות למשמעות המום מבחינת אפשרות העמדת העדות במבחן האמינות, ומבחינת היכולת להניח תשתית רחבה ומלאה של נתונים אשר בלעדיה עשויים להישלל מבית המשפט פרטים רלוונטיים חשובים. החסר בחקירה הנגדית הוא חסר בעל אופי מהותי, בשים לב לחשיבותו של אמצעי ראיתי זה לבירור אמיתות גרסת העד ולחקר מלוא האמת בהליך כולו... נקודת המוצא היא כי עדות העד, הלוקה בחסר של חקירה

נגדית, אמורה להישקל לגופה, תוך שימת לב למום שנפל בה, ובהתייחס למשקלה היחסי, בהינתן המום האמור, על רקע התשתית הראייתית הכוללת הנובעת ממקורות ראייניים שונים ומגוונים" (בש"פ 5620/09 קורולקר נ' מדינת ישראל (16.08.2009) בפסקה 13 לפסק הדין).

וכן,

"...הזכות לחקירה נגדית הוכרה בישראל כזכות דיונית מן המעלה הראשונה... חקירה שכנגד מהווה מכשיר יעיל לגילוי האמת בידי בעל דין. היא נועדה לבחון את מהימנות העד, ומאפשרת גם השלמת עובדות ונתונים הנדרשים לצורך השלמת התמונה העובדתית, כדי להעמידה במבחן האמת.. חשיבות החקירה הנגדית כמכשיר לגילוי האמת מחייבת כי תינתן לבעל דין הזדמנות לנהל את חקירותיו בצורה אפקטיבית..." (בע"פ 5329/98 דג'אני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2) 273, בעמ' 281-282 לפסק הדין).

ומן הכלל אל הפרט:

74. בשים לב לכך שחקירתה הנגדית של קטינה 2 הופסקה ולא הושלמה, יהיה מקום לבחון את ה"יש" לעומת ה"אין" שבעדותה, על מנת שניתן יהיה להעריך את משקלה בהתחשב בכלל הראיות האחרות.

לאור התנהלותה של אם הקטינה ומעורבותה הרגשית, שיחותיה עם קטינות אחרות בתקופת החקירה, לפניה ואחריה, כפי שאישרה, יהיה נכון לבחון בזהירות יתרה האם מי מן הקטינות לרבות בתה, הושפעו ממעורבותה, עד כדי חשש לעוות העובדות.

75. הסנגור טען בסיכומיו כי אף במעט שקטינה 2 הספיקה להעיד בחקירתה הנגדית התגלו סתירות ופרכות למכביר. טענה זו יש לדחות ואסביר.

בחקירה הנגדית במועד המאוחר, כשעימת הסנגור את הקטינה 2 מספר פעמים, עם דבריה לכאורה קודם לכן, כאילו ראתה את הנאשם נוגע בקטינה 3. קטינה 2 עמדה על כך בעדותה שאינה זוכרת שאמרה שראתה את הנאשם נוגע בקטינה 3 ושאינה זוכרת שצפתה בשיעור של קטינה 3 אצל הנאשם. הרושם שהתקבל מעדות זו הוא של שינוי גרסתה של הקטינה 2; העדה שנאלה מספר פעמים על כך עד שנאלצה לציין שייתכן שבשל כך שהייתה נתונה בלחץ רב בדיון הקודם, מסרה את שמסרה ואינה יודעת מדוע מסרה שכך, בדיון קודם.

אולם, כפי שכבר צוין, מסתבר שקטינה 2 נחקרה בחקירתה הנגדית, אודות תכנים שמסרה עדת תביעה אחרת, הנושאת שם דומה (וראשי תיבות של השם - שבהם נעשה שימוש בדיון- דומים אף הם) לשמה שלה. אותה עדה אחרת היא חברתה של הקטינה 3, והיא במקרה העידה באותו מועד, מיד לאחר שעדות הקטינה 2 הופסקה (פר' מיום 25.12.18, עמ' 403-407).

למשל, הסנגור שאל את הקטינה 2 אודות הקלטה קולית מהקטינה 3 עליה סיפרה בעדותה הקודמת בבית המשפט אך הקטינה 2 מסרה שהקטינה 3 כלל לא הייתה מעורבת ושהיא אינה זוכרת שנושא זה עלה בדיון הקודם ואינה יודעת דבר אודות הקלטה קולית מהקטינה 3. הסנגור שב ועימת את הקטינה 2 בעניין זה והקטינה 2 שבה על כך שאינה זוכרת (פר' מיום 12.2.19, עמ' 441-446).

כלומר, אף לאחר שהסנגור שב ושאל על כך, מספר פעמים, ו"עימת" את הקטינה 2 עם הטענה שבעדותה במועד הקודם, מסרה כביכול שראתה את הנאשם נוגע בחזה של הקטינה 3 שבה הקטינה 2 ואומרת "לא אמרתי, את זה לא אמרתי" וכשהסנגור ציין שהדין מוקלט השיבה הקטינה 2 "לא זכור לי...שאמרתי" (פר' מיום 12.2.19, עמוד 451, שו' 22-29; עמוד 452, שו' 1-26). הסנגור שאל שוב והעדה הקטינה 2 שבה והשיבה: "אני לא זוכרת שאמרתי את זה בבית המשפט, אני לא יודעת, אולי אמרתי את זה בחקירה, אבל לא אמרתי את זה בבית המשפט" (פר' מיום 12.2.19, עמוד 453, שו' 8-9), וכן, "אולי בגלל שהייתה בלחץ, אני לא יודעת, אני לא זוכרת למה אמרתי" (פר' מיום 12.2.19, עמוד 457, שו' 2-3). ובהמשך הוסיפה "לא ראיתי שום דבר, אני רק שמעתי שמועות, סיפורים, זהו" (פר' מיום 12.2.19, עמוד 457, שורה 16).

76. אם כן, הצגת נתונים שגויים בשאלות שהופנו אל העדה הקטינה 2 ע"י הסנגור, גרמו לעדה להשיב שאם כך אמרה במשטרה, הדבר נובע כנראה מלחץ בו הייתה נתונה, אך אין להתעלם מכך, שקודם לכך התעקשה העדה שלא ראתה את הנאשם נוגע באחת מהתלמידות ולא כך אמרה בעדותה הקודמת בבית המשפט. יש להניח כי לו הייתה חפצה העדה להעליל על הנאשם עלילות דברים, הייתה יכולה בנקל להשיב בחיוב לשאלת הסנגור.

77. מכל מקום, נוכח זאת, יש לדחות את טענת הסנגור להמצאות פרכות וסתירות בעדות הקטינה ונכון יהיה להסיק, ההיפך מכך.

78. השאלה, כעת, היא מהו ערך משקלה היחסי של עדותה כשמתחשבים בכלל הראיות, נוכח החסר בחקירה נגדית, גם בנסיבות שפורטו, כאשר מביאים בחשבון, שבסופו של יום, עדיין נכון לומר כי לסנגור לא ניתנה ההזדמנות להשלים את חקירתו הנגדית, בנושאים שבליבת האישום ושלמעשה, הסנגור הספיק לחקור את הקטינה בנושאים שבמעגלים המשניים לעדותה בחקירה הראשית.

האירוע בבית הנאשם -

79. הוראת סעיף 345 לחוק שכותרתה "אינוס", קובעת:

" 345 (א) הבוהל אשה -

(1) שלא בהסכמתה החופשית;

.....

הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), דין האונס - מאסר עשרים שנים אם האינוס

נעשה באחת מנסיבות אלה:

(1) בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים ובנסיבות האמורות בסעיף קטן (א)(1), (2), (4) או (5);

(2)

(ג) בסימן זה -

"בועל" - המחזיר איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה;

80. הוראת סע' 348(ב) לחוק, שכותרתה "מעשה מגונה" קובעת:

"(ב) העושה מעשה מגונה באדם באחת הנסיבות המנויות בסעיף 345(ב)(1) עד (5), בשינויים המחויבים, דינו - מאסר עשר שנים.

.....

(ו) בסימן זה, "מעשה מגונה" - מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

81. הנאשם מסר בחקירתו במשטרה, כי בינואר 2017 הקטינה 2 הייתה בביתו ושם "קרה נשיקה" (ת/25), אולם הנאשם שלל מכל וכל את תיאורי הקטינה 2 בחקירתה הראשית באשר למה שהתרחש לדבריה בביתו. הנאשם ציין כי הקטינה 2 ביקרה בביתו רק פעם אחת והדבר תואם עם אמה ואכן, אימה של הקטינה 2 מסרה שבאחד מימי שישי הסכימה שבתה תלך אל הנאשם כדי שהנאשם ישכנע אותה לחזור לחוג ממנו פרשה בדצמבר 2016 (פר' מיום 2.7.18 עמ' 231 שו' 14) והדברים אף עולים בקנה אחד עם עדות הקטינה 2.

82. אשר לנסיבות המפגש, בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 26.04.18, לאחר שנאמר לנאשם שהוא חשוד בבעילה, מעשה סדום ומעשה מגונה בקטינות תוך ניצול יחסי מרות, בהיותו מורה לריקוד, כשנשאל באופן כללי מה הוא יודע לגבי החשדות הללו, ועל מי מדובר, השיב הנאשם:

"אני יודע לגבי החשדות, יש לי תלמידה שהיא קרובת משפחה, בשנת 2017 ינואר, קרה נשיקה של שתיים שלוש עד שהתאפסתי, ונעצרה במקום המשכנו לדבר, השיחה הזו לא חזרה לעולם...." בהמשך אמר שהדבר קרה בביתו (ת/25 עמ' 2 שו' 8-20).

הנאשם העיד:

"(הקטינה 2) הגיעה אליי הביתה ונישקה אותי, לקח לי איזה שנייה להתאפס, אני מגנה את עצמי על כך שלא צפיתי את הסיטואציה ואת הנשיקה הזאת מראש" "(הקטינה 2) הספיקה לגעת בי בשפתיים, הרחקתי אותה ואמרתי לה ... זה לא מתאים" וכן, "אמרתי לה שזה לא מתאים. היא אמרה, התגובה

שלה הייתה ככה "אה?" או "אה, טוב" (שם, עמ' 477 שו' 26-32 ועמ' 478 שו' 1-4 ופר' מיום 19.05.19, עמ' 548 שו' 16-17, פר' מיום 11.06.19, עמ' 622 שו' 11).

בהמשך העדות, לשאלה כיצד הפסיק הנאשם את הנשיקה, הרחיב וציין, **"תפסתי אותה ככה עם שתי הידיים"**, בהדגמו תנועת הדיפה (שם, עמ' 579 שו' 28-31 ועמ' 580 שו' 1-2). לפני ולאחר הנשיקה, בעוד השניים משוחחים, הקטינה 2 החלה לבכות והנאשם חיבק אותה על

הספה בסלון (שם, עמ' 577 שו' 14-24 ועמ' 578 שו' 3-12). בסוף המפגש, החזיר הנאשם את הקטינה 2 לביתה, ולדבריו עדכן את אם הקטינה 2 על תוכן השיחה בינו לבין הקטינה 2 (פר' מיום 11.06.19, עמ' 626 שו' 24-31).

עוד לדבריו, כפי שציין באופן דומה גם בחקירתו במשטרה, כאשר הקטינה 2 הגיעה לביתו, הוא לא היה בטוח אם בישל לקטינה 2 אך זוכר שהיה אוכל על השולחן בסלון ושהשניים ניסו לראות סרט (פר' מיום 19.05.19, עמ' 532 שו' 17-20 ושו' 30-31). הנאשם לא זכר מדוע החלו לראות סרט, או איזה סרט ראו משום שהשניים דיברו במהלך הסרט ולא התעמקו בו (פר' מיום 19.05.19, עמ' 545 שו' 1-5 ושו' 31-32 ועמ' 546 שו' 1-12, וכן 25/ת עמ' 3 שו' 55-57), עמ' 4 שו' 58-63).

בהודעתו במשטרה אישר הנאשם כי הוא זה שיזם את המפגש, אסף את הקטינה 2 מביתה ברכבו, אינו זוכר על מה דיברו במהלך הנסיעה, אינו זוכר אם התקלח באותו יום. אישר שיש בבעלותו חלוק, אך הוא לא נוהג ללבוש אותו ביציאה מהמקלחת, אלא מגבת. הנאשם לא זכר כיצד השיחה האישית הפכה לנשיקה וציין שמלבד הנשיקה הוא חיבק את הקטינה 2 (עמ' 4 שו' 71, עמ' 5 שו' 103-123). כן מסר שאינו זוכר אם שוחח עם הקטינה 2 בווטסאפ לאחר הנשיקה, או אם שלח לה הודעה בקשר לעניין זה. הנשיקה נמשכה 2-3 שניות, וכשנשאל מה הרגיש השיב הנאשם **"לרגע לא הבנתי, כשהתאפסתי עצרתי את זה"**. הנאשם ציין כי הוא משוכנע שהאירוע נגמר בנשיקה (עמ' 6 שו' 140-149).

83. בעדותו לפנינו, בתגובה לשאלה מדוע בהודעתו במשטרה העיד מיוזמתו ש"**קרתה נשיקה של שניים שלוש.. עד שהתאפסתי ונעצרה במקום**" ולא סיפר שהקטינה 2 היא זו שנישקה אותו, השיב שאינו זוכר מדוע לא אמר זאת במשטרה ושבאותה עת במשטרה הוא לא האמין שהתיק כל כך מסובך, כך שהדברים יובילו למצבו היום (פר' מיום 19.05.19, עמ' 542 שו' 21-32, עמ' 543 ועמ' 548 שו' 16-24). לדבריו, למרות שגם אם הקטינה 2 וגם אשתו ידעו על המפגש בינו לבין הקטינה 2 בביתו, הוא לא סיפר על אירוע הנשיקה לאף אחת מהן, משום שלא ראה צורך בכך (פר' מיום 19.05.19, עמ' 550 ועמ' 551 שו' 26-29 ועמ' 578 שו' 15-21).

84. תמיכה לכך שבבית הנאשם חוותה הקטינה אירוע פוגעני ניתן למצא בתכתובת ווטסאפ שלהלן בין הנאשם לקטינה כעבור כ 5 חודשים:

"08.06.2017: (משעה 21:40 עד 21:56)

הקטינה 2: "אה יופי" "בניתי לבקר אותך בריקודים" מתי שיצא לי"

הנאשם: "חחח" "לבית כבר מפחדת להגיע..."

הקטינה 2: "הייתי אומרת שכן קצת" (ריגשון חיוך עם דמעה) "מעדיפה לריקודים"

הנאשם: "אז אל תגיעי לבית..."

הקטינה 2: "בדיוק" (ריגשון המסמל חיובי) (ת/11, ת/13).

כשנשאל הנאשם בחקירתו מדוע שהקטינה 2 תכתוב שהיא מפחדת להגיע לביתו, אם בביתו הייתה רק נשיקה, הנאשם השיב, "דבר ראשון לא יקרה שוב. ואני הזמנתי שאני לא לבד והמשפחה שלי בבית" (עמ' 7 שו' 174-176).

בעדותו לפנינו, ציין הנאשם שכוונתו הייתה שהקטינה 2 הביעה חשש שהשיחה עמו תגרום לה לחזור לריקודים והוסיף שאין לו תשובה לשאלה מדוע הקטינה 2 חוששת דווקא להגיע לביתו אך אינה חוששת לבקרו בריקודים (שם, עמ' 568 שו' 17-30, שו' 1-10).

85. לגבי גילה של הקטינה 2 במועד המקרה, בעדותו בבית המשפט הנאשם התעקש שזו הייתה מעל גיל 16 (פר' מיום 19.05.19, עמ' 544 שו' 1-18).

הנאשם נשאל לגיל הקטינה, לדבריו היא רוקדת אצלו מגיל 7, 8 ובמועד האירוע בביתו, הייתה בת 16 "נראה לי" שאינו יודע את גילה המדויק ולשאלה אם ידע את גילה השיב, "כן, בגלל זה גם התאפסתי, אני נשוי +2 וזה לא אולם (כך במקור) ובגלל הגיל שלה, והיא קרובת משפחה..." (ת/25 שו' 45-50).

86. מעדות הנאשם ומהודעתו של הנאשם ניתן לקבוע כי הקטינה 2 ביקרה בבית הנאשם פעם אחת (פר' מיום 19/5/19 עמ' 529 שו' 30, 31), בחודש ינואר 2017 כדברי הנאשם לעיל (ת/25) ובמועד זה הייתה הקטינה בת 15 ו-9 חודשים לכל היותר. הנאשם היה ער לגילה של הקטינה באותו מועד ולכל הפחות היה עליו לדעת כי טרם מלאו לה 16 באותו מועד, מה גם שהוא אישר כי הנתון בדבר גילה, גם אם לא ידע אותו במדויק הוא זה שגרם לו לדבריו, "להתאפס".

87. העולה מכאן הוא שכאשר משווים את גרסת הנאשם עת העיד לפנינו אל מול דבריו בחקירה בשני הקשרים, הראשון: מודעותו לגיל הקטינה והשני נסיבות אירוע הנשיקה, מתקבלת התמונה כי הנאשם שינה את תשובותיו כשהוא "מרכז" את העובדות לטובתו. גרסת הנאשם בהקשרים אלה מעוררת תמיהות, באשר למה שקרה בביתו, עת שהה בו כשעה לשיטתו עם הקטינה כאשר הוא מאשר שהגם שהטלוויזיה דלקה, הם עסקו בשיחה ולא התרכזו בסרט.

88. אשר לנסיבות אירוע הנשיקה, גרסתו המאוחרת של הנאשם בעדותו לפנינו אינה תואמת את גרסתו במשטרה, ממנה למדים כי הוא זה שנישק את קטינה 2 ואף חיבק אותה. גרסתו בחקירה מתיישבת עם גרסת הקטינה עד שלב הנישוק והחיבוק. הנאשם נשאל אם חוץ מהנשיקה נגע בקטינה 2 במקומות נוספים ותשובתו הייתה "**חיבוקי אותה**". הנאשם אף אישר את דבריה של קטינה 2 כי בדירתו לא היה איש, הוא הגיש כיבוד כלשהו הם התישבו בספה בסלון הבית, שם אירעה הנשיקה בשפתיים (ת/25 שו' 31-44, 25-30, שו' 117).

89. השאלה שיש להכריע בה כעת היא האם בנסיבות בהן גרסת הנאשם נמצאה גרסה משתנה ולא מהימנה, ניתן להשלים את הפרטים החסרים מתוך חקירתה הראשית של הקטינה, הגם שזו לא עמדה במבחן החקירה הנגדית, כלומר שהנאשם החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה של הקטינה והעביר את ידה על איבר מינו, עד שבא על סיפוקו וכפי שתיארה בחקירתה הראשית.

90. העולה מן המקובץ הוא כי הנאשם צימצם את גרסתו בעדותו ביחס לארוע הנשיקה בביתו

בהשוואה לגרסתו בחקירה, הנאשם היה מודע לגילה של הקטינה 2 במועד בו נישק אותה בשפתיה בביתו וחיבק אותה ועוד וכפי שנעמוד על כך בהמשך, הנאשם אישר שהתכתב עם הקטינה 2 והפנה אליה התכתבויות בעלות תכנים מיניים שלא היו נאותים.

91. השאלה שיש לשאול ולבחון בשלב זה היא האם נוכח כל אלה, ניתן להסתפק בדברי הקטינה בחקירתה הראשית, בנוגע לנסיבות האינוס, גם אם הרושם שנוצר, נכון לשלב בו הופסקה החקירה הנגדית, הוא כי אמת בפיה?

כפי שפורט לעיל, לסנגור לא ניתנה ההזדמנות, לחקור את הקטינה 2 בנוגע לליבת האישום (ובעיקר החדרת אצבעות לאיבר המין והעברת ידה על איבר מינו). חקירתה הנגדית של הקטינה 2 הסתכמה בשאלות אודות לוחות זמנים, הטעות ביחס לקטינה 3 ואודות בן זוגה לריקוד שעל פי טענת הקטינה נכח במקום בשעה שהנאשם נגע בה.

לו הייתה העדה מתייצבת להמשך חקירתה הנגדית יש להניח כי הסנגור ודאי היה חוקר את העדה על נסיבות האינוס. לסנגור לא התאפשר מטעמים של העדפת שיקולי בריאותה הנפשית של העדה, למצות את זכותו להעמדת גרסת העדה בשבט החקירה הנגדית ולמעשה העדה לא נחקרה כלל על נסיבות עבירת האינוס.

אף שבענייננו נראה כי אין הנסתר רב על הגלוי, קיים פוטנציאל כי החקירה הנגדית, לו התאפשרה, הייתה מוליכה למסקנה אחרת ולמסד נתונים אחר ממסד הנתונים על פיו הואשם הנאשם.

מכל מקום, לא ניתן, לטעמנו, לקבוע ממצא עובדתי מוצק, בנסיבות אלה, על יסוד דברי הקטינה 2 בחקירה ראשית בלבד והחיזוקים לדבריה במשקלם המצטבר (סבירות הגרסה הבסיסית, מצב נפשי, הוכחת עצם האמרה לאם הגם שכעבור למעלה משנה, אי סבירות גרסת הנאשם, תוכן ההודעות) אין בכוחם, להתיר את הספק

הנובע מאי העמדת גרסתה במבחן החקירה הנגדית.

הגם שהונחו לפנינו ראיות המלמדות על קיומו של יותר מחשש לכך שהתנהלות הנאשם עם הקטינה 2, הייתה הזרז להתפתחות מצבה הנפשי, החקירה הנגדית לא מוצתה ולא ניתן לקבוע כנדרש במשפט פלילי כי מצבה הנפשי נבע כולו או חלקו מהתנהלותו הנאשם כלפיה.

92. אנו סבורים, כי אף שהמסקנה הלוגית ממכלול הראיות שלפנינו, היא כי הקטינה 2 בסבירות גבוהה דיברה אמת בחקירתה הראשית והיא הגיונית יותר מגרסת הנאשם שהייתה בלתי סבירה ותמוהה, ועדיין, משלא התאפשר לסנגור לבצע את מלאכתו, בחקירת הקטינה 2 על גרסתה, חקירת שתי וערב, נותרה החקירה הראשית, בבחינת ראיה גולמית שלא זכתה לליבון בהקשר לפרטי עבירת האינוס עד כי לא ניתן להשלימם בראיות האחרות, לכדי מידה של ודאות שמעבר לספק סביר.

93. מסקנה זו חלה, מאותם הנימוקים, גם על חלק מהעבירות נוספות של מעשים מגונים שיוחסו לנאשם על פי כתב האישום, כלומר נגיעות מיניות בקטינה בחזה ובישבן, במסגרת שעורי הריקוד, נשיקה נטענת נוספת ברכבו של הנאשם בדרך לבית הנאשם ונשיקה מביתו חזרה לבית הקטינה והודעות שהנאשם על פי הטענה שלח לקטינה 2 לאחר שהסיע אותה לביתה. ביחס לכל אלה, לא עמדה גרסת הקטינה לחקירה נגדית, לא הובאו ראיות נוספות ועל כן הפרטים הנ"ל, לא ניתנים להשלמה, ולא ניתן להשתית ממצאים עובדתיים, על דברי הקטינה בחקירתה הראשית.

94. המסקנה המתחייבת מכאן היא, כי לא ניתן לקבוע ממצאים נוספים פוזיטיביים בנוגע לפרטי האינוס, מעבר לעובדות שהוכחו מעבר לכל ספק סביר ע"י המאשימה כלומר שהנאשם הסיע את הקטינה לביתו, שם היו לבדם, הנאשם נשק לקטינה בשפתיה וחיבק אותה, זאת שלא בהסכמתה בהיותה בטרם מלאו לה 16 שנים.

ההטרדות המיניות

95. שונה משקל הראיות האחרות ועוצמתן בנוגע לעבירות ההטרדה המינית המיוחסת לנאשם על פי סעי' 12 לאישום "בתאריך 9.4.18 שעה 22:05 והלאה..", משום שהן מתבססות בעיקר על הודעות ווטסאפ כתובות (צילומי מסך ת/11, ת/13), שהוגשו כראיה מטעם המאשימה ושקיומן לא הוכחש ע"י הנאשם.

כאן המקום לציין כי אמנם הסנגור הסתייג (פר' מיום 2.5.19 עמ' 470 שו' 17-32, עמ' 471 שו' 1), מקבלת חלק ההודעות כמוצג קביל המתייחס לאמרות הקטינה 2 (להבדיל מאמרות הנאשם), בטענה כי המסמכים לא הוצגו בפני הקטינה 2 והיא לא נשאלה בחקירתה הראשית אודות התכתבות זו.

אמנם דברי הקטינה 2 בהודעות אלה, לכאורה אינם קבילים בהיותם אמרות חוץ של עד, אולם, כפי שניזכר בהמשך, הנאשם עצמו אישר הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו את תוכנה המילולי של ההתכתבות, אישר

לחוקר לצלמה ממכשירו הנייד (הערת החוקר מאיר סיידה, מיום 26.4.18 ע"ג ת/11) והציג את הסבריו וגרסתו שלו לפרשנות הדברים. גם כאשר הופנו אליו שאלות בחקירה נגדית ביחס לכל אמרה ואמרה שלו, כתגובה לדברי הקטינה 2, עולה מדבריו כי הוא אישר את תוכן הודעותיה, אלא שהגיב להן, בדרכו.

יתרה מכך, גם אמה של הקטינה 2, ציינה בעדותה, כפי שיפורט בהמשך, כי צפתה בחלק מן ההודעות בעצמה, אף זכרה חלק מתוכן ואף הקטינה 2, לקראת סיום חקירתה הראשית, התייחסה לכך, אמנם בתמצית ומבלי שההודעות הוצגו בפניה (פר' מיום 25.12.18 עמ' 374, 375) כך שלא מדויק לטעון שהקטינה לא התייחסה כלל לאותה התכתבות ווטסאפ.

ועוד, על המגמה להגמיש ולרכך את הכללים הראייתיים תוך מעבר מקבילות למשקל

תוך זניחת כללי קבילות נוקשים וגילוי נכונות רבה יותר לקבל ראיות, תוך שבית המשפט יקבע את משקלן (ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל פד"י לה (3), 516, 505 וכן ע"פ 5329/98

דג'אני נ' מדינת ישראל פד"י נז' (2), 273, 282).

המישור הנורמטיבי

96. החוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998, בסעיף 3 שכותרתו "הטרדה מינית והתנכלות"

קובע:

" 3. (א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

(1).....

(4) התייחסויות חוזרות המופנות לאדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות;

.....

(6) הצעות או התייחסויות כאמור בפסקאות (3) או (4), המופנות למי מהמנויים בפסקאות המשנה שלהלן, בנסיבות המפורטות בפסקאות משנה אלה, גם אם המוטריד לא הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות או בהתייחסויות האמורות:

(תיקון מ' ס' 4) תשס"ז-2007

(א) לקטין או לחסר ישע - תוך ניצול יחסי מרות, תלות, חינוך או טיפול, ואם טרם מלאו לקטין 15 שנים - גם בלא ניצול יחסים כאמור, ובלבד שהמטריד אינו קטין;

97. על פי ההוראה יסודותיה העובדתיים של העבירה מחייבים ארבעה תנאים:

1. התייחסויות חוזרות,
2. המופנות לאדם,
3. המתמקדות במיניותו.
4. אותו האדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות.

אשר לביטוי "הראה" מושא התנאי הרביעי, הוראת סע' 2 לחוק מציינת "הראה" - במילים או בהתנהגות, ובלבד שלא היה ספק סביר לגבי משמעות ההתנהגות;..", ואשר לביטוי "התייחסות", קובעת ההוראה "בכתב, בעל פה, באמצעות מוצג חזותי או שמיעתי, לרבות באמצעות מחשב או חומר מחשב, או בהתנהגות;..".

ועוד, לתנאי הרביעי, חריגים, שאחד מהם רלוונטי לענייננו. על פי החריג הקבוע בהוראת סע' 3(6)(א) לחוק הנ"ל ככל שההתייחסויות החוזרות המתמקדות במיניות האדם, נעשו, "תוך ניצול יחסי מרות, תלות, חינוך או טיפול", ואותו אדם אליו הופנו ההתייחסויות, הוא קטין או חסר ישע, אזי, תושלם העבירה גם אם המוטריד לא הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות או בהתייחסויות האמורות.

מעבר לנדרש יאמר, כי ככל שהמטריד הוא בגיר, אם טרם מלאו למוטריד 15 שנים, לא נדרש אלמנט של "ניצול יחסים כאמור", להשלמת העבירה.

ולנסיבות ענייננו:

98. מדברי הנאשם עולה כי קיים שיחות בעלות אופי מיני עם הקטינה 2 (ת/25 ש' 164, 163, ת/26 ש' 334, 333). נקדים ונציין כי הקשר בין הנאשם לקטינה 2 נשמר בהתכתבות גם לאחר האירוע בבית הנאשם מינואר 2017 או בסמוך, וכך מן ההתכתבות מיום 8.06.2017, עולה בבירור, כי הקטינה חששה מביקור נוסף בבית הנאשם וכך כשהיא הציעה לבקר "בריקודים" היא נענתה בתשובת הנאשם "חחח" "לבית כבר מפחדת להגיע..." ותגובתה הייתה "הייתי אומרת שכן קצת" "מעדיפה לריקודים". הנאשם הרגיע את הקטינה 2 באומרו "אז אל תגיעי לבית...", הקטינה שידרה באופן ברור את רצונה והשיבה "בדיוק". אף על פי כן, הנאשם, בהתכתבות נוספת כעבור חודש וחצי בתאריך 21.7.17, מעלה שוב, בתחום יש לומר, את נושא הביקור בביתו, למרות שהוא יודע בבירור כי הקטינה 2 אינה מעוניינת בכך. וכך לשון ההתכתבות כפי שזו עולה מצילום מסך ממכשירו הסלולרי של הנאשם:

"..21.7.17 (משעה 10:21 עד שעה 11:02)

הנאשם: "מה נשמע?"

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הקטינה 2: "לא לא צריך מעדיפה עם מישו בגילי או שנה מעלי"

הנאשם: "זה ברור"

הקטינה 2: "וזה כבר קרה בשנה הזאת" "באוטו" (ריגשונים המסמלים צחוק).....

הנאשם: "חחח" "אני חלמתי על איך (=עליך) באוטו לפניי חודש" "אגב הגיל זה לא משנה....אבא של פ' גדול ממאה שלה באיזה 20 שנה (=אמא).

הקטינה 2: "חחח חוץ מזה הפסקתי כבר לחשוב על גברים זה לא עושה לי טוב בזמן האחרון" "באלי הפסקה"

הנאשם: "לא עושה לך טוב כי את חייבת כבר"

הקטינה 2: "לא אין קשר" "היום גברים מנצלים וסורקים" "וזורקים"

הנאשם: "בכון... ואז יגידו שאת שרמוטה" "את צריכה משהוא שישתוק" "והיוםאין כאלו"

הקטינה 2: "ורק שתדע שהיה לי בחיים רק סטוץ אחד וזהו" "וזרק אותי" "מאז למדתי"

"אני לא אוהבת בנים היום" "הם לא רצינים אין להם רגשות לבחורה גם בלי כבוד

בכלל"

הנאשם: "היום הבנים בגילך כמעט כולם כאלו ופרסמו לכולם ששכבתם"

הקטינה 2: "כן זה כן למרות שלא מפרסמים"

הנאשם: "אני גם אין לי בחורה שאני יכול ושלא תפתח תפה"

הקטינה 2: "יותר לא עוד טעויות כאלה אני מחכה לחבר רציני"

הנאשם: "את לא יכולה לדעת האים הוא רציני"

הקטינה 2: "מרגישים את זה תוך כדי סמן" "זמן"

הנאשם: "אם היה לי מישהיא שהייתי יכול אתה ותשתוק ולא תפתח צפה (=את הפה)" "אי אפשר לבטוח באף אחת"

הקטינה 2: "גם בבחור"

הנאשם: "כן" "אנחנו באותה העוניה" "אוניה".

בשלב זה של ההתכתבות הקטינה 2 מנסה לשנות נושא:

הקטינה 2: "כן" "נו איך (פלוני)"

הנאשם: "סבבה"

הקטינה 2: "רוקד עם (פלונית)."

הנאשם: "כן"

הקטינה 2: "יפה יפה" "אני בקשר אתו אנחנו מדברים"

אולם, הנאשם ניתב בחזרה את השיחה לנושאים בהקשר מיני והקטינה 2 הראתה לו בבירור כי אינה מעוניינת לשתף עמו בכך פעולה:

הנאשם: "(הקטינה 2) ... יש לך מישהיא שרוצה זין אבל רוצה שזה יישאר בסתר? אני מזה נואש... כן אני יודע שאתם בקשר"

הקטינה 2: "מי זאת"

הנאשם: "אני שואל אם יש לך מישהיא"

הקטינה 2: "אה לא מה יש לי חברות זונות שרוצות זין לא? מה פתאום (ריגשונים עם עיניים פקוחות לרווחה, גבות מורמות)" "אמאלה חחח" "תחפש בגוגל לא יודעת"

הנאשם: "חחח"

הקטינה 2: "תעשה עם אשתך" "תזרים" "אי אי אי הבנים של היום (ריגשונים שמסמלים בכי)" "עצוב"

הנאשם: "הבנות לא יותר טובות... תאמיני לי"

הקטינה 2: "גברים זה עם גרוע" "ממד" "ש"

הנאשם: "גם נשים"

הנאשם אינו מרפה וממשיך:

.....

הנאשם: "בא לי להיפגש איתך לדבר..."

הקטינה 2: "על מה"

הנאשם: "סתם על הכול" "על החיים"

הקטינה 2: "אוקי"

הנאשם: "רוצה מחר?"

הקטינה 2: "אני לומדת יש לי שיעור פרטי במתמטיקה" "למתכונת"

הנאשם: "בערב"

הקטינה 2: "כן בערב יש לי" "אני לא יכולה מחר אני לומדת כל הערב"

הנאשם: "וביום רביעי..?"

הקטינה 2: "נוסעת לדודים אני כל השבוע הזה לא יכולה" "רק לומדת"

הנאשם: "מתי המתכונת?"

הקטינה 2: "ביום ראשון"

הנאשם: "לא תוכלי לצאת לשעה שעתיים?"

הקטינה 2: "אבל בשביל מה? אני יודעצ (=יודעת) מה אתה קוצה מימני" "לא סתומה"

הנאשם: "אים הייתי רוצה ליין אותך הייתי אומר לך ישר... (שם הקטינה 2) אני רוצה אותך

לזיין"

הקטינה 2: "אוקי סבבה"

הנאשם: "חוץ מזה את כבר אמרת שאת לא בעניין"....(ת/13, ההדגשות לא במקור).

כפי הנראה, בשלב זה וכפי שפורט לעיל, מתערבת אם הקטינה 2 בתקשורת שבין הנאשם והקטינה וההתכתבות ביניהם ממשיכה כך:

הקטינה 2: "סבבה אבל איך אתה לא מתבייש? אתה גבר נשוי יש לך ילדים ואתה מחפש מהצד, ועוד אין לך בושא בכלל לשלוח את זה לילדה בת 17 שתעזור לך עם זה. לא באתי לחנך אותך ולא להטיף לך מוסר אבל שים לב למה שיוצא לך מהפה ואני באמת מרחמת על אישתך שזה מה שהיא בחרה לחיות אתה ולהקים אתה משפחה. אין על מה לדבר זאת רק תקופה שהייתה (=שהייתה) לי ונגמרה ככה הכול בסדר אצלי הכול רגיל אם אתה רוצה בוא כל המשפחה לא ראית מזמן."

הנאשם: "סבבה... אני זורם עים כל המשפחה..." "ונראה לי שהראת את זה לאמא שלך..." "תבואו אלינו" "תראו תדירה החדשה" "ואגב... הרגע דיברתי איתי בסדר... ופתאום התהפכת" "מה קרה?" "ואגב... ניסיתי למחוק תהודעה" "הספקת לקרוא לפני" "ויצרת שיחה" "לא משנה" "עזבי" "רציתי לדבר איתי בכלל על משהוא אחר... ושכחתי (=שכחתי) בגלל השיחה אני אדבר איתי על זה כשתבואו

עים המשפחה..."

הקטינה 2: "טוב נבוא בהזדמנות"

הנאשם: "ושוב... אני לא מחפש יחסים איתך!"

הקטינה 2: "בסדר הבנתי" "אבל למה אתה פונה עם שאלה כזאת אין לי חברות בגילך אני לא הכתובת"

הנאשם: "אני לא יודע... הכול יכול להיות בחיין (=בחיים)"

הקטינה 2: "אני מבקשת פעם הבאה לא לשאול שאלות כאלה ולכבד יותר"

הנאשם: "למה את חושבת שלא כבדתי אותך פה?"

הקטינה 2: "אתה מבין שאתה מדבר בשפה הזאת עם ילדה שיכולה להיות אחתך הקטנה, אני יודעת שאני לא היחידה וזאת גם לא הפעם הראשונה שאתה עושה את זה. ולא לא הראיתי לאמא שלי אבל אם חשבת על זה סימן שזה כן משהו שאתה מפחד שיגלו."

הנאשם: "לא.. לא מפחד וזה לא העניין.. העניין שדיברת בסדר ופתאום התאפקת.. ואת כן היחידה.. אים יש לך מידה (=מידע) אחר אשמח לדעת אותו... כי לי לא ידוע על מישהי שדיברתי איתה" "סתם זרקת עכשיו משפטים וזה לא נעים" "מהיום אני מדבר איתך רק בנוחות (=נוכחות) המשפחה..."

הקטינה 2: "תודה על היחס והבנה" "רגשון שמסמל מעולה" "זה פשוט לא התאים לי"

התכתבות זו התקיימה בחודש אפריל 2018, לפני מועד הפניה לבית לין 22.4.18 ולמעשה היא זו שהביאה לחשיפת האירועים.

כפי שניווכח, עולה מדברי הנאשם בחקירתו במשטרה כי באפריל 2018 טען שהוא לא היה בקשר עם הקטינה 2 מזה שנה ובנוגע לרקע שהביא את הנאשם להתכתבות ציין הנאשם בהודעתו הראשונה מיום 26.4.18 (ת/25), כך:

".... לפני שבועיים שלוש, תלמיד דיבר איתי על הילדה הזו שהיא מדרדרת ומנסה לחקות מישהי, משתפת בצאטים ווטסאפ או לא ווטסאפ, הוא התבייש להגיד שהיא מתנהגת כמו היא, ברור למה הוא מתכוון, שהיא מתנהגת כמו שרמוטה. ביקש עצה איך להתנהג איתה ולא רוצה להחזיק את הקשר איתה ואמר שאני מכיר אותה יותר טוב. אמרתי שאני לא ראיתי את הילדה שנה כבר, אז עדיין הוא אמר, הוא רמז שאני אדבר איתה, ואיך הוא אמר להתנהג. בהתחלה שקלתי להתקשר לאמא שלה, אחר כך החלטתי לדבר איתה, ירדתי לרמה שהיא תת רמה ורציתי לדעת מי האנשים שאיתה חברים חברות, בשיחה הבנתי שהיה לה מקרים עם בנים, וזהו לאחר מכן אחרי כמה ימים אמא שלה התקשרה אלי לכך שזה הטרדה מינית והיא יודעת על הסיפור, נפגשתי עם אמא שלה, ישבתי איתה באוטו לא ברחתי מאחריות על הנשיקה. ביקשתי ממנה סליחה, ניסיתי להסביר לה מה הייתה מהות השיחה לא

הגענו לשום מסקנה לא ניסיתי להכחיש שום דבר וזהו. (עמ' 2 שו' 20-8). התלמידה היא הקטינה 2 (עמ' 2 שו' 20-19), והנער הוא.... (עמ' 3 שו' 22-21). - ההדגשות אינן במקור).

מתוך תכני ההתכתבות ניתן לקבוע כי זו התקיימה בחודש אפריל 2018 (לפני ה-22 לחודש), משום שמדובר באותה ההתכתבות בה התערבה אמה של הקטינה 2 והיא תואמת את התכנים עליהם העידה, למשל העדה זכרה את הפרט שהנאשם ביקש מהקטינה 2 לצאת ל"שעה שעתיים". גם הקטע בשיחה בו התערבה, בולט ואף הנאשם שם לב ל"תפנית" בגישה והגיב בהתאם.

במועד ההתכתבות השלישית (המוכחת), הייתה הקטינה 2 בת 17.

אם הקטינה 2 העידה כי בחודש אפריל 2018 פנתה אליה בתה וסיפרה לה על הודעות שהנאשם כתב לה שהוא **".... מחפש איפה להכניס את הזין"**, תכתובת שבמהלכה התערבה בעקיפין אם הקטינה 2 בעצמה, ובהמשך דרשה להיפגש עם הנאשם ואכן השניים נפגשו, שיחה שבעקבותיה, דווחה אם הקטינה 2 לגורמי רווחה ובעקבות כך נפתחה החקירה כבר באפריל 2018.

אם כך, במועדים הרלוונטיים להתכתבות מאפריל 2018, בין הנאשם לקטינה 2, כבר מלאו לקטינה 15, כך שהחריג הרביעי להוראת החוק, עליו עמדנו לעיל, אינו חל בענייננו והשאלות הניצבות לפתחינו, ככל שמולאו שלושת התנאים הראשונים, תהיינה, האם גם התנאי הרביעי התקיים כלומר **"שאותו האדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות"** או לחילופין שפנינו נסיבות של ניצול יחסי תלות או חינוך, שאז די בקטינות המוטרד או להיותו חסר ישע ואין צורך בהוכחת התנאי לפיו על המוטרד להראות למטריד כי אינו מעוניין באותן התייחסויות.

הנאשם עצמו, נתן הסבר משלו לאותן התכתבויות המרחיקות את משמעותן מהקשרים מיניים, אך הסבריו של הנאשם דחוקים, אינם הגיוניים ואנו דוחים אותם.

אף שההתכתבות בין הנאשם לבין הקטינה 2 ארוכה, היא הובאה כמעט במלואה משום שיש בה ללמד על סבירות גרסאותיהן של אם הקטינה 2 והקטינה 2 (בהסתייגות הנובעת מהיעדרה של החקירה הנגדית).

הנאשם נשאל לפרש דבריו לקטינה:

"(שם הקטינה 2), יש לך מישהי שרוצה זין? אבל רוצה שזה יישאר בסתר? אני מה זה נואש. כן אני יודע שאתן בקשר" ובעדותו הסביר, **"לפי המשפטים של (בן זוגה של הקטינה 2 לריקודים), לפי כל מה שהוא סיפר לי, היא מנסה לחקות מישהי, להראות כמו מישהי אחרת. אני מנסה להבין מה עובר על הילדה, מי מסתובב סביבה, מי באמת מכריח אותה להשתנות"** (פר' מיום 19.5.19, עמוד 548, שו' 5-7; עמ' 554 שו' 28-27) שם, עמ' 555 שו' 27-25).

בתגובה לדרך הניסוח שבחר, ציין הנאשם בעדותו, **"אני עושה את זה בדרך הכי טעות שיש"** (שם, עמ' 555 שו' 15-19), **"אני רציתי לראות מי מסתובב סביבה, מי מהחברות שלה, איך החברות שלה מתנהגות? שוב, תגיד לי מי החבר שלך ואגיד לך מי אתה"** (פר' מיום 24.06.19 עמ' 642 שו' 13-15).

לשאלה אודות הודעתו: **"אבל רוצה שזה יישאר בסתר?"** השיב הנאשם **"זה היה מזמן, אני לא יודע להגיד לך עכשיו את התשובה"** (שם, עמ' 556 שו' 16-20).

אף בקשר לדבריו, **"חלמתי עלייך באוטו לפניי חודש"** ולשאלה מה חלם על הקטינה 2, השיב שאינו יודע או זוכר, וייתכן אף שהמציא משהו כדי להוציא ממנה מידע (פר' מיום 24.06.19 עמ' 633 שו' 25-26, עמ' 634 שו' 9-17).

אשר להודעה: **"חחח עצוב ומצחיק למרות שאני בכיף הייתי נותן לך לגמור"**, ציין הנאשם שאין לו תשובה (פר' מיום 24.06.19 עמ' 640 שו' 22-29).

הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית אודות הקטע בהתכתבות בו אמר לקטינה: **"בא לי להיפגש איתך ולדבר"**, הקטינה 2 שאלה **"על מה?"** והנאשם השיב **"סתם, על הכול, על החיים"** (שם, עמ' 562 שו' 12-16). הקטינה 2 השיבה שהיא לא תוכל להיפגש ממגוון סיבות, והנאשם ענה **"לא תוכלי לצאת לשעה שעתיים?"**, הקטינה 2 השיבה **"בשביל מה? אני יודעת מה אתה רוצה ממני, אני לא סתומה"**, הנאשם הגיב **"אם הייתי רוצה לזיין אותך הייתי אומר לך ישר ... (שם הקטינה 2) אני רוצה אותך לזיין"**, קטינה 2 ענתה **"אוקי סבבה"** והנאשם השיב **"חוץ מזה את אמרת כבר שאת לא בעניין"** (שם, עמ' 562 שו' 30-32 ועמ' 563 שו' 1).

בתגובה לשאלת התובעת מתי הקטינה 2 אמרה לנאשם שהיא לא בעניין, הנאשם השיב **"אני לא זוכר"** (שם, עמ' 563 שו' 2-3).

בשלב בו נראה שהנאשם הבין שההודעה האחרונה לא נרשמה מיוזמת הקטינה 2 וטען שהוא סבור שאת התשובה האחרונה לא רשמה הקטינה 2 אלא אמה (שם, עמ' 563 שו' 18-23), הכחיש ששינה את סגנון השיח רק בשל כך שגילה שהאם חשופה להודעות וטען שאינו זוכר מדוע שינה את השיח (שם, עמ' 565 שו' 23-32).

בתגובה לטענת התובעת שהנאשם חשש שהקטינה 2 תראה את ההודעות לאמה, הנאשם השיב **"אין לי ממה לחשוש, כי אם היא לא הייתה מראה את זה אני הייתי מראה את זה"** כי **"היא חייבת לדעת מה קורה עם הילדה שלה"** (פר' מיום 24.06.19 עמ' 653 שו' 13-32 ועמ' 654 שו' 1-3).

100. ככל שפערי הכוח והפרשי הגילים בין מבצע הפגיעה המינית לנפגע גדולים יותר וככל שלמבצע ההטרדה המינית יש יכולת השפעה ניכרת יותר על מעמדו או עתידו של הנפגע וככל שהיוזמה לביצוע המעשים המיניים נתונה בידיו של האדם שביצע הטרדה מינית ולא בידי הנפגע - המסקנה תהיה, ככל הנראה, שהמעשים המיניים היו בגדר ניצול יחסי מרות או חינוך (עו"ד נתנאל ר. בושרי, עו"ד רון בן ארי, **הטרדה מינית תיאוריה ופרקטיקה** (מהדורה ראשונה) (2017), בעמוד 256 וההפניות שם).

אמנם במועדים בהן נשלחו ההודעות כבר הפסיקה קטינה 2 לרקוד אצל הנאשם והדבר עולה אף מתוכן

ההודעות, אולם יחסי מורה ותלמידה במהותם, הם אלה ששימרו את הקשר ביניהם, גם כאשר קטינה 2 כבר לא רקדה אצל הנאשם.

לדברי הנאשם, בשיחות אחרות עם הקטינה ניסה לשכנע אותה לחזור לרקוד, ניסה להבין לצרותיה ולשיטתו שימש גורם שיש בכוחו להשפיע, מה שבדיעבד, הסתבר לו כשגוי.

הנאשם התייחס בהודעתו לתכתובת עם קטינה 2 "הייתה שיטה לא נכונה לברר אם הייתה עם מישהו והיא הצליחה, לא רשמתי שאני רוצה להיות איתה והשיחות הכולליות על כל שהיא עם חוסר ביטחון עצמי שהיא בבית לא טוב לה, עם אמא שלה היא לא יכולה לדבר... שהיא צועקת, אין לה חברות בבית ספר, אף אחת לא רוצה להיות איתה. שהיא טענה שהבעיה הייתה איתה, זה השיחות שלנו" (ת/25, עמ' 7 שו' 170-173).

101. הנאשם אם כן, התקשה לתת הסברים שיתיישבו עם פשוטו של מקרא או עם כל פירוש אחר מלבד זו, המלמדת על התייחסויותיו החוזרות שהופנו אל הקטינה 2 שהיו בעלות גוון מיני, כשהיא הראתה לו שהיא אינה מעוניינת בכך כפי העולה מלשון הטקסט. הנאשם השיב שאינו זוכר, שאין לו תשובה וכד' וכאשר היה בפיו הסבר כלשהו, היה זה הסבר שאין בו כדי להוציאו מגדרי התכנים המיניים שהחדיר להתכתבויותיו עם הקטינה 2.

בהקשר זה, היעדרה של חקירה נגדית אינו מעקר את משקלה הראייתית של ההתכתבות הבלתי מוכחשת, אשר מדברת בעד עצמה.

102. אשר לטענת המאשימה כי בנוגע להתכתבות מחודש אפריל 2018, הנאשם הטריד מינית את הקטינה 2 תוך ניצול יחסי חינוך ומרות יאמר כך: הנאשם עצמו אישר כי ההתכתבות עם קטינה 2 לא הייתה נאותה ואכן יש בהתכתבות זו, החורגת באופן מובהק מהתכתבות תקינה שבין מורה לריקוד לתלמידה ולו לשעבר, כדי ללמד על אופי היחס מצד הנאשם כלפי הקטינה 2. דווקא נוכח נתוני אישיותה של הקטינה 2, שהיא קטינה מוחלשת ושגם לדברי הנאשם, הייתה קטינה עם "המון בעיות", מצופה היה דווקא מן הנאשם, שלא ינצל את חולשותיה ויתעל אותן, לתועלתו.

נראה כי הנאשם שם את עצמו, באופן מעושה, אף לדבריו, כמעין מדריך רוחני של הקטינה 2 ברצונו, לדבריו, להשפיע עליה; ניתן היה לומר כי למרות שהקטינה 2 כבר לא הייתה תלמידתו של הנאשם, מקורו והמשכו של הקשר נבע ושאב את חיותו, מאותם יחסי חינוך ומרות, כך שהרציונל של יחסי חינוך ומרות התקיים גם אם בנקודות הזמן הרלוונטיות להתכתבויות, הקטינה 2 כבר לא הייתה תלמידה של הנאשם, זה למעלה משנה.

אולם, נוכח היעדר סימולטניות בין המועד בו התקיימו יחסי מורה תלמידה - עד דצמבר

2016 - לבין מועד ההתייחסויות המיניות - אפריל 2018, יש לומר כי הזיקה הנדרשת בין המטריד למוטרד, בענייננו, היא זיקה בעוצמה שאין בה כדי לשמר את הקשר הסיבתי שבין

ההטרדה לבין יחסי החינוך והמרות. מכאן שלא ניתן לומר, ולו מחמת הספק, שהנאשם הפנה את אותן התייחסויות מיניות, אל הקטינה 2, דווקא תוך ניצול יחסי המרות או החינוך שהתקיימו בעבר בינו לבין תלמידתו הקטינה 2, גם כעבור למעלה משנה מאז הפסיקה הקטינה 2 ללמוד אצל הנאשם.

103. העולה מכאן הוא שכל ארבעת יסודותיה של עבירת ההטרדה המינית, הוכחו מעבר לכל ספק סביר, זאת אף אם המאשימה לא הוכיחה, מעבר לכל ספק, כי בבסיסה עמדו קשרי מרות וחינוך בין הנאשם לבין תלמידתו לשעבר.

104. מספר מילים אודות עבירת ההדחה בחקירה - הוראת סעיף 245 לחוק העונשין קובעת

" המניע אדם, או מנסה להניעו, שבחקירה על פי דין לא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר, או יחזור בו מהודעה שמסר, דינו ...".

הלכה היא כי על מנת להגשים תכלית של עשיית צדק במשפט, טוהר ההליך המשפטי וערך גלוי האמת, יש לפרש את עבירת ההדחה פירוש רחב כך שתחול על כל מעשה שמטרתו למנוע מסירת הודעה במשטרה גם בעקיפין ואף טרם שנפתחה חקירה (ע"פ 52/80 כץ נ. מדינת ישראל פ"ד לד' (3) 664, 669, ע"פ 814/78 מוסק נ. מדינת ישראל פד"י לד' (1) 337, 343 והמובאות שם).

פנייתו של הנאשם לקטינה 2 שלא לספר למשפחתה אודות מעשיו, אחרת הוא יכנס לכלא, עשויה לגבש, ככל שהאמרה הייתה מוכחת, עבירה פלילית, נוכח הפירוש המרחיב שניתן לעבירה כאמור.

אולם בעוד שלמעשים המגונים ולהטרדה המינית בנוגע לקטינה זו, נמצאו ראיות חיצוניות לעדותה של הקטינה, הרי שלעניין עבירת ההדחה, הראיות מסתכמות בעדות הקטינה 2 מול עדות הנאשם. אמנם כפי שיובא בהמשך קטינות אחרות (הקטינות 1, ו-3), ציינו כי הנאשם התבטא בפניהן באופן דומה, כך שעדותן הייתה עשויה לחזק את עדות קטינה 2 בהקשר זה, בבחינת עדות על מעשים דומים ועדות שיטה, אך אלו, יש בכוחן לסייע ל"יש" שבראיות ולא לבוא תחתיו; לכך יש להוסיף שגרסת הקטינה 2 לא עמדה במבחן החקירה הנגדית שלה תפקיד חשוב ביותר, בנסיבות עניינו.

105. בסיכומו של דבר בנוגע לאישום השני, אנו סבורים שהוכח מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע בקטינה 2 טרם שמלאו לה 16 שנים, מעשים מגונים בכך שבחודש ינואר 2017 או בסמוך לכך, הסיע אותה ברכבו אל דירתו, שם נישק אותה על שפתיה וחיבק אותה, לשם סיפוק מיני. כמו כן, כעבור למעלה משנה, הטריד אותה מינית, בהתכתבויות ווטסאפ המתייחסות למיניותה של הקטינה, למרות שהקטינה 2 הראתה לנאשם כי אינה מעוניינת בכך.

106. כאן המקום להזכיר כי בשל אופייה של טענת ההגנה הנוגעת לקטינה 2 כמעין "טענת סף", המקרינה על

האישומים האחרים, נדרשנו תחילה לבחון את הראיות הנוגעות לאישום השני. עתה משהובא הרקע הרלוונטי אף לאישומים הבאים, נשוב לבחון את הראיות בשאר האישומים לפי סדרם.

ד. האישום הראשון

107. במסגרת אישום זה הואשם הנאשם באינוס בנסיבות מחמירות, כלומר בבעילת קטינה מתחת לגיל 16 שלא בהסכמתה החופשית, במעשה סדום בנסיבות מחמירות, מעשים מגונים והטרדה מינית, בהתאם לעובדות האישום הראשון.

הוראת החוק הקובעת את עבירת האינוס, כבר אוזכרה במסגרת הדיון באישום השני. אשר לעבירה של מעשה סדום המיוחסת לנאשם על פי אישום זה, נציין, כי הוראת סעי' 347 (ג) לחוק העונשין קובעת: **"מעשה סדום - החדרת איבר מאברי הגוף או חפץ לפי הטבעת של אדם, או החדרת איבר מין לפיו של אדם"**.

בעדותה, העידה הקטינה 1 אודות אירועים שונים שהתרחשו לדבריה במהלך השנים 2014-2015. שניים מהם תוך מגע פיזי: האירוע הראשון, התרחש בבית הנאשם וכלל אינוס ומעשה סדום. האירוע השני, התרחש ברכבו של הנאשם לאחר שיעור פרטי ועניינו, מעשה מגונה. בין לבין, לדברי הקטינה 1, הוטרדה ע"י הנאשם באמירות מיניות.

108. בתאריך 02.05.20, ערב מתן הכרעת הדין, הגישה המאשימה בקשה להחזיר את עדת התביעה מס' 1, המתלוננת הקטינה 1 אל דוכן העדים, לאור ראיה חדשה שהמאשימה ביקשה להגיש באמצעות עדת תביעה מספר 1, הקטינה 1.

מאחר שלא הייתה מחלוקת כי הראיה שהגשתה התבקשה, רלוונטית לאישום ועשויות להיות לה השלכות לכאן או לכאן, הסכים הסנגור שהקטינה 1 תוזמן להעיד שוב.

בתאריך 24.05.20, שמענו את עדות הקטינה 1 וממנה הסתבר כי מדובר בהודעת ווטסאפ שהעדה איתרה (ת/27) המצביעה לדבריה על מועד האינוס ומעשה הסדום בבית הנאשם ושעל נסיבותיהם העידה לפנינו עוד בתאריך 26.06.18.

בעקבות זאת, חזרו להעיד אף הנאשם ואמו. באמצעות אמו של הנאשם, עדת הגנה מס' 7, הוגשו תמונה וסרטון, המצביעים על כך, לשיטת ההגנה, שהן הקטינה והן הנאשם, היו במועד הנטען, במקום אחר, בנפרד ולא בבית הנאשם כפי שטענה הקטינה 1.

109. המתלוננת, הקטינה 1, הייתה בת 12-13 במועדים הרלוונטיים לאישום, ובת 15 עת העידה לפנינו בראשונה ובת 17 עת הושלמה חקירתה משוזמנה שנית; לדבריה, התאמנה אצל הנאשם בריקודים סלוניים, הן בשיעורים קבוצתיים והן בשיעורים פרטיים, במהלך השנים 2010-2016 (פר' מיום 26.06.18, עמ' 14 שו' 4, שם, עמ' 71 שו' 1-2 עמ' 9 שו' 4-7).

110. אודות האינוס מעשה הסדום והטרדתה המינית, העידה הקטינה 1, כך:

"שלושה שבועות לפני המקרה (הנאשם) אמר לי שאני צריכה להיות עוד יותר סקסית ונשית. הוא אמר לי שכאילו, הוא רצה להראות לי איך לעשות צעד כלשהו, הוא היה מתחיל לגעת בי ואז הוא היה לוקח אותי לפעמים לצד והיה אומר לי שאני צריכה לשכב אתו בשביל שאני ארקוד יותר טוב. וכל הזמן כאילו אמרתי לו לא. אחרי זה הוא התחיל לשלוח לי הודעות בווטסאפ, כל הזמן שאל אותי אם אני מוכנה לזה, אם אני יכולה. כל הזמן חיפשתי תירוצים לא להסכים לזה" (פר' מיום 26.06.18, עמ' 13 שו' 9-14). כשנשאלה איך הגיבה להצעה לקיים אתו יחסי מין, השיבה כי הייתה בהלם ולא ידעה מה לעשות (שם, עמ' 16 שו' 8-9).

הקטינה 1 ציינה כי אינה זוכרת מה הייתה השתלשלות האירועים, אלא שלבסוף הסכימה להיפגש עם הנאשם:

"הייתי, פחדתי, לחוצה. והוא אמר לי לשקר לאמא שלי שאני הולכת אתו לריצה. אבל בזמן הזה הוא רצה שנעשה סקס. ואז ביום שישי, הוא בא לקחת אותי מהבית שלי ונסענו לבית שלו. במהלך הנסיעה הוא שאל אותי אם אני מתרגשת או לא ולא עניתי לו. פחדתי, הייתי לחוצה" (שם, עמ' 13 שו' 15-18). לדבריה:

"כשהיינו ברכב, הדבר הראשון זה שפחדתי כי לא ידעתי מה הולך לקרות. ואמרתי לעצמי כאילו מה אני כבר יכולה לעשות ילדה בת 12 נגד מישהו מבוגר?" (שם, עמ' 15 שו' 13-14).

לדבריה, השניים הגיעו לבית הנאשם, הוא הסביר שאשתו וילדו מחוץ לעיר ושהם יצטרכו להיות בשקט כדי שהשכנים לא ישמעו (שם, עמ' 18 שו' 15), לדבריה:

"נכנסנו לבית, הוא נעל את הדלת ואמר לי לשבת על הספה ואז גם הוא ישב על הספה. ואז הוא אמר, הוא הראה לי סרטונים בטלוויזיה, סרטוני סקס איך לעשות את זה ושהכול בסדר. אבל אני פחדתי" (שם, עמ' 13 שו' 18-21). הנאשם אמר למתלוננת ללכת לחדר, הוא הלך. היא נשארה מס' דקות על הספה ואז הצטרפה אליו;

לדבריה:

"הוא הושיב אותי על המיטה והפשיט אותי. הוא התחיל להפשיט לי את הבגדים. אחרי זה את החזייה ואת התחתונים ואז הוא הפשיט את עצמו. ואז הוא התחיל לגעת בי באיבר המין שלי ואז באיבר המין שלו. הוא רצה, הוא רצה שאני אגמור והוא ניסה, הוא אמר לי שהוא יכניס את איבר המין שלו, אבל לא עד הסוף בשביל שזה לא יגע בביצית." (שם, עמ' 13 שו' 22-24 ועמ' 14 שו' 1-2).

וכן:

"ואז הוא ניסה, וזה לא הצליח, אז הוא הלך לארון לקחת צעצוע מין. כשהוא לקח את זה הוא הסביר לי כאילו מה זה עושה. הוצאתי, כאילו רציתי ללכת משם, פחדתי, אבל לא ידעתי מה לעשות. הייתי בת 12. ואז הוא בא והצמיד את הצעצוע מין לאיבר המין שלי והפעיל את זה ותוך כמה זמן כאילו לא,

עדיין לא גמרתי, אז הוא אמר שהוא יגמור. אז הוא לקח אותי למסדרון ואמר לי לרדת על הברכיים ושאני אכניס את איבר המין שלו לפה שלי. לא רציתי, אמרתי לו שלא ואז הוא אמר, כאילו הוא לקח, והכניס את זה בכוח ואז הוא החזיק לי את הראש והחזיק שזה יכנס עמוק." (שם, עמ' 14 שו' 8-2).

111. לדבריה, הם היו מול מראה ולמרות שאמרה שאינה רוצה, הנאשם התעקש. אמר "תכניסי את זה ונסיים את זה מהר ושאמא שלי לא תתקשר ותדע". (שם, עמ' 23 שו' 12-16; עמ' 24 שו' 10-14). המתלוננת המשיכה והעידה: "ואז אחריי זה הוא גמר, והוא גמר את זה על הרצפה ולא עליי, ואז הוא אמר לי שאני צריכה ללכת כאילו להתארנן ולהתלבש בשביל שאמא שלי לא תתקשר ותשאל איפה אני." (שם, עמ' 14 שו' 2-10).

בהמשך לדבריה, הנאשם החזיר אותה לביתה ברכבו, ובמהלך הנסיעה שאל אותה איך היא מרגישה עם מה שקרה, היא לא השיבה. השאלות הללו המשיכו גם לאחר מכן: "כמעט כל יום הוא היה שואל אותי איך אני מרגישה, אם אני עדיין חושבת על זה? לא הייתי עונה לו. ואז כל הזמן כשהייתי הולכת לחוג הוא היה לוקח אותי לצד והיה שואל אותי את עדיין מרגישה, כאילו איך את מרגישה? מה את חושבת? אם את חושבת על זה? לפעמים לא הייתי עונה לו ולפעמים אומרת לו לא." (שם, עמ' 14 שו' 12-18).

לדבריה, במהלך האירוע, הנאשם נגע בה גם בחזה, בשלב מסוים, הכניס את איבר המין שלו לאיבר המין שלה, יותר מפעם אחת, מתוך רצון שהיא תגמור אך ללא הצלחה. כאב לה, ובכל העת היא התאפקה לא לבכות (שם, עמ' 20, שו' 7-22 ועמ' 21 שו' 1-22). היא אינה זוכרת מה הייתה התנוחה בה היו באותה עת (שם, עמ' 75 שו' 22 עד עמ' 76 שו' 13).

112. המתלוננת הוסיפה כי יום לפני העדות נזכרה, שבאותו הערב הראה לה הנאשם תמונה של מישהי נוספת, שלדבריה הוא "עשה לה את זה גם", בעירום, ואמר לה שגם היא צריכה להצטלם ולשלוח לו. היא שתקה בתגובה, אך לאחר המקרה הנאשם המשיך לשלוח לה הודעות "תצלמי את עצמך, תלכי למראה, תנעי בעצמך ועוד פעם לצלם". לדבריה, פעמים לא ענתה להודעותיו, ופעמים אמרה שאינה מוכנה, למרות התעקשותו שתשלח לו (שם, עמ' 28 שו' 14-19).

113. המתלוננת העידה שזמן מה לאחר מכן, במהלך הפסקה בשיעור פרטי ביום שישי, ביקש ממנה הנאשם לצאת מחוץ לסטודיו ושאל אותה האם הוא יכול לבקש ממנה נשיקה. היא השיבה בשלילה וחזרה לשיעור (שם, עמ' 14 שו' 18-22).

114. אודות המעשה המגונה ברכבו של הנאשם העידה הקטינה 1, כי כמה שבועות לאחר מכן, בשיעור פרטי נוסף ביום שישי, שותפה לריקוד, אמור היה להחזיר אותה לביתה לאחר השיעור, אך בעת השיעור הודיע לה שלא יוכל להחזירה לביתה. הנאשם שמע זאת והציע לקחת אותה. למתלוננת לא הייתה אלטרנטיבה, משום שאין תחבורה ציבורית בימי שישי בשעה זו ולהוריה לא היה רכב (שם, עמ' 26 שו' 16-17, עמ' 81 שו' 14-16). על שקרה שם לדבריה, העידה:

"הלכנו לרכב שלו, התיישבנו, הוא אמר שהוא לא רוצה בעיות כשהוא יגיע הביתה כי איבר המין שלו עומד, הוא אמר לי שאני צריכה לגעת בו. לא רציתי, התעקשתי שלא. ואז הוא אמר בואי נעשה את זה מהר בשביל שכאילו נצליח לנסוע מפה ולא יהיו בעיות. ואז לא רציתי והתעקשתי שלא, ואז לא הייתה לי ברירה ואז סובבתי את הראש אל החלון ואז נגעתי באיבר המין שלו והתאפקתי שלא לבכות ואז הוא פתח את הדלת של הרכב וגמר מחוץ לרכב ואז החזיר אותי הביתה." (שם, עמ' 15 שו' 1-6).

לאחר האירוע, בפעמים שביקרה את חבריה בחוג, המשיך לשאול אותה איך היא מרגישה ואם היא עדיין חושבת על זה (שם, עמ' 15 שו' 6-10).

גרסת הנאשם בבית המשפט לאישום הראשון

115. הנאשם ציין בעדותו כי קטינה 1 רקדה אצלו בחוג מגיל 7, ועזבה עקב בעיות כספיות ובריאותיות. לאחר תקופה חזרה לחוג, אך ללא בן זוג ועם בעיית תשלום, כך שלאחר שלושה שיעורים עזבה שוב (שם, עמ' 472 שו' 20-26). לדבריו, שיעורי הריקוד התקיימו במתנ"ס בנוכחות ההורים, או בנוכחות אימו של הנאשם. לדבריו, גם אמה של קטינה 1 לא "פספסה" אף שיעור, ותמיד הגיעה לצפות בה (שם, עמ' 473 שו' 1-4).

אשר לדברי הקטינה כי הנאשם אמר לה שעליה לקיים עמו יחסי מין על מנת להשתפר בריקודים העיד הנאשם:

"זה שקר נוראי, זו עלילה. אני מסתכל לכם בעיניים ואני יודע שיותר קל להאמין לילדה קטנה מאשר לאדם מבוגר, בחיים לא עשיתי דבר כזה, בחיים לא דיברתי איתה, בחיים לא דיברתי איתה מינית, שמעתי שאם אני זוכר נכון שגם היו דברים של תמונות של סקס או פורנו או לרקוד כמו "שרמוטה" אני לא זוכר מי ייחס לי את זה, אני בדרך כלל משתמש במילה לרקוד כמו "ליידי" אבל לא כמו "שרמוטה". מה שאני אומר מתייחס גם לשיעורים פרטיים וגם לשיעורים קבוצתיים. איך אני אגיד שרמוטה לילד? גם אם זה היה מבוגר. אמא שלי ואמא שלה תמיד נכחו" (שם, עמ' 473 שו' 6-13).

116. לדבריו, הקטינה 1 לא הייתה בביתו מעולם, מעולם לא יצאו לריצה ביחד, מעולם לא דיבר איתה על מיניות ומעולם לא נגע בה וכי דבריה הם "עבודה" שלאם הקטינה 2 (שם, עמ' 473 שו' 14-23 ופר' מיום 24.06.19 עמ' 691 שו' 19-22).

לגבי ההתכתבויות, הנאשם אישר שהשניים אמנם התכתבו, אך רק על נושאים הקשורים ללימודי הריקוד, וכי מעולם לא היו התכתבויות מיניות (פר' מיום 24.06.19 עמ' 664 שו' 1-15).

117. אשר לעדותה המשלימה של הקטינה 1 בנוגע לאיתור מועד האינסוס לדבריה, חזר הנאשם ושלל בעדותו המשלימה כל התכנות לכך שהוא אסף אותה ברכבו כשהיא נוכחת איתו לבד (פר' מיום 24.05.20 עמ' 648 שו' 15, עמ' 650 שו' 1).

טענות הסנגור

118. אשר לעדותה של קטינה 1, לטענת הסנגור, אמה של קטינה 2 בנתה סיפור כך שהאירוע של קטינה 1 יהיה דומה לאירוע של בתה, כדי להראות כביכול "שיטת ביצוע" ומעשים דומים מצד הנאשם ולכן, הומצא, לשיטת ההגנה, המפגש בין הקטינה 1, לבין הנאשם בבית הנאשם רק במטרה לחזק את עדותה של קטינה 2 על עבירות מין שלטענתה ביצע בה הנאשם בביתו.

בין היתר, על פי הטענה, אם הקטינה 2 הזמינה את הקטינה 1 לביתה, בתקופה של תחילת החקירה, היא שאלה את הקטינה 1 מה הנאשם עשה לה, האם הייתה חדירה והקטינה 1 סיפרה לה. לטענת הסנגור, שיחה זו מהווה זיהום חקירה בעבירות מין בקטינים כפי שפורט לעיל. לטענת הסנגור ידועה התופעה שבקרב בני נוער, הרצון להתגייס למשימה משותפת ולהיות מעין "לוחמי צדק", חזק יותר.

נטען כי כך גם לגבי הסברם של אם הקטינה 2, הקטינה 2 ואחיה בעדותם, כי הנאשם ביצע בקטינה 1 כביכול, מין אנאלי בביתו, למרות שלפי הקטינה 1, הדבר לא אירע מעולם. לטענת הסנגור, הפעם היחידה בה עולה נושא מין אנאלי שוב בתיק, הינו בהקשר של הקטינה 2 בהתכתבויות מיניות עם אחרים.

הקטינה 1 עצמה העידה כי היו לפחות 4 פגישות בביתה של אם הקטינה 2, בהן דיברו, הקטינה 1 ו- אם הקטינה 2, "דיבורים פסולים" על העדות, לאחר שהקטינה 1 הייתה במשטרה ולפני העימות שלה עם הנאשם. באותו שיח בחדרים סגורים, אם הקטינה 2 אף המציאה שבוצע מין אנאלי בקטינה 1, ושהנאשם נגע לקטינה 3 בחזה, מה שהעדות עצמן העידו שלא קרה. לטענת הסנגור, גם אם התוכנית של אם הקטינה 2 לא עבדה במאת האחוזים, עדיין "**רוח הבמאי מרחפת מעל התוכנית הזו**".

119. מעבר לכך, הפנה הסנגור למספר מחדלים חקירתיים: למשל, קטינה 1 טענה כי כאשר הייתה בבית הנאשם, נאמר לאמה כי היא והנאשם יוצאים לרוץ, ואילו הנאשם הכחיש זאת. על כן, תהה הסנגור, מדוע המשטרה לא חקרה את האם על כך. לשיטתו, אחת הסיבות האפשריות לכך, הינה שאם הקטינה 2 "ניטרלה" את אמה של קטינה 1 מהחקירה בכך שאם הקטינה 1 כלל לא ידעה בזמן אמת שבתה נחקרת במשטרה.

ב"כ הנאשם הדגיש כי הנקודה היחידה בעדותה של הקטינה 1 בה היא פורצת בבכי, היא כאשר הוא שאל אותה האם ניתן לומר שהקשר בין הקטינה 1 לאם הקטינה 2 חזק יותר מהקשר בין הקטינה 1 לבין אמה הביולוגית.

120. גם האירוע שתיארה הקטינה 1 ברכבו של הנאשם, בדרך לביתה, אינו חף מסימני שאלה ומקשיים - הקטינה 1 אינה זוכרת את השעה, את צבע הרכב והיכן נמצא בית הנאשם. לגבי משך הנסיעה, הקטינה 1 טענה שארכה כ-20 דקות, ולטענת הסנגור אין זה הגיוני (שם, עמ' 591 שו' 32-29 ועמ' 592 שו' 15-5). צעצוע המין שהקטינה 1 מתארת כי הנאשם השתמש בו, לא נמצא בבית הנאשם (שם, עמ' 593 שו' 4-1). הקטינה 1 לא ידעה לומר ולא זכרה מה היה משך הזמן בין האירוע בבית לאירוע ברכב, לא זכרה האם

הנאשם היה עם בגדים או בלי בגדים ועדויותיהם של עדת ההגנה מס' 6, אמו של בן זוגה לריקוד של קטינה 1 ועדת הגנה מס' 4, סותרים את עדותה.

121. עוד נטען כי גם הסיטואציה בבית הנאשם, נגועה במחדל. כאשר הקטינה 1 מספרת ספונטנית את מה שאירע בחקירתה במשטרה, היא לא כללה בסיפור שהנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, ועשתה כן רק לאחר הדרכה. בנוסף, הקטינה 1 הצהירה כי לא קיימה יחסי מין מלבד עם הנאשם והמחדל החקירתי הינו שלא בוצעה בדיקה רפואית שמטרתה לבחון האם לקטינה 1 ישנו קרום הבתולין או לא (שם, עמ' 603 שו' 33-6).

122. בנוגע למשקל עדותה של הקטינה טען הסנגור כי הקטינה 1 לא דייקה בתשובותיה למשל כאשר ציינה בחקירתה במשטרה ובחקירה הראשית, כי מאז שעזבה את הריקודים ניתקה קשר עם הנאשם ורק לאחר שעומתה בחקירה הנגדית עם כך שהתכתבה עם הנאשם לאחר מכן, היא נאלצה לאשר שאכן התכתבה עימו.

123. אשר להודעת הוועדה 27/ שהוגשה באמצעות הקטינה 1, עת חזרה להעיד לפנינו, טען הסנגור כי בעקבות חשיפתה, התבררה דווקא חולשת גרסת הקטינה 1, מנימוקים שנידרש להם בהמשך.

ליבון והכרעה

124. כאשר בוחנים את דברי הקטינה 1 ואת פרטי גרסתה, מול גרסת הנאשם, המסקנה המתחייבת היא כי אמת בפי הקטינה; לעומת זאת את גרסת הנאשם יש לדחות כבלתי מהימנה.

האופן בו העידה המתלוננת, הותיר רושם אמין של עדות מפי מי שאכן חוותה את האירועים שתיארה כאמור. הטענה כי גרסתה היא תולדה של השפעת אמה של הקטינה 2 שהיא גם חברתה של קטינה 1, אין בה ממש, נוכח הרושם מעדותה, כי מסרה את עדותה מתוך זיכרונה לאירועים שחוותה בחושיה שלה.

אחת הדוגמאות לכך עולה מתיאור הקטינה אודות השלב שקדם להבאת צעצוע המין ולאחר שהנאשם הפשיט אותה מבגדיה: " ואז הוא התחיל לגעת בי באיבר המין שלי ואז באיבר המין שלו. הוא רצה, הוא רצה שאני אגמור והוא ניסה, הוא אמר לי שהוא יכניס את איבר המין שלו, אבל לא עד הסוף בשביל שזה לא יגע בביצית." (פר' מיום 26.6.18, עמ' 13 שו' 22-24 ועמ' 14 שו' 1-2). הביטוי בו השתמשה הקטינה "בשביל שזה לא יגע בביצית" מצביע על תמימות, אותנטיות ואמינות התיאור שכן לא סביר שאדם בוגר אחר (וודאי לא אמה של הקטינה 2) שתל בפיה ביטוי שכזה.

דבריה, במהלך האירוע, כי הנאשם נגע בה גם בחזה ובשלב מסוים, הכניס את איבר המין שלו לאיבר המין שלה, יותר מפעם אחת, מתוך רצון שהיא תגמור, היא תוספת המחזקת את המסקנה כי מדובר על סיפור דברים

כהווייתם ולא על עלילה; שאחרת מה לה למתלוננת להמציא שהחדרת איבר המין נעשתה לא לצורך סיפוקו של הפוגע אלא למען סיפוקה של הנפגעת?

הקטינה ציינה שכאב לה וכל העת התאפקה שלא לבכות. לו רצתה לשקר יכולה הייתה להאדיר את פגיעתו בה ולומר שבכתה והוא התעלם והמשיך חרף בכייה (שם, עמ' 20, שו' 7-22 ועמ' 21 שו' 1-22). וכן עולה מדבריה כי היא אינה זוכרת מה הייתה התנוחה בה היו באותה עת שכן לו הייתה חפצה להמציא סיפור, יש להניח שאחד הדברים הראשונים שהיא הייתה ממציאה הוא התנוחה, כמאפיין גנרי של מגע מיני (שם, עמ' 75 שו' 22 עד עמ' 76 שו' 13).

אף כאשר סיפרה על האופן בו ניסה הנאשם להפעיל צעצוע מין ובהמשך החדיר הנאשם את איבר המין שלו לפיה, תיארה כך:

"הוא הצמיד וזה התחיל להסתובב. הוא אמר שזה יכול גם לגמור, כאילו אפשר לגמור עם זה. ואז הוא ניסה וזה לא הצליח. ואז הוא אמר שננסה שהוא יגמור. אז הוא כיבה את הצעצוע ואז לקח אותי למסדרון מול המראה.

ש. מה זה לקח אותי?

ת. כאילו אמר לי בואי. אני לא זוכרת בדיוק אם ישר הלכתי או שעמדתי ואז. ואז הוא אמר לי שאני, כאילו שאני אשב על הברכיים ואני אכניס את איבר המין שלו לפה שלי. ולא רציתי, התעקשתי שלא.

ש. מה אמרת לו?

ת. לא זוכרת בדיוק.

ש. אבל את אומרת התעקשתי שלא. זאת אומרת היה ביניכם שיח בעניין הזה?

ת. אמרתי, אמרתי לו שלא. אני לא זוכרת מה הוא ענה אבל, ואז הוא הכניס את איבר המין שלו לפה שלי ואז הוא החזיק את הראש שלי והתחיל להכניס את איבר המין יותר עמוק.

ש. מה זה יותר עמוק? מה הרגשת?

ת. כאב כי זה היה עמוק.

ש. עמוק איפה?

ת. בפה. ואז אחרי, אחרי כמה זמן הוא הוציא ואמר שהוא גומר." (פר' מיום 26.06.18, עמ' 23,24).

125. ניכר מדבריה שהקטינה לא ביקשה להעצים את האירועים וכשנשאלה למשל כאמור, לפשר דבריה "לקח אותי" ציינה "כאילו אמר לי בואי" והרושם מעדותה היה כי כלל לא ששה לדווח אודות האירועים. הקטינה 1 תיארה שהנאשם היה עבודה יותר ממאמן, הוא היה אדם שיכלה לסמוך עליו, קרוב לליבה (שם, עמ' 17 שו' 10-11).

126. אף בעניין האירוע ברכבו של הנאשם באחד מימי שישי, בתיאוריה ניכר כי העדה דייקה כאשר השיבה כי לא ראתה שהנאשם בא על סיפוקו אך הניחה שכך נוכח הנסיבות ומה שהצליחה להבין מזווית העין. לו ביקשה לשקר לא הייתה מצמצמת את פרטי האירוע. גם תיאור העדה כי הסיטה ראשה שעה שנגעה באיבר מינו של הנאשם לבקשתו, מותיר רושם כי תיאור העדה מהימן ושלו ביקשה להשחיר את הנאשם, מדוע שלא תאמר כי ראתה את הנאשם מגיע לסיפוקו. דברי הקטינה "... ואז סובבתי את הראש אל החלון ואז נגעתי באיבר המין שלו והתאפקתי שלא לבכות ..." (שם, עמ' 15 שו' 6-1) אף הם מצביעים על אמינות הדברים.

הקטינה 1, הותירה רושם של נערה רצינית, בעלת משמעת עצמית גבוהה, שידעה להבחין בתיאוריה בין עובדות שחווה, לבין הקשרים מהאינטראקציה שבינה לבין אם הקטינה 2 או קטינות אחרות, בתקופה בה נחשפה הפרשיה ושהיא הבינה היטב את ההשלכות האפשריות הצפויות על הנאשם מפרטי עדותה.

127. אשר לחשיפה, מבחינתה, זמן רב לאחר האירוע בבית הנאשם, לדבריה, לא סיפרה על המקרה לאיש, עד שאם הקטינה 2, ניגשה אליה בעת שהייתה עם חברה בקניון ושאלה אותה האם הנאשם נגע בה. עדותה תאמה את עדויות אמה של הקטינה 2 ובנה ועדות הקטינה 2.

הקטינה 1 שיתפה בתחושותיה, סיפרה שבהתחלה פחדה, אך השיבה לשאלת אם הקטינה 2 בקניון בחיוב ושתייהן החלו לבכות. אם הקטינה 2 אמרה לקטינה 1 שהיא הגישה תלונה למשטרה, ושיכול להיות שיזמנו גם אותה, ואכן כך היה (שם, עמ' 29 שו' 24-14 ועמ' 30 שו' 4-1, עמ' 69). לאחר מכן הקטינה 1 המשיכה לעמוד בקשר עם אם הקטינה 2, סיפרה לה על העדות המתוכננת, על העימות בינה לבין הנאשם במשטרה וזו סיפרה לקטינה 1 מה בתה אמרה בחקירה ושישן מתלוננות נוספות (שם, עמ' 64).

העובדה שאם הקטינה 2 ניהלה עם הקטינה 1, מספר שיחות מהותיות אודות האירוע וטענות הסנגור בהקשר זה, נבחנו, אולם המסקנה מעדות הקטינה 1, בנסיבות שבפנינו, היא כי תאוריה העובדתיים של הקטינה 1 אמינים ומשכנעים, תחושותיה אותנטיים ושהיא עצמה חוותה את האירוע.

ביטוי לתחושותיה ניתן למצוא גם בדברי הקטינה 1 בנוגע לנסיעה חזרה לביתה כאשר הנאשם שאל אותה כיצד היא מרגישה והיא השיבה שהיא לא ענתה לו משום ש "הייתי פגועה..... מהדבר הזה שהוא עשה. כי זה לא מתאים. דבר ראשון בגלל שהוא מבוגר ואני ילדה וגם בגלל שהוא המאמן שלי" (שם, עמ' 25, שו' 5-4).

128. נטען ע"י ההגנה עוד כי כאשר הקטינה 1 סיפרה את הסיפור בספונטניות בחקירתה במשטרה, היא לא

צינה שהנאשם הכניס את איבר מינו לאיבר מינה, אלא רק כאשר היא נשאלת על כך במפורש בהמשך החקירה (שם, עמ' 72-73). הסנגור אף הקריא לקטינה 1 את הודעתה במשטרה בעצמו, ושאל אותה בחקירתה הנגדית האם חסר משהו - היא לא הבחינה שהושמטה החדירה. הקטינה 1 ענתה בתגובה שהחקירה הייתה מזמן, ושהיא לא צריכה לספר מילה במילה את מה שאירע (שם, עמ' 70 שו' 7 עד עמ' 75).

בהקשר זה יאמר כי אמנם העדה התייחסה בחקירתה לאקט החדירה לשאלות החוקר ולא בחלק הספונטני, אין בכך, כדי להחליש את גרסתה. הקושי לחשוף פרטים כה אינטימיים הוא מובן, והעדה בהמשך אותה החקירה ממש ציינה פרט זה והתייחסה אליו כשנשאלה האם הנאשם החדיר את איבר המין שלו לאיבר המין שלה והיא השיבה **"כן אבל לא עד הסוף"** וכשנשאלה מה הרגישה היא השיבה שחשה פחד וכאב כשהוא הכניס את המין שלו (ת/15 שו' 126-135).

בחקירה החוזרת, הקטינה ציינה שאינה זוכרת אם הוא הכניס והוציא את איבר מינו מאיבר מינה פעם אחת בלבד, או שמא חזר על הפעולה מספר פעמים וגם מכאן ללמוד אודות רצונה לדייק בדבריה בפרטים שזכרה (שם, עמ' 114 שו') וכך באו הדברים לידי ביטוי בדבריה:

לשאלת התובעת שהותרה חרף התנגדות הסנגור בחקירתה החוזרת, **"כשאת אמרת לו לא זוכרת, למה התכוונת? מה לא זכרת? בסדר? זו כל השאלה.... מה לא זכרת? ענית לו באיזה שהוא שלב לא זוכרת. מה לא זכרת? שהוא החדיר? לא זכרת באיזה תנוחה הוא היה? הוא שאל אותך כמה שאלות ביחד"**, השיבה העדה: **"אה, לא זכרתי כאילו מה היה. כאילו באותו הזמן אם הוא החדיר, הכניס או שכאילו הוא מחדיר וזהו"** (פר' מיום 26.6.18, עמ' 113 שו' 23-6; עמ' 114 שו' 2-1).

ובהמשך לשאלת האב"ד אם היא רוצה להוסיף משהו בעניין זה, הבהירה: **"שכאילו אני לא יודעת אם הוא עשה את זה כמה פעמים או שהוא פשוט הכניס והוציא וזהו, או שהוא עשה את זה כמה פעמים. זה מה שכאילו אני אמרתי שאני לא זוכרת"** (שם, עמ' 114 שו' 21-20).

הפרטים עליהם סיפרה, האופן בו תיארה את תחושותיה כאמור, הדרך בה פעלה בגילה הצעיר מאוד, מלמדים כי לא ביקשה להפליל את הנאשם לשווא או להעליל עליו עלילות דברים.

גם כאשר הקטינה תיארה שהנאשם ביקש לנשקה והיא סירבה וחזרה לשיעור הריקוד, ניכר כי לא הייתה מונעת כלל מרצון להעצים את האירוע.

129. הקטינה 1 סיפרה שהיא הפסיקה לרקוד הן משום שבן הזוג שלה לריקודים פרש, והן משום שפרישתו הייתה **"כיסוי"** לעזיבה שלה, כך שגם היא תוכל להפסיק (שם, עמ' 30 שו' 24-23 ועמ' 31 שו' 2-1). היא העידה בהמשך שהיא ניסתה לחפש בן זוג באתרים של ריקודים סלונים (שם, עמ' 31 שו' 4-3), ושאף נעזרה בנאשם לסיוע בחיפוש בן זוג לריקודים (שם, עמ' 44-42). לגבי אביזר המין מדו"ח החיפוש בדירתו של הנאשם עולה שנתפסו בדירה שני צעצועי מין אחד של איבר מין נשי ואחד של איבר מין גברי חשמלי.

אמנם תיאור צעצוע המין שהקטינה שרטטה שונה אך בעובדה שנמצא צעצוע מין בבית הנאשם יש כדי לחזק את תיאור הקטינה, גם אם צעצוע המין אותו תיארה לא נמצא.

130. אשר ליתר טענות הסנגור, לאחר שנבחנו, יאמר כי, לא היה בכוחו, להשפיע על הרושם שהותירה עדות קטינה 1 לפניו, אל מול גרסתו המתחמקת של הנאשם, בה לא נתנו אמון ונבהיר.

131. אמנם אמה של הקטינה 1 לא נחקרה, מטעם שלא לגמרי הוברר, וניתן היה לאמת או לשלול את טענת הקטינה באמצעות עדות אמה בנוגע לתואנה ליציאה מהבית, כלומר במטרה לרוץ עם הנאשם לשם אימון, אולם עדיין, אין בכך, כדי לפגום ממשקל עדות הקטינה, בנסיבות העניין. יתרה מכך, נכונה מסקנת המאשימה שהנאשם לא היה עקבי בתשובתו בנוגע לכך.

132. בנוגע להתכתבות החסרה, ייאמר כך: הקטינה 1, כמו יתר המתלוננות בתיק, טענה כי הנאשם שלח לה הודעות מיניות. הקטינה 1 העידה כי הנאשם שאל אותה האם היא מוכנה לקיים יחסי מין, רשם לה ללכת למראה, לגעת בעצמה ולצלם זאת - אך אין ברשותה את ההודעות משום שהיא מחקה אותן (שם, עמ' 594 שו' 1-15 ו-29-30).

הסנגור טען שאומנם ישנה אפשרות שהקטינה 1 מחקה את ההודעות, אך ישנה גם האפשרות שהודעות אלו לא נשלחו מעולם (שם, עמ' 595 שו' 19-26). אפשרות זו סבירה, משום שהנאשם הגיע עם המכשיר הסלולרי שלו לחקירה, המטרה לא בדקה את מכשירו בחיפוש אחר ההודעות המדוברות, על אף שהנאשם ציין כי אינו מוחק הודעות (שם, עמ' 598 שו' 14-25). לטענתו, העניין עולה כדי מחדל חקירתי, משום שהמטרה אף לא בדקה האם ההודעות אכן קיימות בגיבוי במכשיר הסלולרי של קטינה 1, או שהן לא קיימות כלל (שם, עמ' 596 שו' 18-22).

גם ההסבר שמסרה העדה בדבר מחיקת ההודעות הגיוני ואותנטי. בהקשר זה העדה ציינה בחקירתה הנגדית שהיא מחקה את כל אותן ההודעות שהנאשם שלח לה, במטרה לשכוח מהמקרה ושחבריה לא יראו בטעות וידעו מה שאירע (שם, עמ' 31 שו' 20-24 ועמ' 98 שו' 1-6).

133. בנוגע לתמיהה שעורר הכיחד לא זכרה המתלוננת פרטים חשובים מהאירוע, המתלוננת ציינה בעדותה, כי לא הייתה בבית הנאשם מעולם למעט באותה הפעם כפי שתיארה ושמועד מתן עדותה בבית המשפט חלפו כשנתיים; המתלוננת כן זכרה לתאר את צבעה של דלת בית הנאשם כחום או שחור וכן זכרה שעלתה לשם במדרגות. נתונים עובדתיים אלו יכול היה הנאשם בנקל להפריך אולם לא עשה כן.

134. עדת ההגנה מס' 4 העידה שהיא וקטינה 1 היו ידידות לריקודים. לגבי השיעורים הפרטיים, העידה שהיה לה שיעור פרטי קבוע בימי שישי בערב, וזה היה השיעור האחרון של הנאשם בימי שישי (שם, עמ' 534 שו' 18-31). לטענתה, לא יכול היה להיות מצב בו לקטינה 1 היה שיעור אחריה ביום שישי כך שהנאשם החזירה

לביתה, משום שהעדה הקפידה ולא פספסה אף שיעור ובכל השיעורים הפרטיים בימי שישי, היא הייתה אחרונה ואימו של הנאשם נכחה שם (שם, עמ' 535 שו' 1-13, עמ' 536 שו' 19-32 ועמ' 537 שו' 1-13).

גם עדת הגנה מס' 6, אמו של בן זוגה לריקודים של הקטינה 1 באותה תקופה, תמכה לכאורה בגרסת הנאשם שנהג שלא להסיע תלמידות לביתו והיא זו שנהגה להחזיר את הקטינה מס' 1 לביתה בתום השיעור (פר' מיום 1.7.19 עמ' 542 שו' 24-32 עמ' 543 שו' 1-2, עמ' 544 שו' 25, 30).

עדויות אלה של עדי ההגנה, אין בכוחם לשלול את היתכנות האירועים, עליהם העידה המתלוננת, בבחינת "**לא ראינו אינה ראייה**" (משנה עדויות ב', ב'), כלומר עדויותיהם שלא ראו דבר ממה שקטינה 1 סיפרה אף שהגיון לכאורה מחייב שיראו, הן עדויות שאין בהן כדי לשלול את האפשרות שהדבר שהם מעידים שלא ראו - אכן התרחש, שהרי יתכן שהדבר התרחש, אלא שלא ראו.

135. אם כן, העדה דיווחה על חששותיה מפני הנאשם וניכר מתיאוריה כי חוותה את אשר תיארה. התרשמות זו מתעצמת ככל שנדרשים לשמיעה חוזרת של עדותה מתוך פר' הדיון שהוקלט (תקליטור בתיק הנייר) המאפשר התרשמות חוזרת של מקצב הדברים, העצירות בקטעים בהם התקשתה העדה להתבטא, טון הדיבור והדגשים שתאמו את הסיטואציה שתיארה.

אודות מועד האירוע בבית הנאשם

136. אנו סבורים, כי המסקנה המתחייבת מן הראיות שהצדדים הגישו בישיבה שהתקיימה בתאריך 24.05.20, לאחר שכבר נשמעו סיכומיהם, תומכת בגרסת הקטינה 1.

אמנם לא ניתן לקבוע, בסופו של יום, ממצא עובדתי פוזיטיבי אודות מועד המפגש שהתקיים בין הנאשם לבין הקטינה 1 בבית הנאשם, אך כפי שיובהר, יש בהודעת הוועטסאפ ת/27, לכל הפחות, כדי לתמוך ולחזק את עדות הקטינה 1, לפיה הנאשם ניסה מספר פעמים, להיפגש איתה, טרם שנאותה לכך.

בחקירתה המשלימה אודות מועד האירוע, סיפרה הקטינה 1, כי ידעה שהכרעת הדין אמורה להינתן בתאריך 10.05.20 ולכן, נכנסה לפייסבוק בתאריך 01.05.20, בכדי לראות תמונות שלה מהעבר. לדבריה, מתוך סקרנות, נכנסה לשיחות שהיו לה עם הנאשם בפייסבוק ומצאה הודעה שהנאשם שלח לה בתאריך 26.11.15, בשעה 22:31 ובה רשם "**אני אקח אותך מחר ב 18.00**". להודעה צירפה הקטינה 1 צילום מסך מלוח שנה, ממנו למדה כי ההודעה נשלחה ביום חמישי בשבוע (ת/27). על פי ההודעה, הנאשם היה אמור לאסוף את הקטינה למחרת היום, כלומר, ביום שישי בשבוע, כפי שזכרה והניחה שהוא היום בשבוע בו אירע המקרה שעל נסיבותיו סיפרה בעדותה הקודמת.

לדבריה, הנאשם ביקש ממנה שתאמר לאמה שהיא יוצאת עמו לריצה כתירוץ שיש בו להצדיק את היעדרותה. הנאשם אסף אותה ברכבו ולקח אותה לביתו וקרה מה שסיפרה.

הקטינה 1 ציינה בעדותה, כי לא הייתה כל סיבה שהנאשם יבקש לאסוף אותה לאיזה שהוא מקום, ולכן היא סבורה כי ההודעה ת/27, היא ההודעה שהנאשם שלח לה יום לפני אירוע האונס בבית הנאשם עליו סיפרה (פרוטוקול מיום 24.05.20, עמ' 624 שו' 3-7).

העדה שללה בחקירתה הראשית ובהודעתה המשלימה במשטרה מיום 13.05.20, כל אפשרות לפירוש אחר של ההודעה ת/27 (ת/28, עמ' 2, שו' 38-41). כן שללה התכנות של נסיעה לצורך מדידת שמלה בבית אמו של הנאשם, כיוון שלשם הייתה הולכת עם אמה מביתה ברגל, בשל הקרבה הגיאוגרפית של ביתה לבית אמו של הנאשם.

העדה ציינה שההתכתבויות עם הנאשם נגעו תמיד לעניינים הקשורים לחוג. השיעורים הפרטיים היו מתקיימים בימי שישי בין השעות 13:00-16:00 ומעולם לא קרה שהיא הייתה צריכה ללכת אליו בשעות הערב. עוד ציינה שהנאשם לא הסיע אותה לבד ברכבו לשום מקום, למעט בעניין מה שסיפרה בבית המשפט (שם, עמ' 626-628).

137. הנאשם עצמו בחקירתו הנוספת בהקשר להודעת הוואטסאפ ת/27, אמר כי בחלוף חמש שנים אינו יכול לזכור היכן היה בתאריכים 26-27.11.15, בפרט משום שמדובר בפרט שולי (שם, עמ' 648 שו' 1, עמ' 650 שו' 1 - 5).

הנאשם הביע בטחון מלא בכך, שאף אם הודעת הוואטסאפ "**אני אקח אותך מחר ב18:00**" (ת/27) נשלחה, הרי שהיא לא יצאה אל הפועל, כלומר הוא לא אסף את קטינה 1 ולא הסיע אותה לבד ברכבו כפי שטענה. לדבריו, "**אני בוודאות לא לקחתי אותה**" (שם עמ' 652 שו' 4).

הנאשם העיד כי היציאה לתחרויות מחוץ לעיר הייתה בבוקר ושעת חזרה הייתה 02:00 בלילה (שם עמ' 650 שו' 21). גם הנאשם אישר שתיאומים למדידת שמלות נעשו באמצעות אימהותיהן של תלמידותיו ואימו, בלבד.

הנאשם שיער כי לכל היותר, אולי רשם כך לקטינה 1 לפי בקשת אמו ויתכן שאמו או אשתו אספו אותה כיוון שהוא היה עסוק בימי שישי במתן שיעורים פרטיים (שם עמ' 651 שו' 1 - 22). לדבריו בימי שישי היה עובד באופן קבוע עד לשעה 20:00, היה עמוס במיוחד לפני תחרויות והיה "מושך" שיעורים משבת לשישי כדי לפנות את יום שבת (שם, עמ' 649 שו' 21 - 25).

138. לדברי אמו של הנאשם, ברגע שעודכנה אודות בקשת המאשימה, ניגשה למחשב הביתי שלה, בו היא שומרת קבצים המכילים תמונות וסרטונים מעיסוקו של בנה. העדה ציינה כי היא נוהגת לשמור תיעוד של שיעורי הריקוד שבנה מעביר במסגרת השיעורים הפרטיים, להנאתה וכסיוע לבנה למטרות ההוראה.

העדה סיפרה בעדותה כי זכרה שבחודשים נובמבר, דצמבר 2015, תפרה לקטינה 1 שמלות לצורך תחרויות ריקודים, ולכן חיפשה במחשב הביתי שלה כל תיעוד שעשוי להיות קשור.

לדבריה, חיפושה בקבצי המחשב, העלו שתי ראיות רלוונטיות: התמונה (נ/2) והסרטון (נ/3). נעיר כי הראיות

הוגשו בהסכמת המאשימה, תוך הבעת הסתייגות הנוגעת לנכונות התאריכים המופיעים בקבצי התמונה והסרטון והמשמעות מהם.

139. לשיטת ההגנה, לאור איתור מועד האינוס כביכול ע"י הקטינה 1, עלה בידי ההגנה דווקא, להפריך את טענות הקטינה 1 כי באותו יום נאנסה בבית הנאשם ולכל הפחות לעורר את אותו ספק סביר המחייב את זיכוי הנאשם. על פי הטענה, ההגנה הצביעה על כך שבתאריך 27.11.15 שעה 18:00 לערך, הקטינה 1 הייתה, במועד הרלוונטי, בבית אמו של הנאשם עם אימה לצורך מדידת שמלה לקראת תחרות ריקודים, ואילו הנאשם עצמו העביר באותה העת שיעור ריקוד לבני זוג צעירים במתנ"ס.

140. מעבר לכך, ב"כ הנאשם, טען שהקטינה 1 לא הייתה עקבית בגרסתה כלל בנוגע למועד הרלוונטי לאונס הנטען.

הסנגור הפנה לכך שבעדותה הקודמת, ציינה הקטינה 1 כי האונס אירע בשנת 2016, ולא כפי הנטען כיום, על יסוד ההודעה ת/27, שהאונס אירע בשנת 2015 (שם, עמ' 635, שו' 24-30).

עוד הפנה הסנגור לכך שבמועד הקודם בו העידה הקטינה 1, לשאלה האם האירוע התרחש בחלק הראשון של שנת הלימודים או יותר קרוב לחופש הגדול, תשובתה הייתה קרוב יותר לחופש הגדול, קרוב לקיץ, קרוב לסוף שנת הלימודים, כלומר לחודשים יוני יולי, ומכאן תוהה הסנגור כיצד ייתכן שהאירוע המיני התרחש ב- 27.11.15, תאריך חורפי ומרוחק מהמועד עליו סיפרה קודם (שם, עמ' 636, שו' 17-27).

עוד הפנה ב"כ הנאשם לכך שבחקירתה במשטרה (ת/15) ציינה הקטינה 1, שהיה זה ביום שישי בשבוע שהנאשם שלח לה הודעה ושאל אותה אם היא מוכנה לצאת בערב בשביל לעשות "את זה" איתו ולא ביום חמישי כפי שטוענת כיום. כן הופנינו לכך שהקטינה אמרה לחוקר בעימות ת/9 שהיא "חושבת" שהאירוע התרחש ביום שישי. כלומר, שהיא כבר אז לא הייתה בטוחה שהאירוע התרחש ביום שישי.

141. הטענה שמועד האונס לא הוכח כפי שטען הסנגור, הראיה שהוגשה הינה ראיה נסיבתית; העדה אף אישרה כי אינה זוכרת בעצמה את מועד האירוע בבית הנאשם, ושמתוך ההודעה למדה אודותיו, ואף בזאת אינה בטוחה (שם, עמ' 644, שו' 31-32).

הגם שראיה ממנה ניתן ללמוד אודות מועד האינוס ומעשה הסדום, היא רלוונטית וחשובה, המועד המדויק של האירוע, בענייננו, אינו יסוד מיסודות העבירה.

בכתב האישום, על פי האישום הראשון, אירוע האונס בבית הנאשם, אירע "**במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך השנים 2014-2015**".

הקטינה 1 הניחה כי ההודעה ת/27 משמשת אינדיקציה לכך שהאונס אירע בתאריך 27.11.15 ואכן ייתכן שכך. כאמור, הנאשם עצמו בעדותו, שלל כי הסיע את הקטינה לבד לאיזה שהוא מקום. הדבר אינו מתיישב עם תוכן ההודעה "**אני אקח אותך מחר ב 18:00**" (ת/27) שכן ממנה למדים כי הנאשם תכנן לקחת את הקטינה 1, וזאת בניגוד לטענתו כי אין היתכנות לכך.

על פי הודעת הקטינה 1 במשטרה ת/15, הקטינה הניחה כי האירוע התרחש ביום שישי בשבוע, אך מתוך זהירות, נמנעה מלומר זאת בביטחון וזאת, בטרם איתרה את ההודעה ת/27, שאישה לשיטתה את שזכרה.

בכל מקרה, גם אם ההודעה ת/27 אינה מלמדת על מועד האירוע, היא תומכת בגרסת הקטינה שהנאשם הציע מספר פעמים לקטינה לצאת איתו, והקטינה 1 התחמקה מכך עד אשר הסכימה.

142. מעבר לכך, לאחר שנחקרו הנאשם ואמו, לא הייתה עוד מחלוקת כי קביעת תאריך הצילום של התמונה והסרט, היא מסקנה נסיבתית. התאריכים אינם מופיעים בגוף התמונה או הסרטון אלא הופקו מתוך המחשב של עדת ההגנה מס' 7, כלומר, בסבירות גבוהה הם משקפים את מועד העברת המדיה למחשב האישי של העדה, להבדיל ממועד הצילום בפועל.

143. בתמונה נ/2, נראית אימה של הקטינה 1 אוחזת בתינוק שהוא בנו של הנאשם. לדברי אימו של הנאשם, היא זו שצילמה את התמונה בביתה. מתמונה זו למדים כי בזמן שבו צולמה התמונה, לדבריה, בתאריך 27.11.15, סמוך מאוד לפני השעה 18:58:22, הגיעה הקטינה 1 לביתה עם אימה לצורך מדידת שמלה לקראת תחרות ריקודים, ומשום כך אין כל היתכנות כי בה בעת, תהיה הקטינה 1 גם בבית הנאשם (שם, עמ' 653, עמ' 657 שו' 19).

בסרטון נ/3, מתאריך 27.11.15, שעה 18:28, נראה זוג רוקד לצלילי מוסיקה ונשמע קולו של המורה לריקודים; נראה שאין חולק כי מדובר בקולו של הנאשם, המנחה את זוג הרוקדים.

אשר לתמונה נ/2, אימו של הנאשם ציינה כי היא נוהגת להעביר מידית תמונות שהיא מצלמת למחשב מאחר שהיא מאוד מסודרת וכנוהגת מלקח בעבר בעקבות תקלה ותמונות שנמחקו.

אפילו נניח שהעדה העבירה למחשב הביתי את התמונה נ/2 מתוך הפלאפון שלה באותו יום, כפי שלטענתה היא נוהגת לעשות, אין זה סביר שהדבר נעשה מיד ממש לאחר צילום התמונה.

העדה לא העידה מתוך שזכרה באופן קונקרטי אלא מתוך הרגל שלפי דבריה נקוט בידה.

אין הגיון כי מאן דהוא יטרח להעביר כל תמונה ותמונה שצילם באמצעות מכשיר סלולארי מידית למחשבו ואין הגיון שגם העדה תעשה כן. העדה היא אימו של הנאשם המבקשת לסייע לו ועל כן יש להתייחס לדבריה בזהירות רבה.

בנוגע לסרטון נ/3, ציינה העדה כי אינה יודעת ואינה זוכרת כיצד הגיע הסרטון למחשב הביתי שלה. לדבריה, גם לנאשם הייתה גישה למחשב והוא יכול להעביר לשם קבצים לפי בקשתה. לדבריה, העתיקה את הסרטון מהמחשב שלה להחסן הנייד (דיסק און קי), בפעולה פשוטה שביצעה של "העתק הדבק" (שם, עמ' 655, שו' 11-1, עמ' 672-673, עמ' 674, שו' 15 ואילך).

יש להניח כי הסרטון לא הועבר מיד מן המכשיר באמצעותו נעשה הצילום במתנ"ס בו צולם הזוג הרוקד, למחשבה האישי של אימו של הנאשם כך שחלף פרק זמן מסוים בין מועד הצילום למועד העברתו למחשב. לכן, גם אם הסרטון צולם בתאריך 27.11.2015 בשעה 18:22, הדבר אינו סותר כלל כי באותו המועד או בסמוך לו

הן הנאשם והן הקטינה 1 היו בבית הנאשם.

עוד יש להוסיף, כי האמירה של הנאשם, בהודעת הוואטסאפ, יום לפני המפגש לפיה הנאשם יאסוף מחר את הקטינה 1 בשעה 18:00- אינה בבחינת התחייבות לדייק בשעה שממנה לא ניתן לסטות מחייבת והחלט יתכן שבפעל אסף אותה מאוחר יותר.

אנו סבורים כי לא ניתן לקבוע איזה שהוא ממצא עובדתי בנוגע לתאריך שבו צולמה התמונה נ/2 או צולם הסרטון נ/3. סביר להניח כי התאריכים שלצידם משקפים לכל היותר את תאריכי העברת התכנים למחשבה של העדה.

מעבר לכל זאת, וכאן העיקר, אנו סבורים מהנימוקים שפירטנו לעיל, כי הקטינה 1 העידה עדות אמת וסיפרה בביהמ"ש אודות אירועים שחוותה על בשרה. כך, שגם אם התאריכים המופיעים על גבי התמונה נ/2 והסרטון נ/3 משקפים באופן אמיתי את המועד בו הופקו, לכל היותר המסקנה תהיה כי האירוע בבית הנאשם לא היה במועד זה, אלא במועד אחר בהתאם לתיאורי הקטינה 1, באשר לפרטי המעשים.

יש לזכור כי העדה העידה לפנינו לראשונה בתאריך 26.06.18, בהיותה תלמידת כיתה ט', שעה שהמפגש בבית הנאשם התרחש בהיותה תלמידת כיתה ז', כלומר כעבור זמן ניכר. הקטינה 1 זכרה כי הייתה תלמידת כיתה ז' במועד האירוע ובנקודה זו הייתה עקבית. יש היגיון רב לכך שנערה בת 15 תצליח לזכור באיזו כיתה הייתה בזמן האירוע, אך לא תדע לזכור את התאריך המדויק בו אירע.

144. אשר לטענות הסנגור בדבר חוסר עקביותה של הקטינה 1 בנוגע לתיאורי הזמן בו אירע המפגש בבית הנאשם, יאמר כי הקטינה 1, השיבה לשאלות הסנגור בהקשר זה ולא שהיא נידבה מידע שקלח מזיכרונה. הסנגור, שחקר את הקטינה 1 בהגינות רבה, בעניין זה, דחק בעדה בחקירתו הנגדית, לנסות ולהיזכר האם האירוע אירע קרוב יותר לסוף שנת הלימודים, לתחילת שנת הלימודים, לקיץ או לחורף, וכיוצ"ב.

נזכיר את הגישה המושרשת לפיה אין לצפות כי גרסתם של קורבנות עבירות מין, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת אי דיוקים. לפיכך, בבוא בית משפט לבחון מהימנות גרסתו של קורבן לעבירת מין, הוא יכול להסתפק בגרעין האמת שבה ולעיתים אף בגרעין הקשה שבדברים [(ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.10), פורסם בנבו), ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (03.07.07), פורסם בנבו)].

העולה מן המקובץ הוא כי הגם שההודעה ת/27 אינה ראייה מספקת על מנת שניתן יהיה לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי האונס אירע בתאריך 27.11.15, יש בתוכן ההודעה כדי לחזק את טענת הקטינה 1 שהנאשם ניסה לא אחת להיפגש איתה, ואת אמינות גרסתה.

על גרסת הנאשם

145. את גרסת הנאשם אנו דוחים מכל וכל.

כאן המקום לציין, שהנאשם לא היה עקבי בנוגע לשלילת גרסת הקטינה 1, שסיפרה בעדותה הקודמת כי

הנאשם ביקש ממנה לומר לאמה שהיא יוצאת עם הנאשם לריצה. כשנשאל אם היה יוצא לריצות עם קטינה 1, הנאשם השיב בשלילה.

הנאשם טען שהקטינה 1, לא הייתה בביתו מעולם, מעולם לא יצאו לריצה ביחד, מעולם לא דיבר איתה על מיניות ומעולם לא נגע בה "זו עבודה של אמה של הקטינה 2" (פר' מיום 24.06.19 עמ' 473 שו' 14-23, עמ' 691 שו' 19-22). גם לגבי ההתכתבויות, הנאשם מעיד שהשניים אומנם התכתבו, אך רק על נושאים הקשורים ללימודי הריקוד, וכי מעולם לא היו התכתבויות מיניות (פרוטוקול מיום 24.06.19 עמ' 664 שו' 1-15).

לעומת זאת בחקירתו במשטרה כאשר נשאל האם אמר לקטינה 1 לומר לאמה שהיא והנאשם יוצאים לרוץ עד העירייה כדי שהאם לא תחשוד בהם, השיב, "יכול להיות שעם קטינה 1 הייתה ריצה אחת" (עמ' 10 שו' 312-315).

146. הכפירה הגורפת של הנאשם וטענותיו לעלילה של הקטינה, הן בלתי סבירות, תשובותיו היו מצומצמות ומתחמקות. למשל, בעימות בין הקטינה 1 לנאשם מיום 30.04.2018 (ת/9), הנאשם בחר לומר, "חוף ממה שאמרתי בחקירה הקודמת לא רוצה להוסיף ולהגיב". הנאשם הוסיף וציין כי במהלך העימות כשהקטינה 1 תיארה את מעשיו כביכול היא "לא הסתכלה לי בעיניים", אולם החוקר עצמו, בהתייחס לדברי הנאשם רשם הערה בדוח העימות "קרבתן מסתכלת עליו והחשוד לא מוציא מילה" והנאשם השיב, "אתה רוצה שאני אגיב לא היה" (עמ' 2 לעימות).

כשבוחנים את טענות ההגנה כולן, המסקנה מהן, על פי מבחני השכל הישר, ההיגיון וניסיון החיים שאין במשקלן, אף לא המצטבר, כדי לעורר ספק סביר באשמת הנאשם כפי שזו עולה מראיות התביעה.

147. לאור כל האמור, אנו דוחים מכל וכל את הטענה כי העדה העלילה עלילת שווא על הנאשם או שבדתה אירוע רק מתוך תחושת מחויבות לאמה של חברתה - הקטינה 2 או מכל נימוק אחר שעורר הנאשם.

148. אנו קובעים שהמאשימה הוכיחה, כנדרש בפלילים, מעבר לכל ספק סביר, את עובדות האישום הראשון.

ה. האישום השלישי

149. על פי האישום השלישי, הואשם הנאשם במספר עבירות של מעשים מגונים והטרדה מינית.

העדויות הרלוונטיות לאישום זה הן בעיקר עדויותיהן של הקטינה 3, אמה וחברתה וכן עדויות הנאשם ועד ההגנה מס' 2, שהיה בן זוגה לשעבר לריקוד של הקטינה 3.

עדות המתלוננת

150. הקטינה 3 הייתה בת פחות מ 15 עת העידה לפנינו ולדבריה הייתה בת 12 במהלך האירועים (פר' מיום 1.7.18, עמ' 131 שו' 11-12, פר' מיום 1.7.18, עמ' 130 שו' 13-14).

הקטינה 3 העידה כי היא החלה לרקוד בגיל 5 (שנת 2008). עד שנת 2014 רקדה בעיר סמוכה ומ-2014 (גיל 13) רקדה אצל הנאשם (פר' מיום 1.7.18, עמוד 130, שו' 22-32; עמוד 131, שורה 1).

הקטינה 3 העידה:

"...אחרי הבת מצווה, חודש בערך, הוא היה אומר לי שאני צריכה להתנהג כמו שרמוטה על הרחבה...ובאתי וסיפרתי לאמא שלי ואמא שלי אמרה לי שזה בסדר. כי ככה כולם רוקדים בריקודים סלוניים. צריך להיות סקסיות והכול. ובערך באמצע כיתה ז' היה לנו שיעור פרטי, לי ולבן זוג שלי. הוא הוציא את הבן זוג מהכיתה (לא העיד). והוא ביקש ממני לשבת על ספסל עץ והוא אמר לי לעשות תנועה של סקס. אז ניסיתי לעשות את ההכי טוב שלי כדי שירד ממני. ואז סיימתי. ואז הוא אמר לי לשכב על המזרן. ולעשות את אותה תנועה. ולא הבנתי איך עושים את התנועה. אז שאלתי אותו "אתה יכול להסביר לי? אני לא יודעת מה אתה רוצה" ואז הוא אמר לי, "מה את רוצה שאני אראה לך פורנו?" וסיפרתי לאמא שלי, אמרתי לה שזה מציק לי. שלא נעים לי כל כך..."

ובהמשך:

".....יש לי חברה טובה מאוד שגם רוקדת ריקודים סלוניים. אז אמא שלי אמרה שהיא פשוט תהיה לפני, בשיעור הפרטי היא תיקח שיעור פרטי לפני, ואני אהיה אחריה. ואז היא תהיה במקום ולא יקרה כלום. אבל בשעה שהיא רקדה, היא רקדה לפני, הוא ישב על כיסא הפוך, זאת אומרת שהמשענת הייתה באזור של הבטן, ולא בגב, ואז הוא אמר לי לשבת מקדימה, לפניו. אז הוא קם, נתן לי לשבת, ואז הוא התיישב מאחורי והתחיל ללטף אותי ברגליים, בידיים, בשיער. חברה שלי נלחצה. היא יצאה מהכיתה בוכה. ובאתי, יצאתי אחריה. וכשחזרנו אז אמרתי לו שנכשלו במבחן והמורה התקשרה כי אנחנו צריכות לעשות מבחן חוזר ובגלל זה היא בוכה. ואחרי זה המשיך בשיעורים הרגילים. הוא היה כזה מביא לי מכות בטוסיק וכאלה. וכל שאר השיעורים הרגילים, הפרטיים, הוא היה מלטף לי את הפות, אומר לי להרים אותו למעלה וכאלה (מפסיקה לדבר לכמה רגעים)...אחר כך היה שיעור רגיל. ובשיעור הוא לקח אותי לצד והוא אמר לי שאני צריכה לאונן כדי להרגיש סקסית, כדי שאני אוכל לרקוד הרבה יותר טוב. והוא היה שולח לי הודעות בווטסאפ אם עשיתי את זה ואם הצלחתי. והיו פעמים שאמרתי לו שלא, ויעזוב אותי, והיו פעמים שאמרתי לו שכן כדי שאולי, שאיכשהו הוא יגיד את המילה אוננות, כדי שאמא שלי תראה את זה, שאני אוכל להראות לאמא שלי והיא תבין. אבל הוא לא אמר את זה.." (פר' מיום 1.7.18, עמוד 131, שו' 11-32; עמוד 132, שו' 1-22).

151. בחקירתה הנגדית, תיארה קטינה 3 את המכות בישיבה כ"פליקים" שהיו מנותקים מהקשר, כלומר, לא צורפה אליהם הנחיה מקצועית כלשהי הרלוונטית לריקוד. היא אישרה שהיו הורים בקהל שצפו במהלך השיעורים, אך טענה שההורים דיברו ביניהם, ובדרך כלל הסתכלו על הילדים היותר קטנים שרקדו, ולא על קבוצת הבוגרים. כמו כן, היא ובן זוגה נהגו לרקוד יחסית בצד, אך רקדנים אחרים יכלו לראות את המתרחש. היא טוענת ש"הפליקים" ניתנו רק לה, והיא ראתה את הנאשם עושה זאת רק לעוד רקדנית

אחת (פר' מיום 1.7.18, עמ' 140, שו' 4-32; עמ' 141 שו' 1-4).

הקטינה 3 הוסיפה וצינה כי במהלך אחד השיעורים הקבוצתיים, קרא לה הנאשם ואמר לה לא לספר את מה שאירע לאף אחד, כי אם היא תספר "**הלך עליו**" (פר' מיום 1.7.18, עמ' 132 שו' 23-26). היא סיפרה לחברה מהחוג, שהייתה ביחסים טובים עם הנאשם, כדי שתגיד לו שיפסיק, כי זה לא נעים לה. לדבריה, החברה, שלא העידה לפנינו, דיברה אתו והנאשם אכן הפסיק לכמה שיעורים את הנגיעות.

הקטינה 3 המשיכה ותיארה כי לאחר מכן, החליפה בן זוג בריקוד והפסיקה לקחת שיעורים פרטיים, כך שלא הייתה עם הנאשם לבד. היא סיפרה לבן הזוג החדש, עד הגנה מס' 2, על כך שהנאשם נוגע בה וזה מציק לה, ובן הזוג אמר לה שהוא יטפל בזה (שם, עמ' 173 שו' 25-30). לאור זאת, לדברי הקטינה 3, גם כאשר הנאשם היה קורא לה הצידה ומתחיל לגעת בה, בן הזוג החדש היה רואה זאת ובא לקחת אותה ממנו (שם, עמ' 132 שו' 26-32).

152. הקטינה 3 הוסיפה וצינה כי החליטה לספר להוריה על כך שהיא מוטרדת ושלא נעים לה, בעקבות זאת, הוריה הלכו לדבר עם הנאשם באותו שיעור, על כך שהיא תעזוב בשל מה שעשה. בתגובה, אמר להם הנאשם שהבקשה שלו מהקטינה 3 קשורה לריקוד. הקטינה 3 תיארה כי במהלך אותו שיעור היא שינתה את דעתה, ואמרה להוריה שהיא אוהבת לרקוד ורוצה להישאר בחוג. בתגובה, הוריה אמרו לנאשם שידאג שזה לא יקרה שוב, אחרת הם ייקחו אותה משם. כעבור כחודש בן זוגה, עד הגנה מס' 2 פרש, והיא אחריו. הקטינה 3 ציינה, כי למרות שיכלה למצוא בן זוג אחר, או ללכת עם חברה, החליטה שהיא רוצה להפסיק (שם, עמ' 133 שו' 1-16). בחודש האחרון בו השתתפה בחוג, ככל הזכור לה, הנאשם לא נגע בה (שם, עמ' 172 שו' 1-15).

153. בחקירתה הנגדית, מסרה הקטינה 3 שלא רצתה לספר על מעשי הנאשם שכן אהבה לרקוד ולא רצתה "שיקרה משהו", אך החליטה לספר לאחר ששמעה שהנאשם אנס או הטריד קרובת משפחה שלו. לדבריה, הקטינה 4 (המתלוננת על פי אישום מס' 4) התקשרה אליה ויידעה אותה בכך שהיא סיפרה לאמה של הקטינה 2, על כך שגם היא (הקטינה 3) נפגעה מהנאשם. הקטינה 4 אמרה לה שאמה של הקטינה 2, פנתה עם המידע למשטרה ושהם צפויים ליצור איתה קשר. יום אחרי התקשרו מהמשטרה, והקטינה 3 החליטה לשתף פעולה ולספר ושאלה לא היו פונים לא הייתה מספרת (שם, עמ' 167 שו' 10-19). גם בחקירתה החוזרת, אישרה הקטינה 3 שאילולא היו פונים אליה מהמשטרה, ואילולא עוד בנות היו מתלוננות, היא לא הייתה מתלוננת בעצמה (שם, עמ' 180 שו' 1-25). לדבריה, היא שמחה שבחרה להתלונן, ושהיא מרגישה יותר נוח עם עצמה כך (שם, עמ' 181 שו' 1-10).

גרסת הנאשם והגנתו

154. בעדותו בבית המשפט, ציין הנאשם כי הקטינה 3 רקדה בסטודיו שלו במשך 4-5 שנים, גם במסגרת שיעורים פרטיים וגם במסגרת שיעורים קבוצתיים, כשבתקופה האחרונה לריקודיה כמעט ולא לקחה

שיעורים פרטיים (שם, עמ' 475 שו' 5-12). הנאשם טען שמעולם לא פנה לקטינה 3 וביקש ממנה לעשות "תנועות של סקס", (שם, עמ' 475 שו' 15-17).

לגבי הנגיעות במהלך השיעורים, השיב הנאשם:

"ריקודים סלוניים זה ריקודים חושניים, זה הסגנון. אין מה לעשות, ואין לאן לברוח מזה. חוץ מזה כמו כל מורה אחר בארץ ובחו"ל אני נוגע בילדים, אני מיישר ידיים, אני מזיז את האגן, מסובב רגליים. אבל אני בחיים לא אגע בישבן ובחזה כמו שנאמר לפני כן. אני חוזר למה שאמרתי לפני כן, פורנו, זה שקראתי לה "שרמוטה" כל זה לא קיים. אני תמיד אומר "ליידי" אבל דבר אחר לא קיים" (שם, עמ' 475 שו' 20-26).

אשר להתכתבות בווטסאפ - שאלת הנאשם את הקטינה 3 על כך שעשתה ולא הצליחה - ציין הנאשם כי מדובר "על אלמנט בריקוד", שהקטינה 3 הייתה צריכה לתרגל בביתה (פר' מיום 24.06.19 עמ' 684 שט' 1-3) "כי מתכווננים לתחרות, היא אמורה להתכונן לשיעורי בית כי היא החמיצה כמה שיעורים" (פר' מיום 24.06.19 עמ' 685 שו' 1-2). לדברי הנאשם, אותו אלמנט בריקוד מסתדר גם עם שאלתו "איפה בדיוק נגעת ובאיזו תנועה?", אשר לא הייתה מינית כלל, אלא "יש פוזה שאני לא יכול להראות אותה, שהיא עוברת מפרח לפרח אצל בן הזוג והידיים שלה יורדות מפה למטה, אבל, כי היא עם הראש למטה" (פר' מיום 24.06.19 עמ' 684 שו' 18-30).

155. הנאשם שלל שהיה אירוע עם כיסא, בו נגע בקטינה 3 נגיעות מיניות (שם, עמ' 475 שו' 27-32). לדברי הנאשם, כל מה שהקטינה 3 מייחסת לו כמפורט בכתב האישום, לא היה ולא נברא (שם, עמ' 476 שו' 27-28). הנאשם לא שוחח עם הקטינה 3 על אוננות; לא ביקש מבן זוגה לריקוד, במסגרת שיעור פרטי, שיצא ונשאר איתה לבד; ולא אמר לה שתאונן (פר' מיום 24.06.19 עמ' 681 שו' 6-15). כמו כן, הכחיש הנאשם שבאחד השיעורים ביקש מהקטינה 3 "להזיז את הבטן כמו בסקס, פנימה והחוצה", הכחיש שאמר לה "מה את רוצה? שנעשה פורנו?", והכחיש שבשיעור נוסף אמר לקטינה 3 לשבת על כיסא, כאשר היא מפשקת את רגליה לכיוון המשענת, הגיע מאחוריה והחל ללטף את שיערה וידיה באופן שגרם לתלמידות אחרות לברוח החוצה מן השיעור (פר' מיום 24.06.19 עמ' 686 שו' 21-32 ועמ' 687 שו' 1). הנאשם הכחיש שנגע בישבנה של הקטינה 3 או שליטף אותה באיבר מינה "אני יכול לגעת בכל תלמיד או תלמידה באגן (מצביע על עצמות האגן), ברגל, אבל לצורך להזיז אותו. אבל שום דבר לא מיני" (פר' מיום 24.06.19 עמ' 689 שו' 17-27 ועמ' 690 שו' 8-9), גם כשרצה שהתלמידים יכווצו את ישבנם לצורך הריקוד, היו לו דרכים אחרות לעשות זאת, שלא כללו מגע בעל אופי מיני (פר' מיום 24.06.19 עמ' 691 שו' 1-18).

הנאשם אישר שהתכתב עם הקטינה 3 אך רק על נושא הריקוד (פר' מיום 24.06.19 עמ' 681 שו' 16-21). הנאשם טען שהקטינה 3 ידעה שזו התכתבות תמימה, על ריקוד, אך אם הקטינה 2 הייתה זו שנתנה להתכתבות משמעות מינית, המתאימה לסיפור האוננות שהמציאה (פר' מיום 24.06.19 עמ' 686 שו' 2-13).

בתגובה לשאלה מדוע שהקטינה 3 ומתלוננות אחרות ימציאו את התלוננות הללו, השיב הנאשם "תשאלו את

אמה של הקטינה 2 " (שם, עמ' 476 שו' 14-19).

156. גם בהודעותיו במשטרה, הכחיש את המיוחס לו באישום זה.

בהודעתו הראשונה במשטרה (ת/23) אישר הנאשם שלימד את הקטינה 3 ריקוד ולימד אותה שיעורים פרטיים (ת/23, עמוד 3, שו' 28-33). הנאשם שלל את הטענה שהיו מקרים שבהם ביקש מבן זוגה של הקטינה 3 לצאת החוצה ונשאר איתה לבד ולימד אותה ריקוד, וכן שלל שיחה עם הקטינה 3 בנוגע לאוננות (ת/23, עמוד 3, שו' 34-43). הנאשם התבקש להתייחס לתכתובות הוואטסאפ עם הקטינה 3 (ת/14) וציין, כי אין המדובר בתכתובת בעלת אופי מיני אלא בתכתובת הקשורה לריקוד (ת/23, עמוד 3, שו' 46-53, עמוד 4, שו' 81-85). בתגובה לדברי החוקר שבאחד השיעורים הנאשם ביקש מהקטינה 3 להזיז את הבטן כמו בסקס פנימה והחוצה, השיב הנאשם **"לא יודע מאיפה המצאת את זה"** (ת/23, עמוד 4, שו' 68-70). הנאשם הכחיש שאמר לקטינה 3 לשכב על השטיח ולעשות תנועות של סקס וכשהיא השיבה שהיא לא מבינה וביקשה שיראה לה הנאשם אמר לה **"מה את רוצה שנעשה פורנו"** (ת/23, עמוד 4, שו' 71-73).

הנאשם הכחיש גם את האירוע שתיארה הקטינה 3 שעל פי הטענה אירע בנוכחות חברתה עדת התביעה מס' 9 (ת/23, עמוד 4, שו' 74-77). כן הכחיש שביקש מהקטינה 3 שלא לספר לאף אחד על השיחה שהייתה ביניהם כי הוא עלול להסתבך (ת/23, עמוד 4, שו' 78-80).

157. כשעומת הנאשם עם טענת הקטינה 3 כי היא אמרה לנאשם ששאלותיו מפריעות לה אך הוא המשיך השיב הנאשם שאינו זוכר את השיחה הזו. לעניין התכתובות בוואטסאפ, מסר שהתכתובת קשורה לריקוד, ולדבריו **"לא זוכר את השיחה קשור לתנועה כלשהי...מיליון אחוז לא היה הטרדה מינית"** ובהמשך שב והשיב **"אין לי מה להגיד, נמאס לי להגיב... לא זוכר את השיחה"** (ת/23, עמ' 5-6).

158. בעימות בין הנאשם לקטינה 3, מיום 1.5.18, הטיחה הקטינה 3 בנאשם את מה שלטענתה הוא עשה לה והנאשם בחר שלא להגיב (ת/22).

159. עד ההגנה מס' 2 מסר כי למד ריקוד אצל הנאשם כ-5 שנים, ובמשך מספר חודשים היה בן זוגה של הקטינה 3 (פר' מיום 1.7.19, עמוד 513, שו' 18-28; עמוד 514, שו' 1-2). העד תיאר שלא ראה אף פעם את הנאשם נוגע בצורה מינית באחת התלמידות (פר' מיום 1.7.19, עמוד 514, שו' 28-30). הוא הוסיף שלא היה מקרה שבו אחת התלמידות פנתה אליו בשיעור או סמוך לשיעור וסיפרה לו שהנאשם נגע בה (שם, בעמוד 514, שו' 31-32; עמוד 515, שורה 1).

העד התייחס לטענותיה של הקטינה 3 כלפי הנאשם ולעניין הטענה שהנאשם הפליק לה בישבן ציין, כי **"אני יכול להישבע שזה לא קרה אף פעם"** (פר' מיום 1.7.19, עמוד 515, שו' 5-6) וכן הוסיף שהקטינה 3 לא שיתפה אותו באיזושהי התכתובת שלה עם הנאשם (שם, עמוד 515, שו' 7-10).

לעניין האירוע שלגביו נטען שהקטינה 3 ישבה על כיסא והנאשם נגע בה, ציין העד, כי לא ראה דבר כזה וכי הוא נדהם מטענות אלה (שם, עמוד 515, שו' 15-17). הוא הוסיף וציין **"אני אשקר אם אגיד שהוא לא נוגע,**

אבל הוא נוגע בצורה מקצועית לגמרי...אם צריך להזיז את האגן או את הכתפיים. אנחנו לא בחוג שחמט, אבל בשום פנים ואופן הוא לא נוגע בשום מקום ארוטי, כגון ישבן, מפשעה. בשום מקום מוצנע" (שם, עמוד 515, שו' 18-24).

העד שלל אף את הטענה שהנאשם נהג לומר מילים כגון "תקדי כמו שרמוטה, תהי סקסית, תעשי פורנו" (שם, עמוד 515, שו' 25-29).

העד הוסיף ושלל שהקטינה 3 שלחה לו הקלטה של הנאשם והדגיש שאינו בעל אינטרס מסוים בהליך זה והגיע על מנת לומר את האמת.

טענות הסנגור

160. בסיכומיו עורר הסנגור מספר טענות:

- עדות הקטינה 3 כי הנאשם נגע בישבנה ובאיבר מינה במהלך השיעורים, בנוכחות ההורים וילדים נוספים, אינה סבירה בלשון המעטה. על פי הטענה, גם מעדות אמה של הקטינה 3 עולה כי האם פרשה את נגיעות הנאשם בבתה כנגיעות מקצועיות.
- בן זוגה של הקטינה 3 לריקודים, שהעיד מטעם ההגנה, סתר את דברי הקטינה 3 לפיהם היא שיתפה אותו במעשי הנאשם וכן שהנאשם היה לוקח את הקטינה 3 הצידה במהלך השיעורים.
- אמירתן של הקטינה 3 ואמה שהנאשם נהג להשתמש בשפה שאינה נקיה כגון לומר לבנות לרקוד "כמו שרמוטות" היא תמוהה.
- עדות חברתה של קטינה 3, ע"ת מס' 9 סתרה את עדותה של הקטינה 3 שכן בחקירתה במשטרה סיפרה העדה שהנאשם נגע בחזה של הקטינה 3 ובחקירתה הנגדית חזרה בה מטענה זו.
- אף בעניין ההקלטה עדות עדה זו סותרת את עדות הקטינה 3 שכן הקטינה 3 סיפרה שהנאשם אמר לה בהקלטה שלא תספר על מעשיו ואילו העדה אמרה שבהקלטה הנאשם שאל את הקטינה 3 אם היא אוננה. לטענת ההגנה, סתירה זו מגבירה את החשש מזיהום החקירה כתוצאה מהשיחות שניהלו הקטינה 3 אמה והעדה לפני החקירה במשטרה.
- מחדלי חקירה - על פי הטענה קיימים מספר מחדלי חקירה, ובין היתר, היעדר חקירה של בן זוגה

לריקוד של הקטינה 3, שעל פי הטענה הוצא על ידי הנאשם מהשיעור בכל פעם שהנאשם רצה לבצע בקטינה 3 מעשים מיניים; היעדר תיעוד לכך שהמשטרה ביקשה מהקטינה 3 את המכשיר הסלולארי שבאמצעותו הקליטה את הנאשם ושלטענתה הוא נהרס.

ליבון והכרעה

161. לאחר שבחנו את עדותה של הקטינה 3, אנו סבורים, כי יש לתת אמון בתיאוריה של הקטינה 3 וכי הקטינה 3 תיארה את אשר חוותה. ניכר שהקטינה 3 לא ביקשה להגזים בתיאוריה. כך למשל, כשתיארה שביקשה מחברה שתדבר עם הנאשם ותבקש ממנו שיפסיק, העידה הקטינה 3 שהנאשם אכן הפסיק למספר שיעורים. בנוסף, כשהקטינה 3 תיארה את מעשי הנאשם לשיטתה, היא ציינה כי בחודש האחרון, ככל הזכור לה, הנאשם לא נגע בה.

ניתן ללמוד אודות מהימנות גרסתה של העדה מעניין נוסף. העדה הייתה מעוניינת להמשיך וללמוד אצל הנאשם משום שהרגישה שהשעורים מקדמים אותה. אמה פירשה זאת בהתאם לגרסת הנאשם כאילו מדובר בהדרכה מקצועית. חרף זאת, העדה חשה אי נעימות מהתנהגותו הבלתי נאותה של הנאשם ולכן עזבה את השעורים כלומר היה בהתנהגותו של הנאשם משהו מאוד לא נעים שהעדה חוותה בברור דבר שהתגבר על רצונה להמשיך בשעורים ועל התייחסותה של אמה.

העדה נמנעה מהאדרה, לדוגמא כאשר שללה נגיעה בחזה, למרות שחברתה עדת התביעה מס' 9 התרשמה כך, ואף ציינה שנגע במעלה זרועותיה באופן העשוי להתפרש כנגיעה בחזה, ובכל זאת לא ייחסה לו זאת. הודתה ללא קושי כי אילולא ה"קמפיין" של אימא של הקטינה 2 לא הייתה מתלוננת.

162. תמיכה לגרסת העדה ניתן למצא בתכתובת ווטסאפ (ת/14) בין הקטינה 3 לנאשם, כדלקמן:

(ת/3, ת/14- ההדגשות אינן במקור).

10.10.2016 (התאריך בגוף ההודעה)

הנאשם: "לירשום לי היום"

קטינה 3: "טוב" "אני עוד לא בבית"

הנאשם: יש חדש?

11.10.2016

קטינה 3: "כן"

הנאשם: "תספרי?" "את שומרת צום?"

13.10.2016

הנאשם: "?"

קטינה 3: "מה"

הנאשם: "לא רשמת לי בסוף"

קטינה 3: "מה לא רשמתי בסוף"

הנאשם: "מה עשית ולא הצלחת..."

קטינה 3: "כלום"

הנאשם: "אז לא עשית כלום? אמרת לי שעשית (במקור: לימשעשית) אבל ללא תוצאה"

קטינה 3: "עשיתי לפני כמה ימים והיום אין לי זמן"

הנאשם: "סגור... אבל איך בדיוק עשית?"

קטינה 3: "מה זאת אומרת?"

הנאשם: "איך בדיוק עשית?"

קטינה 3: "אני לא מבינה אותך"

הנאשם: "עשית את זה... איפה בדיוק נגעת ובאיזה תנועה?"

קטינה 3: "למה זה משנה"

הנאשם: "כן" "זה לא מפריע (במקור: מריע) לך שאני שואל אותך?"

קטינה 3: "זה מפריע לי"

הנאשם: "אז איך רצית שאני אסביר לך?"

קטינה 3: "הכול בסדר."

הנאשם: "לא הבנתי"

קטינה 3: "הסתדרתי"

הנאשם: "אוקי... (במקור אוק)"

163. הקטינה 3 תיארה שהקליטה, באמצעות מכשיר סלולארי, את השיחה עם הנאשם במהלכה הוא אמר לה **"לא לספר לאף אחד שום דבר, כי אם משהו ידע אז הלך עליי"**, אך המכשיר נהרס (פר' מיום 1.7.18, עמ' 144 שו' 19-20; עמ' 166 שו' 2-15; עמ' 141 שו' 17-30). לדברי הקטינה 3, היא נתנה את המכשיר הסלולרי ההרוס שלה למשטרה, אך הם לא הצליחו לשחזר את ההקלטות (שם, עמ' 142 שו' 10-32). היא שלחה את ההקלטה גם לחברתה, עדת תביעה מס' 9, אך הטלפון של זו נגנב (שם, עמ' 143 שו' 8-25).

הסנגור עימת את הקטינה 3 עם כך שבעדותה במשטרה, עדת תביעה מס' 9 לא הזכירה את ההקלטה הזו שלכאורה נשלחה אליה, והקטינה 3 השיבה בתגובה שייתכן שעדת תביעה מס' 9 שכחה (שם, עמ' 145 שו' 3-7). עוד טען הסנגור, שעקב כך שהמכשיר הסלולרי של הקטינה 3 נהרס, והודעות הווטסאפ שכתב לה הנאשם נכתבו לפני המועד שבו לטענת הקטינה 3 הקליטה את השיחה בין השניים, אין היגיון בכך שלהודעות ששלח לה הנאשם יש גיבוי, ואילו להודעה המוקלטת ששלחה הקטינה 3 לעדת התביעה מס' 9- הקלטת השיחה בין הקטינה 3 לנאשם - אין גיבוי.

בהקשר זה הקטינה 3 הסבירה שלא היה לה גיבוי לאפליקציית הווטסאפ, אך לפני שהמכשיר נהרס, היא סימנה את ההודעות מהנאשם בכוכב, מה שגרם "לווטסאפ לשמור אותם" ולכך שיופיעו גם בטלפון החדש (שם, עמ' 151 ועמ' 152 שו' 1-15). הסבר זה לתמיהות שעורר הסנגור הגיוני מאוד ומתקבל על הדעת. כמו כן, העדה מסרה את הטלפון ההרוס למשטרה, ובכך נטלה על עצמה סיכון שהמשטרה, באמצעים טכנולוגיים שהעדה אינה יכולה לדעת או לשלול את קיומם בידי המשטרה, תפריך את גרסתה. לו רצתה לשקר, הייתה מוסרת שהטלפון אבד או נגנב, ולא כי נהרס תוך מסירתו למשטרה לבדיקה. לפיכך, גרסה זו מהווה סימן אמת בעדות.

164. חיזוק נוסף לגרסת הקטינה ניתן למצא אף בעדות חברתה עדת התביעה מס' 9.

עדת התביעה מס' 9 הייתה בת 15, רקדה אצל הנאשם, והיא הייתה חברה של הקטינה 3 מגיל 6 (פר' מיום 25.12.2018, עמ' 402 שו' 18-26 ועמ' 403 שו' 1-13).

לדבריה, הקטינה 3 סיפרה לה **"שבשיעורים פרטיים הוא היה נוגע בה ופעם אחת בשיעור פרטי אחד הוא הוציא את בן הזוג שלה, והוא ישב על כיסא ואמר לה תשבי עליי ותעשי גלים עם הגוף"** ו"אני לא יודעת אם זה היה באותו שיעור פרטי או באחד אחר, אבל גם היה שם מזרן כזה והוא אמר לה תעשי תנועות של סקס" (שם, עמ' 404 שו' 1-8).

העדה העידה, שהיא עצמה הייתה עדה למקרה בשיעור פרטי **"בשיעור פרטי שלי היא באה והייתה איתי והיה כיסא, כאילו, אני ובן הזוג שלי רקדנו והוא ישב על כיסא וראה איך אנחנו רוקדים ואמר לנו מה לעשות והוא פשוט סיבב את הכיסא עם הגב, כאילו, וישב בפסוק רגליים ואמר לה שתשב פה (=מלפניו)"** (שם, עמ' 404 שו' 20-24 ועמ' 405 שו' 1-3). הנאשם ישב כשהכיסא הפוך, משמע פניו אל משענת הכיסא ורגליו מצדי המשענת. הוא קרא לקטינה 3 ואמר לה לשבת בינו לבין המשענת (שם, עמ' 416-417). **"והוא העביר לה יד על הרגל ובידיים ונגע לה בשיעור והיא קמה ויצאה כי היה לה קשה, היא קמה ויצאה מהשיעור וכשהיא חזרה היא ישבה רחוק ממנו.. וכשהיא חזרה הוא אמר לה לאן"**

הלכת? בואי תחזרי לשבת פה, הוא רצה שהיא תשב אתו" "היא ממש נלחצה" "היא עשתה לי כל מיני מבטים כאלה של, כאילו, פחד כזה, של תעזרי לי ופשוט יצאה, היא קמה ויצאה מהשיעור" "ואז אני יצאתי אחריה והיא בכתה" (שם, עמ' 405 שו' 4-16).

כשהעדה ראתה את הקטינה 3 בוכה, היא התחילה לבכות איתה "היא כמו אחותי הקטנה, הרגשתי כאילו שזה קורה גם לי, היה לי קשה לנשום גם בשיעור, כמעט ולא... כאילו, לא תפקדתי בשיעור הזה, לא רקדנו, כל שנייה יצאתי החוצה, היה ממש קשה" (שם, עמ' 406 שו' 1-7). במהלך החקירה במשטרה, העדה ציינה שהנאשם נגע לקטינה 3 בחזה, היא חזרה בה מכך בעדותה, וטענה שהנאשם לא נגע לקטינה 3 בחזה "הייתי בלחץ וזה נפלט לי" (שם, עמ' 417 שו' 19-24 ועמ' 418 שו' 1-17).

165. הסנגור עימת את העדה עם הבדלים בגרסאות בינה לבין הקטינה 3, והיא השיבה "יכול להיות שהקטינה 3 זוכרת את זה יותר, בשבילה זה טראומה ובשבילי זה רק זיכרון" (שם, עמ' 418 שו' 23-24 ועמ' 419 שו' 1-4) אך אומרת שבשום שלב הקטינה 3 לא ביקשה ממנה לשקר כדי לעזור לה, והיא לא שיקרה באף שלב. מבחינתה, המשמעות של לעזור היא לספר את מה שראתה, מה שהיא זוכרת ומה שהקטינה 3 סיפרה לה (שם, עמ' 429 שו' 13-21). בנוסף, היא טענה שגם בן זוגה לריקודים באותו זמן (לא העיד לפניו), היה עד למתרחש והוא, היא והקטינה 3 דיברו אחר השיעור על מה שהיה (שם, עמ' 425-426).

לדבריה, בשיעורים הרגילים "... גם לפעמים הוא היה מעביר לה יד על הטוסיק" "הוא ניסה שלא יראו את זה. אבל בגלל שהיא סיפרה לי הכול אז כל פעם שהיא הייתה קוראת לו שיסביר לה משהו הייתי מסתכלת והייתי שמה לב לדברים האלה" (שם, עמ' 405 שו' 19-25). גם לדבריה הנגיעות הללו לא היו קשורות לריקוד כלל (שם, עמ' 406 שו' 8-9).

166. בנוסף, הקטינה 3 שיתפה עם העדה את ההודעות שקיבלה מהנאשם "הוא שאל אותה אם היא אוננה והיא אמרה לו שלא" "ואז הוא אמר לה שהיא צריכה לעשות את זה כי זה יעזור לה להתפתח מינית והיא תוכל לרקוד בצורה יותר מינית וסקסית" (שם, עמ' 406 שו' 13-21). העדה עוודדה את הקטינה 3 לספר על המקרים הללו "כל הזמן עוודדתי אותה לספר, שתספר, והיא נלחצה מזה, היא לא רצתה לספר, היא לא רצתה לעשות מזה סיפור גדול ובסוף היא כן סיפרה" (שם, עמ' 406 שו' 23-26).

167. העדה סיפרה שבשנת 2017 היו גם הקלטות שהקטינה 3 השמיעה לה אותן ואף שלחה לה אחת מהן, אך היא לא זוכרת את תוכן (שם, עמ' 408 שו' 16-25, עמ' 409 שו' 1-6, עמ' 410-412 ועמ' 415 שו' 2-3). היא לא סיפרה על ההודעות הקוליות בחקירה במשטרה (שם, עמ' 243 שו' 1-5). העדה הוסיפה שהיא מבינה שזה חשוב אך במצבי לחץ לא תמיד זוכרים מה להגיד ומה לא להגיד (שם, עמ' 415 שו' 14-25).

168. העדה העידה שהמכשיר הסלולרי, הכולל את ההתכתבויות בינה לבין הקטינה 3 ואת ההודעות מהנאשם שהקטינה 3 העבירה לה, נגנב, ועל כן ההודעות הללו אינן ברשותה היום (שם, עמ' 413 שו' 25-26 ועמ' 414 שו' 1-2).

414 שו' 1-5).

העדה סיפרה שאחת הסיבות שהיא מעידה היא כדי לעזור לבנות אחרות, כשנשאלה מה אם הדברים לא קרו השיבה:

"אבל זה כן נכון, כי אני ראיתי ואני לא חושבת שכל כך הרבה בנות יבואו ויספרו עדות שקר רק בשביל לעשות לו משהו, באמת ש(הנאשם) היה ממש טוב ובאמת שנהניתי לבוא לחוג, ואני לא חושבת שבנות אחרות סתם יבואו ויגידו את זה בשביל להאשים אותו, לעשות לו רע" (שם, עמ' 420 שו' 1-12).

169.העדה העידה שהיא מכירה את הקטינה 2 ואת אמה, וכשהגיעה להעיד במשטרה ידעה שהן הגישו תלונה. היא לא זוכרת שדיברה על החקירה עם אמה של הקטינה 2 לפני שהלכה לחקירה, על החקירה או אחריה (עמ' 422 שו' 1-15).

לאחר העדות של הקטינה 3 ואמה במשטרה, השתיים התקשרו לעדה, סיפרו לה על העדות שנתנו ואמרו לה שגם היא יכולה או צריכה להגיע למשטרה להעיד (שם, עמ' 427-428).

הרושם מעדותה על עדת תביעה מס' 9, הפרטים עליהם העידה, האופן בו העידה, הקשר הדברים והגיונם, הוא, כי היא סיפרה, ללא האדרה, את שזכרה אודות מה שקלטה בחושיה היא באמת ולא מתוך איזה רצון לחזק את דברי חברתה כגחמה של "אחוות רקדניות".

170.תמיכה נוספת לעדות הקטינה 3 ניתן למצוא גם בעדות אמה שלה - אמה של קטינה 3 העידה, כי בתה ביקשה מהוריה לעזוב את חוג הריקוד בשל ההודעות ששלח לה הנאשם **"אמא אני לא רוצה להמשיך את החוג, תראי מה הוא כותב לי. הוא אמר שאני צריכה לגעת בעצמי. שאני צריכה לאונן"**. לאחר שקראה את ההודעות, האם השיבה לה שלא כתוב זאת בשום מקום. הקטינה 3 השיבה לה שזה נאמר לה על ידי הנאשם בשיעור הפרטי (פר' מיום 1.7.18, עמ' 121 שו' 31-32; עמ' 122 שו' 1-2).

ההתכתבות בין הנאשם לקטינה 3 התקיימה באוקטובר 2016, והיא סיפרה על כך להוריה באפריל-מאי 2017.

משום שההודעות לא היו חד משמעיות, ההורים הגיעו יום לאחר מכן לחוג, לברר עם הנאשם למה הוא מתכוון בהודעותיו (פר' מיום 1.7.18, עמ' 122 שו' 17-28): **"(הנאשם) הסביר לנו שהוא מבין שאנחנו אנשים שפויים ושפה מדובר על הריקוד וחלק מהריקודים סלונים זה ריקודים שצריכים להיות מדליקים וסקסיים והכול אז הוא ניסה לעורר בה את הדליקות הזאת של הריקודים הלטיניים. שמדובר פה בסך הכול על ריקוד. האמנו לו"** (שם, עמ' 120 שו' 20-24).

באותו שיעור הקטינה 3 יצאה ואמרה להוריה שהיא רוצה להישאר בשיעור (שם, עמ' 120 שו' 24-25). הורי הקטינה 3 ביקשו מהנאשם שכל מסר של **"להיות סקסית או משהו"** יעבור דרך ההורים או דרך אשתו של הנאשם אל הילדים (שם, עמ' 125 שו' 22-27).

בחקירתה הנגדית, סיפרה אם הקטינה 3 שהיא ובעלה החליטו להשאיר את הקטינה 3 בחוג הריקוד אצל

הנאשם, ולהגיע לצפות בכל השיעורים "סוכם שאם הילדה ממשיכה לרקוד אז אנחנו ממש ארבע עיניים עליה ובודקים את הנושא. אם משהו טיפ טיפה לא מוצא חן בעינינו אנחנו לוקחים אותה" (פר' מיום 1.7.18, עמ' 123 שו' 18-21). הוריה של הקטינה 3 הגיעו לכל השיעורים בהם היא רקדה במהלך החודש האחרון שנותר באותה שנה ואולי זו הסיבה שכדברי הקטינה, הנאשם לא נגע בה באותו חודש, והיא לא השתתפה בשיעורים פרטיים בשנה זו (שם, עמ' 123 שו' 24-29 ועמ' 124 שו' 5-9).

עוד סיפרה האם בחקירתה הנגדית, לגבי הלך הרוח הכללי בשיעורים, כי הנאשם אמנם היה נותן לתלמידות לעיתים "מכונת כזאת קטנה בטוסיק", אך הוא היה עושה כן גם בבטן ובגב, בצמוד להוראה מקצועית להכניס את הבטן או הטוסיק וליישר את הגב (שם, עמ' 126 שו' 1-12, עמ' 127 שו' 1-13). היא העידה שהנאשם דיבר על "סקסיות" גם כשהורים היו נוכחים, וגם עם הילדים כקבוצה. לכן, הם לא פירשו זאת בהקשר מיני, אלא בהקשר של ריקוד מוצלח יותר (שם, עמ' 127 שו' 19-26) אך אם הנאשם היה מגזים בהערותיו ההורים היו עוצרים אותו (שם, עמ' 127 שו' 14-20).

171. לדברי אם הקטינה 3, הם הגיעו להעיד בעקבות הזמנה של חוקר משטרתי (שם, עמ' 127 שו' 27-32 ועמ' 128 שו' 1-2). היא לא יודעת מי סיפר למשטרה שהקטינה 3 רוצה להעיד (שם, עמ' 128 שו' 3-4).

העדה סיפרה שהיא מכירה את אמה של הקטינה 2 היא לא דיברה איתה על המקרה או בכלל, מעבר "לשלום ולהתראות" (שם, עמ' 128 שו' 5-17). היא כן חברה מאוד טובה של אמה של עדת תביעה מס' 9, חברתה של קטינה 3 (שם, עמ' 128 שו' 8-27). "אתה יודע זה פסיכולוגי, הגוף שלנו מכחיש דבר כזה והוא מנסה לדחות" "הראש שלי לא היה מוכן להאמין לזה" (שם, עמ' 122 שו' 30-32).

172. אף ביחס לאמה של הקטינה 3 ניכר כי היא אינה מבקשת לנקום בנאשם או להפלילו. אמה של קטינה 3 סיפרה בכנות כי לאחר שהקטינה 3 הראתה לה את ההודעות שקיבלה מהנאשם, האם חשבה שהן תמימות שכן ההודעות אינן חד משמעיות. לאחר מכן התעמתו הוריה של הקטינה 3 עם הנאשם וקיבלו את הסברו, שמדובר בשיחה על ריקוד ואף על פי כן נקטו זהירות בעניינה של בתם הקטינה 3 כשהקפידו להיות נוכחים בכל השיעורים "אנחנו ממש ארבע עיניים עליה.."; כלומר ההורים שידרו לקטינה "עסקים כרגיל" אך מהתנהלותם ניכר כי בעצמם חשדו בנאשם לאור דברי בתם אף שלא היה בידיעתם מלא המידע הרלוונטי.

173. אשר לטענת הסנגור בדבר הסתירה בין דברי הקטינה 3 לדברי בן זוגה לריקוד עד ההגנה מס' 2, יאמר כך: הקטינה 3 תיארה כי סיפרה לבן הזוג על כך שהנאשם נוגע בה ושזה מציק לה ובן הזוג אמר לה שהוא יטפל בזה ואף בכל פעם שהנאשם היה מנסה לקחת אותה לצד לבד, בן הזוג היה אומר שאין להם זמן לבזבז ושהוא רוצה לרקוד (פר' מיום 1.7.18, עמוד 173, שו' 25-30). הקטינה 3 הוסיפה כי לאחר שהשותף הקבוע שלה עזב, היא רקדה עם עד ההגנה מס' 2 כחודש ימים, עד שאף הוא עזב ואז גם היא עזבה את הריקוד המקצועי. בהקשר זה הוסיפה כי בחודש שבו רקדה עם עד ההגנה מס' 2 "הגעתי לשיעורים אבל לא באמת רקדתי". בנוסף ציינה הקטינה 3 שבחודש זה הנאשם לא נגע בה.

עד ההגנה מס' 2 מסר שהקטינה 3 לא שיתפה אותו באיזושהי התכתבות שלה עם הנאשם ולדבריו אף אחת

מתלמידותיו של הנאשם לא פנתה אליו וסיפרה לו שהנאשם נגע בה (פר' מיום 1.7.19, עמ' 515 שו' 7-10; עמ' 514 שו' 28-30). עד ההגנה מס' 2 הוסיף, כי הקטינה 3 לא הייתה רצינית בקשר לריקוד והרבתה לשוחח עם חברות בצד וכששוחחה עם חברות במהלך השיעור הוא קרא לה לבא לרקוד (פר' מיום 1.7.0,9, עמ' 520).

אכן, עד ההגנה מס' 2, אינו תומך בדברי הקטינה, בהקשר זה, אולם אין בכך כדי לפגום באמינות גרסתה. עדות הקטינה הייתה מהימנה וקוהרנטית ותשובותיה לעניין כל סדר האירועים כגון מתי הטלפון שלה נשבר, מה נשמר ומדוע היו משכנעות והגיוניות מאוד (צוין כבר שניכר שהקטינה לא ביקשה להאדיר את מעשי הנאשם). רק בחקירתה הנגדית מסרה הקטינה שסיפרה לעד ההגנה מס' 2, על כך שהנאשם נוגע בה אך לא הרחיבה אודות נסיבות הדברים. אשר לדברי עד ההגנה 2 כי נהג לקרא לה לבא ולרקוד כאשר הקטינה 3 שוחחה עם חברותיה במהלך השיעור, לא מן הנמנע שבכך גם מנע הליכה הצידה של הקטינה 3 עם הנאשם.

לעומת זאת לדברי עד ההגנה 2 יש להתייחס בזהירות רבה ואף בחשדנות שכן עולה מדבריו שאינו ניטרלי ממספר טעמים. ניכר שהעד חש מחויבות לנאשם ולאמו שסייעו לו כלכלית ויתכן שבכך נעוץ ההסבר לדבריו שהוא נמצא במעמד מלחין ואכן העד חזר מספר פעמים על כך שהוא נמצא "במעמד מלחין" ונראה כי עמד בקונפליקט נוכח כך שאמו של הנאשם נהגה לתפור לו בגדים (פר' מיום 1.7.19, עמוד 523).

לעד היו הסתייגויות מן המתלוננת ומידת מחויבותה לריקוד. מעדותו עולה שהיה ממוקד בריקוד ובכל פעם שהקטינה הלכה לצד הוא ביקש ממנה להתמקד בריקוד. בנוסף, ניכר שהסיטואציה של מתן עדות נגד הנאשם, שהיה מורו לריקוד, לא הייתה פשוטה לעד.

מכאן אנו מעדיפים את דבריה על פני דבריו.

174. מול זאת, נותרה גרסת הנאשם כזו שאינה עומדת כלל במבחן הסבירות והסבריו, אל מול עוצמת הראיות נגדו ומשקלן המצטבר, אינם סבירים.

גם בהקשר זה נתלה הנאשם בסגנון הריקוד אותו לימד.

לעניין ההתכתבות עם הקטינה 3 ניתן לראות שגרסת הנאשם השתכללה. בהודעתו במשטרה, כשנשאל על ההתכתבות, השיב הנאשם "**אני לא רוצה לקרוא ואני לא זוכר את השיחה הזאת**" ואילו בעדותו בבית המשפט, מסר גרסה סדורה כביכול לפיה הקטינה 3 החמיצה מספר שיעורים והייתה צריכה לתרגל "שיעורי בית" לצורך הכנה לתחרות.

175. עדויות עדי התביעה השתלבו זו בזו ומצביעות על כי עלה בידי המאשימה להוכיח את הנטען באישום השלישי ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים וממצאי העובדה נקבעים בהתאם לתיאור הקטינה 3.

ו. האישום הרביעי

176. על פי אישום זה מואשם הנאשם בשתי עבירות של מעשים מגונים ומספר עבירות של הטרדה מינית, בקטינה 4, ילידת מאי 2000.

177. הסנגור טען כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים בעיקר בשל כך שלא הובאה ראיה לתמיכה בעדות הקטינה 4.

כך למשל, לא הוצגה לבית המשפט ההודעה שעל פי הטענה הנאשם שלח לקטינה 4. זאת, אף לאחר שהקטינה 4 טענה שהטלפון נמצא בביתה והיא צריכה לחפשו, והסנגור ביקש שתעביר אליו את הטלפון באמצעות התובעת, קטינה 4 לא עשתה כן והשיבה לשאלות הסנגור "**אין לי הוכחות. החלפתי טלפון**" (עמ' 192, שו' 32). בנוסף, בבדיקה שערך הסנגור, לדבריו, ב"ענן" של הטלפון הנייד של הקטינה 4, המגבה את תמונותיה, לא נמצאה תמונת מסך של אותה התכתבות, למרות טענת הקטינה 4 שצילמה את המסך על מנת לשלוח לעד ההגנה מס' 2. זאת, במיוחד נוכח כך שב "ענן" שמורות תמונות המתוארכות לפני ואחרי התאריך של תמונת המסך.

178. הקטינה 4 הייתה בת 18 במועד מתן העדות (פר' מיום 1.07.18 עמ' 184 שו' 8-11), למדה לרקוד אצל הנאשם בגילאים 14-16 (שם, עמ' 185 שו' 23-26).

179. הקטינה 4 העידה שלאחר אחד השיעורים, בתחילת שנת 2016 (שם, עמ' 200 שו' 22-29), שלח אליה הנאשם הודעה בווטסאפ "**הוא שאל אותי אם כבר עשיתי את זה. אמרתי לו שלא. ואז הוא שאל אותי לגבי החשק, אם גם אין לי חשק. אמרתי לו שגם לא**". (שם, עמ' 185 שו' 28-30). הקטינה 4 הבינה מתוכן ההודעות שהכוונה בשאלה "**אם כבר עשיתי את זה**", הינה "**האם קיימת כבר יחסי מין?**" (שם, עמ' 188 שו' 17-23). הנאשם השיב לה "**פעם ראשונה את צריכה לעשות את זה עם מישהו מנוסה**". (שם, עמ' 185 שו' 31-32).

הקטינה 4 אישרה שהיא לא אמרה לנאשם באף שלב שההודעות הללו לא נעימות לה, אך הרגישה מוטרדת (שם, עמ' 222 שו' 27-32 ועמ' 223 שו' 1-7).

הקטינה 4 ציינה, שההודעות לא נשמרו מכיוון שהיא החליפה מכשיר סלולרי ולא גיבתה את ההודעות באפליקציית ווטסאפ, בשל כך שלא היה לה די זיכרון במכשיר (שם, עמ' 193 שו' 1-18 ועמ' 194 שו' 1-5). הקטינה 4 הוסיפה שגם במשטרה ניסו לשחזר את ההודעות הללו ולא הצליחו (שם, עמ' 194 שו' 16-28). הקטינה 4 טענה שהיא שלחה צילום מסך של ההודעות הללו לעד הגנה מס' 2, ידיד מחוג הריקוד (שם, עמ' 193 שו' 22-31), אך גם הוא אינו מוצא את התמונה.

הסנגור עימת את הקטינה 4 על הטענה שבגיבוי האוטומטי של התמונות ב"ענן" במכשירי אנדרואיד, מופיעות תמונות לפני, במהלך ואחרי התקופה בה טענה הקטינה 4 שצילמה את המסך עם אותה שיחה ועל כן הסיבה

היחידה שההודעות הללו לא יופיעו שם היא אם הן נמחקו או לא היו בכלל (שם, עמ' 201 שו' 14-29). קטינה 4 השיבה שתמונות רבות מאותה תקופה לא נמצאות בענן, וכי היא לא בדקה האם התמונה של צילום המסך גובתה או לא בזמן אמת (שם, עמ' 202 שו' 1-12).

180. הקטינה 4 הוסיפה והעידה כי במהלך שיעור ריקוד, הדגים איתה הנאשם תנועת ריקוד, במהלכה השפתיים שלו נגעו בשפתיים שלה. תחילה, חשבה קטינה 4 שמדובר בטעות, ולא ייחסה לכך חשיבות. אך, כשחזרה לביתה קיבלה מהנאשם הודעה בווטסאפ בה כתב לה שיש לה שפתיים רכות, ושהוא היה מוכן לנשק אותן כל יום, כל היום (שם, עמ' 186 שו' 1-4).

עוד תיארה הקטינה 4 בעדותה כי במהלך בר מצווה של אחד מהילדים המשתתפים בחוג, ניגש אליה הנאשם וביקש ממנה שתצא עמו החוצה כדי שיוכל לעשן. תחילה היא לא רצתה, אך לאחר מכן הסכימה. השניים יצאו והלכו לחניה, שם נצמד הנאשם לאחד הרכבים וחיבק את הקטינה 4 מאחור. הקטינה 4 לא הרגישה בנוח, והזיזה אותו ממנה (שם, עמ' 186 שו' 4-10). באותו אירוע, ביקשה הקטינה 4 מבן זוגה לריקודים (לא העיד), שלא ייתן לה להישאר עם הנאשם לבד, בלי לפרט את הסיבה. הוא אכן לא נתן להם להישאר לבד (שם, עמ' 187 שו' 30-31), **"ומאז לא קרה יותר כלום"** (שם, עמ' 186 שו' 10).

181. הקטינה 4 ציינה, כי תחילה היא פחדה לספר על האירועים הללו, אך היא סיפרה לידיד טוב שלה מחוג הריקוד, ולאמה היא סיפרה רק זמן רב לאחר מכן, כשהחליטה לפרוש מהריקודים. היא פרשה הן משום שלא הרגישה בנוח והן משום שהחל לה עומס בלימודים שלא אפשר לה להמשיך לרקוד (שם, עמ' 176 שו' 17-27). היא לא סיפרה בהתחלה לאמה משום שפחדה שהיא תכעס עליה, ותגיד שהיא אשמה (שם, עמ' 202 שו' 13-22).

לדבריה, המשטרה פנתה אליה. החוקר המשטרתי התקשר אליה וביקש ממנה לבוא לתת עדות. היא הניחה שהוא קיבל את מספר הטלפון שלה מאמה של קטינה 2 (שם, עמ' 188 שו' 1-5). משום שזו שאלה אותה אם היא יכולה לבוא ולתת עדות (שם, עמ' 204 שו' 23). אם הקטינה 2 גם סיפרה לה על עוד בנות עם מקרה דומה, אך לא אמרה לה מי הן אותן בנות (שם, עמ' 209 שו' 1-11). הקטינה 4 טענה שלא סיפרה לאם הקטינה 2 שהנאשם נגע לה בישבן באופן מיני או שהוריה "העזיבו" אותה מהחוג (שם, עמ' 213 שו' 13-30). לאחר שמסרה הודעה במשטרה, ישבה עם חברה ועם אמה של החברה בבית החברה, הן שאלו אותה מה קרה ומדוע הייתה במשטרה, והיא סיפרה להן על המקרה (שם, עמ' 203 שו' 4-23).

הקטינה 4 אישרה שבזמן אמת לא שמעה על מישהי שנפגעה מהנאשם, או שהנאשם עשה משהו לא בסדר (שם, עמ' 214 שו' 2-7), אך, פעם אחת בחוג הריקוד נכנסה לשירותים לאחר השיעור להחליף בגדים, וראתה את הקטינה 3 **"ראיתי אותה עומדת שם, היא רעדה כזה. שאלתי אותה מה קרה, היא אמרה שהלחיצו אותה, (הנאשם) הלחיץ אותה, משהו כזה"** (שם, עמ' 215 שו' 18-20). היא סיפרה לאם הקטינה 2 שיוכל להיות שהקטינה 3 גם נפגעה (שם, עמ' 215 שו' 8-12), ולדבריה לא אמרה לאם הקטינה 2 אודות נפגעת נוספת מעיר סמוכה (שם, עמ' 216 שו' 1-16).

הקטינה 4 הסכימה שאילולא אם הקטינה 2 הייתה ניגשת אליה, סביר שלא הייתה מגיעה לתת עדות לבדה (שם, עמ' 222 שו' 20-26).

היא לא דיברה עם אם הקטינה 2 לפני העדות בבית המשפט, אלא שוחחה איתה לאחרונה כחודש וחצי לפני מתן העדות בבית המשפט, אך גם אחרי מתן העדות במשטרה (שם, עמ' 223 שו' 8-17).

גרסת הנאשם והגנתו:

182. הנאשם הכחיש את המיוחס לו במסגרת אישום זה.

183. בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם כי הקטינה 4 רקדה אצלו בסטודיו במשך 4-5 שנים (פר' מיום 2.5.19, עמ' 477 שו' 2-3). בתגובה לטענתה של הקטינה 4 לפיה הנאשם שלח לה הודעה בווטסאפ בה שאל אותה האם היא קיימה יחסי מין והאם יש לה חשק מיני, הנאשם השיב שההודעה לא קיימת: **"מה שהכי מצחיק זה שלאף אחת מהן אין הודעות שאני שלחתי אליהן כי לא שלחתי כלום, אין לא קיים. זה מראה כמה כל הסיטואציה וכל המצב הזה שקר"** (שם, עמ' 477 שו' 4-10).

אשר לטענתה של הקטינה 4 שהנאשם נישק אותה בשפתיים במהלך שיעור השיב הנאשם שלא היה ולא נברא: **"מול עשרה הורים, תלמידים, אמא שלי וכולם? אף אחד לא שם לב לזה?"** (שם, עמ' 477 שו' 11-14). גם לגבי טענתה של הקטינה 4 בנוגע למעשה שנעשה במהלך בר המצווה של אחד הילדים, כשהשניים יצאו החוצה השיב הנאשם **"לא היה ולא נברא. היו עוד אנשים בחוץ, עוד תלמידים, למה אף אחד לא שם לב לזה? זה פשוט לא היה"** (שם, עמ' 477 שו' 15-21).

הנאשם טען שגם הקטינה 4 היא שליחה של אם הקטינה 2, שמעולם לא שאל אותה אם היא קיימה יחסי מין, מעולם לא הציע לה לקיימם פעם ראשונה עם גבר מנוסה, מעולם לא רקד איתה תוך הצמדת שפתיו לשפתיה, מעולם לא שלח לה הודעה בה נכתב ששפתיה רכות, ושהוא מוכן לנשקן כל יום כל היום, מעולם לא יצא לעשן רק איתה לבד בבר המצווה, מעולם לא חיבק אותה מאחור בעודו נשען על רכב והיא הזיזה אותו (פר' מיום 24.06.19, עמ' 691 שו' 23-31 ועמ' 692 שו' 1-15).

184. בהודעתו במשטרה מיום 1.5.18 בשעה 13:59 אישר הנאשם שהקטינה 4 היא תלמידתו, ציין שלא זכורה לו שיחה עם הקטינה 4 על השאלה האם שכבה עם משהו, לא זכר מקרה שבמהלך ריקוד השפתיים של הקטינה 4 והשפתיים שלו נפגשו. הנאשם אישר שהיה יחד עם הקטינה 4 באירוע בר המצווה של תלמידו שהתקיימה במסעדה אך הכחיש שיצאו יחד לעשן או שחיבק את הקטינה 4 מאחור והיא הזיזה אותו (ת/עמוד 3, שו' 27-39).

לדברי הנאשם, הקטינה 4 המציאה את התלונה כנגדו ועל כך יש לשאול "הורים שמנחים אותם או את אמא של הקטינה 2" (ת/עמוד 3, שו' 40-47).

185. עד ההגנה מס' 3 תיאר כי נכח במסיבת הבר-מצווה שבמסגרתה, לטענת הקטינה 4, הנאשם נגע בה ולדבריו המקרה לא קרה. אימו של הנאשם תיארה בעדותה כי אף היא נכחה במסיבת הבר-מצווה יחד עם הנאשם ורעייתו, והשלושה ישבו יחד באותו שולחן, שהיה שולחן למבוגרים ונפרד משולחנות הילדים. האם תיארה כי הנאשם לא יצא לבד מהאולם וכי גם כשהוא יוצא לעשן היא יוצאת אתו, על אף שהיא אינה מעשנת.

ליבון והכרעה

186. לאחר שבחנתי את מכלול העדויות והראיות שפורטו, אציע לחברי לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים.

עדויות של הקטינה 4 הותירה רושם אמין וניכר כי דייקה בתיאוריה בלא מניע להעצים את חלקו של הנאשם. כך למשל, הקטינה 4 אישרה שהיא לא אמרה לנאשם באף שלב שהודעות ששלח לה אינן נעימות לה, סיפרה על אירוע של נגיעת שפתיו של הנאשם בשפתיה, תוך הדגשה שתחילה היא חשבה שמדובר בטעות ולא יחסה לכך חשיבות.

ניכר שאף בתיאוריה של הקטינה 4 לאשר אירע במסיבת הבר-מצווה לא ביקשה הקטינה 4 להאדיר. הקטינה 4 תיארה שהנאשם חיבק אותה מאחור. הדעת נותנת שאילו הייתה הקטינה 4 מבקשת להפליל את הנאשם על לא עוול בכפו, בין אם על מנת לסייע למתלוננות ובין אם מטעם אחר, היא הייתה מתארת אירועים חמורים מהאירועים שתיארה. בנוסף, הקטינה 4 שללה מפורשות תיאורים חמורים שכביכול מסרה לאם הקטינה 2 או לקטינה 2. לעניין אי-האדרה, היא ציינה שבהקשר של הריקודים הנאשם לא נגע מינית בה ולא ראתה נגיעות כאלה באחרות.

187. אשר לטענת ההגנה שלא הובאה ראיה לתמיכה בעדותה של קטינה 4, אין בכך להחליש את משקל עדות הקטינה.

ניתן להרשיע בעבירות מין גם על בסיס עדות יחידה של מתלוננת הגם שנדרשת הנמקה (סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971; ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, נו(6) 205 (2002); ע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל, מב(4) 045 (1988); ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל (01.09.2009)).

הסבריה של קטינה 4 להיעדר התכתבות ההודעות או צילומם הגיוניים ומתאימים לנסיבות החיים.

188. אכן, יש ממש בטענת המאשימה כי ככל שאכן היה מדובר בסיפורים מומצאים, אין הגיון מדוע שתהייה מתלוננות עם עבירות קלות יחסית?

ע"ה 5, העידה כי כאשר נהג לשוחח עם התלמידות במהלך השיעור, בן הזוג נמצא עם אותה תלמידה ושומע את שנאמר אך מדבריה למדים כי התקיימה הפסקה מרוכזת קבועה במהלכה ניתן לשתות מים ולהתפנות. הנאשם נהג לנצל הפסקה זו כדי לצאת ולעשן עם ההורים **"ממה שראיתי, הוא עישן עם ההורים כי הוא לא רצה לעשן לידנו. באופן קבוע הנאשם ניצל את זמן ההפסקה כדי לעשן. אסור היה לעשן באולם"** (שם, עמ' 539 שו' 29-32, עמ' 540 שו' 1-25 ועמ' 541 שו' 1-2) ולאחר הערת בית משפט שלא יתכן שתראה כל הזמן הכל, משום שהיא עצמה העידה שהלכה לשירותים במהלך ההפסקה, היא אישרה **"נכון. כשהלכתי לשירותים אני לא רואה מה הוא עושה"** (שם, עמ' 541 שו' 3-8).

189. עד ההגנה מס 3 ציין כי אף הוא למד ריקודים סלוניים אצל הנאשם בין השנים 2010-2018 (פרוטוקול מיום 01.07.19 עמ' 529 שו' 30-32 ועמ' 530 שו' 1). נכח באירוע בר המצווה שבו מתארת קטינה 4 שהנאשם לקח אותה מחוץ למסעדה ונגע בה (שם, עמ' 530 שו' 6-9). לטענתו, מקרה זה לא קרה מעולם, לרבות בעת הפסקת עישון, שכן אף הוא עישן עם הנאשם **"יצאתי עם הנאשם מספר פעמים החוצה ותמיד הייתה שם אמא שלו ואשתו, ועוד אנשים. אף פעם לא היה שום דבר, לא מילולי ולא פיזי... אני הייתי צמוד אל הנאשם. דיברתי איתו הרבה. אני לא ראיתי שום דבר"** (שם, עמ' 530 שו' 11-24).

בחנו אף את עדות עד ההגנה מס' 3 ועדות אימו של הנאשם בהקשר זה אך אין באיזו מהעדויות כדי לשנות את המסקנות אליהן הגענו; עדויות אלה אינן שוללות את האפשרות שהנאשם מצא את ההזדמנות לצאת עם הקטינה 4 מחוץ לאולם ולחבקה מאחור כפי שתיארה. בהמשך, לקראת סוף החקירה הנגדית, אישר גם עד הגנה מס' 3, שישנה אפשרות שהנאשם יצא במהלך הערב לבדו, ושהוא לא הבחין בכך (שם, עמ' 533 שו' 2-7).

190. ממצאי העובדה בנוגע לאישום זה, נקבעים על פי דברי הקטינה 4 לפנינו, תוך דחית גרסת הנאשם והגנתו כבלתי סבירים, אל מול עוצמת ראיות המאשימה, כמפורט.

ז. על מעשים דומים, עדות שיטה והערות סיכום

191. כפי שפורט לעיל, קביעת ממצאי העובדה ביחס לכל אחד מהאישומים, נעשה לאחר שנבחנו טענות ב"כ הצדדים והמסקנות שהתחייבו מן הראיות וכפי שפורטו במובחן ביחס לכל אישום ואישום, כאשר הכוונה הפלילית ביחס לכל האישומים עולה מעצם המעשה. עם זאת, לא נכון יהיה לסיים את מלאכתנו, מבלי לבחון ממבט כולל, את ממצאי העובדה שנקבעו כדי חיזוק וסיוע אלה לאלה, בבחינת "מעשים דומים" או "שיטת ביצוע".

במישור הנורמטיבי, הכירה פסיקת בית המשפט העליון בכך שהתנהגותו של אדם בעבר עשויה להיות בעלת ערך הוכחתי הן במישור הפלילי והן במישור האזרחי. כך התקבלו "מעשים דומים", למשל, להוכחת קיומה של מחשבה פלילית המיוחסת לנאשם כאשר עצם הביצוע לא היה נתון במחלוקת, או להפרכת טענת הגנה של היעדר כוונה.

הוכחת "שיטת ביצוע" התקבלה לצורך הוכחת היסוד העובדתי של העבירה או כראיה לזהותו של המבצע (יעקב קדמי, **על הראיות**, 2, 702-703 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009); ע"פ 3731/12 **סוילם נ' מדינת ישראל** (11.11.14), פסקה 69).

בהתאם למטרות אלה, קיים שוני ברמת ההוכחה הנדרשת בכל אחת מהדוקטרינות.

מעשה של 'שיטה' מחייב דרגה גבוהה של דמיון של מאפיינים מיוחדים וכאשר מדובר ב'מעשה דומה' ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בין המעשים, דמיון כללי של תבנית המעשה הדומה למעשה נושא האישום (יעקב קדמי, **על הראיות**, 2, 707 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009) וכן ע"פ 3731/12 **סוילם נ' מדינת ישראל** (11.11.14), פסקה 69 והפניות שם).

נקבע כי באותם מקרים בהם עדות השיטה משמשת כעדות יחידה להוכחת זהותו של עבריון או לעצם ביצועה של עבירה, נדרש כי ראיה זו תהא חזקה ומוצקה במיוחד, ויש הכרח במידה גבוהה ביותר של דמיון וקיומם של מאפיינים ייחודיים (ע"פ 411/04 **טטרו נ' מדינת ישראל** (9.1.06), בפסקה 13 והפניות שם).

מקובל לומר כי דין הראיה בדבר "מעשים דומים" או בדבר "שיטת ביצוע" כדין ראיה נסיבתית, יקבע בכל מקרה ומקרה על פי הנסיבות המיוחדות לו (יעקב קדמי, **על הראיות**, 2, 716 (מהדורה משולבת ומעודכנת, 2009); לצד זאת, לעניין קביעת משקלה של עדות בדבר 'שיטת ביצוע' או עדות בדבר 'מעשים דומים' צוינו, בין היתר, הנתונים הבאים: השכנוע בגרסת העד, מידת הדמיון בין המתלוננים, האם הייתה קיימת אפשרות לתאם בין העדויות של קרבן העבירה ושל העד הבא לחזקו במסגרת עדות שיטה או מעשים דומים (אפשרות העשויה להפחית ממשקלה של הראיה), האם לשני העדים יש מניע זהה לכאורה לטפול על הנאשם (ע"פ 3372/11 **קצב נ' מדינת ישראל** (10.11.11), בפסקה 334 לפסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל).

לעניין דרישת ההנמקה, יצוין כי כאשר עדות הנפגע "חזקה" יותר ומעוררת פחות ספקות, דרישת ההנמקה היא חלשה יותר. עוד יוטעם כי מעצם הבאתן של מספר עדויות יחד מצטיירת התמונה של כוונה פלילית שאינה תמימה או מקרית לגבי כל אחת מהעדויות ולפיכך ניתן לראות בעדויות האחרות משום מילוי דרישת ההנמקה עבור כל עדות הדורשת זאת (ע"פ 804/95 **גרינברג נ' מדינת ישראל** פ"ד מט(4) 200).

192. בעניינו של הנאשם, הדוקטרינה הרלוונטית להיבחן היא דוקטרינת "המעשים הדומים", המאפשרת להסתפק במספר מאפיינים דומים בין המעשים, דמיון כללי של תבנית המעשה הדומה למעשה מושא האישום.

ואכן ניתן ללמוד ממעשי הנאשם אודות דפוס התנהגות חוזר במספר הקשרים:

ניצול הזדמנות המאפשרת הסוואת המעשה או השיח המיני - שיחות ונגיעות בקטינות בעלות אופי מיני, תחת הכסות של האופי החושני של סגנון הריקודים אותו לימד, גם כאשר נכחו אנשים נוספים באולם הריקודים באופן

שהקטינות סברו שאחרים מן הצד הבחינו בכך שהנאשם נגע בהן באופן מיני אך לצופה מן הצד הדבר נחזה כריקוד שגרתי. היחידה שתיארה שהבחינה בנגיעה בעלת אופי מיני ברקדנית אחרת הייתה עדת תביעה מס' 9, שהעידה אודות כך שהנאשם נגע בקטינה 3.

הקטינה 1 העידה שהנאשם אמר לה שהיא צריכה להיות יותר סקסית ונשית וכן שהיא צריכה "לשכב איתו" בשביל לרקוד יותר טוב.

הקטינה 3 העידה שהנאשם אמר לה שהיא צריכה "להתנהג כמו שרמוטה על הרחבה" וכן העידה שהנאשם נגע בה במהלך שיעורי הריקוד ברגליים, בידיים, בשיער ובפאות מעל לבגדים. עוד העידה הקטינה 3 שהנאשם אמר לה במהלך שיעור ריקוד שהיא צריכה לאונן כדי להרגיש סקסית כדי שתוכל לרקוד יותר טוב.

הקטינה 4 העידה שבמהלך שיעור ריקוד כאשר הנאשם הדגים איתה תנועת ריקוד, השפתיים של הנאשם נגעו בשפתיה.

דמיון נוסף בין תיאורי הקטינות ניתן למצוא בעדויות הקטינות 2, 3, ו-4 אודות הודעות הווססאפ בעלות תוכן מיני, במרבית המקרים לאחר קיומה של שיחה בעלת אופי מיני ביניהם במהלך שיעור הריקוד או אירוע בעל אופי מיני שקדם להתכתבות.

דפוס ההתנהלות של הנאשם נלמד גם מהביטויים שבהם השתמש כגון: הביטוי "שרמוטה", על אף שהנאשם שלל שימוש בו מכל וכל, ביטוי זה נמצא שגור בפי הנאשם והוא שזור בתיאוריו העובדתיים למשל בהודעתו (ת/25) ובהתכתבויותיו עם הקטינות כפי שפורטו. כך גם הביטוי "כוכבת פורנו".

מתוך הודעות הנאשם ניתן ללמוד אודות התעסקות שיטתית בנושאים מיניים שהוא תיעל לעבר הקטינות, שלא יזמו נגדו כל תלונה אלא נגררו לכך, לא תמיד מרצון.

יאמר כי דווקא הדמיון בסגנון הדיבור ובמסגרת הכללית לאירוע, שהינם צדדיים למעשה העבירה, עצמו מחזק את אמינות עדויות הקטינות ומחליש את משקל עדויות עדי ההגנה שהמכנה המשותף העיקרי בהן היה שהן התמקדו ב"ממצאים שליליים" (לא קרה, לא היה, לא יתכן שלא ראינו וכיו"ב)

אילו הקטינות ביקשו להעליל יחד על הנאשם, היו מתמקדות בתיאום פרטי המעשים ולא בהתנהלות הנאשם הצדדית למעשי העבירות.

193. מספר מילים אודות עדותה אמה של הקטינה 2. העדה העידה בעיקר אודות נסיבות ורקע כפי שפורטו באישום השני. כאן המקום לומר כי עדותה הייתה מהימנה בנוגע לתיאורים עובדתיים שקלטה בחושיה. העדה אישרה בהגינות שקיימה שיחות עם הקטינות כפי שפורט בכל אישום וניכר כי לא חפצה בהפללת

הנאשם ואף ניסתה להימנע מעימות עם הנאשם והגשת תלונה נגדו כאשר בתחילה תירצה את התנהגות הנאשם כהתנהגות הנובעת מסגנון הריקוד שהנאשם לימד.

הטענה כי העדה השפיעה על העדות הקטינות עד כדי שהן עיוות עובדות, אינה עולה בקנה אחד עם מכלול הראיות כפי שפורטו.

194. לאחר שנדחתה גרסת הנאשם ביחס לכל האישומים, יש מקום לשוב ולהידרש לאישום השני

על מנת לבחון האם העובדה שנתנו אמון בגרסאות הקטינות על פי האישומים הראשון השלישי והרביעי יש בה יחד כדי להטות הכף לחובת הנאשם, גם בנוגע לעבירת האינוס באישום השני, לאור המעשים הדומים.

מאותם נימוקים שפורטו במסגרת האישום השני, אנו סבורים כי גם אם מביאים בחשבון במצטבר עדויות אמינות של קטינות אחרות בנוגע לעבירות מין שהנאשם ביצע בהן, חסרונה של החקירה הנגדית, שלא מטעמים הנעוצים בהתנהלות ההגנה, וההשלכות מכך, אין בכוחם להטות את הכף, לטובת קביעה שהנאשם ביצע את עבירת אינוס בקטינה 2 במידה הנדרשת בפלילים מעבר לכל ספק סביר. וזאת אנו קובעים בשל חסרונה של החקירה הנגדת שלא מטעמים שבהתנהלות ההגנה.

195. אל מול הראיות המהימנות נגד הנאשם, כפי שפורטו ולובנו, הותר הנאשם רושם שלילי, הוא התנהל באופן מתוחכם מול הקטינות אותן לימד, תוך פגיעה בתמימות הקטינות באופן שיטתי ומסווג כשהוא מנצל את "קו התפר" שבין המותר והאסור נוכח סגנון הריקודים שלימד, לסיפוק יצריו המיניים.

196. טענות נוספות שההגנה עוררה לא היה בהן, כדי לשנות מן המסקנות אליהן הגענו, כאמור.

ח. סוף דבר

העולה מן המקובץ, בנוגע לכל אישום ואישום הוא כדלקמן:

האישום הראשון -

197. הוכח ע"י המאשימה, מעבר לכל ספק סביר, על פי ממצאי העובדה כפי שנקבעו, כי הנאשם בעל את המתלוננת הקטינה 1 בהיותה כבת 13, שלא בהסכמתה החופשית, ביצע בה מעשה סדום ומעשים מגונים שלא בהסכמתה. בנוסף הציע הנאשם למתלוננת בהיותה מתחת לגיל 15 - הצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני.

על כן אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות שלהלן:

1. **אינוס בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
2. **מעשה סדום בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1), לחוק העונשין.
3. **מעשים מגונים** - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1), לחוק העונשין.
4. **הטרדה מינית** - מספר עבירות לפי סעיף 3(א)(3)+6(א) לחוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח - 1988.

האישום השני-

198. הוכח ע"י המאשימה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע במתלוננת הקטינה 2, בהיותה בת 16 ו-9 חודשים, מעשה מגונה שלא בהסכמתה לשם גרוי או סיפוק מיני, על פי ממצאי העובדה שנקבעו וכן הטרדה אותה מינית בכך שהתייחס אליה התייחסויות חוזרות שהתמקדו במיניותה, למרות שהיא הראתה לו שאינה מעוניינת בכך.

על כן אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות שלהלן:

1. **מעשה מגונה** - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.
2. **הטרדה מינית** - מספר עבירות לפי סעיף 3(א)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית.

אנו מזכים מחמת הספק את הנאשם מעבירה של אינוס בנסיבות מחמירות לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק ומעבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245 (א)

לחוק העונשין.

האישום השלישי-

199. הוכח ע"י המאשימה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע במתלוננת הקטינה 3 בהיותה כבת 12 ובטרם מלאו לה 16 שנים, מעשים מגונים שלא בהסכמתה, והתייחס אליה טרם שמלאו לה 15 שנים, התייחסויות והצעות חוזרות המתמקדות במיניותה, למרות שקטינה 3 הראתה לנאשם שאינה מעוניינת בכך, ותוך ניצול יחסי חינוך.

על כן אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות שלהלן:

1. **מעשים מגונים** - מספר עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף

345(א)(1).

2. **הטרדה מינית** - מספר עבירות לפי סעיף 3(א)(3), (4)+(6)א לחוק למניעת הטרדה מינית.

האישום הרביעי-

200. הוכח ע"י המאשימה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע בקטינה 4 שהייתה קטינה שטרם מלאו לה 16 (בת 15 ומספר חודשים), מעשים מגונים שלא בהסכמתה, והציע לקטינה 4 הצעות מיניות חוזרות תוך ניצול יחסי חינוך ולמרות שקטינה 4 סירבה להצעותיו.

על כן הננו מרשיעים את הנאשם בעבירות שלהלן:

1. **מעשים מגונים** - שתי עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1).

2. **הטרדה מינית** - מספר עבירות לפי סעיף 3(א)(3)+(6)א לחוק למניעת הטרדה מינית.

האישום החמישי

201. הנאשם מזוכה מעבירה של מעשה מגונה, כפי שיוחסה לו על פי האישום החמישי, לאור הודעת המאשימה כי היא חוזרת בה מאישום זה בשל כך שעדת התביעה "לא רצתה" להעיד וכפי שצוין בראשית הכרעת הדין בפסקה 3 לעיל.

ניתנה היום, כ"ו סיוון תש"פ, 18 יוני 2020, במעמד הנוכחים.

דינה כהן, שופטת

**שלמה פרידלנדר,
שופט**

**נתן זלוצובר, שופט אב"ד
סגן נשיאה**